

Nieuwsbrief PR Updates

Nummer 5, 2022

Redactie: Prof. mr. drs. M. Heemskerk.

INHOUDSOPGAVE

Hof

[Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, ECLI:NL:GHARL:2022:4020](#) 17-05-2022

Verstrijken verjaringstermijn pensioen leidt tot beroepsaansprakelijkheid advocaat

[Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, ECLI:NL:GHARL:2022:3964](#) 17-05-2022

Geen schorsing pensioenbetaling man aan vrouw na uitvoerbaar bij voorraad verklaard vonnis over echtscheiding

[Gerechtshof Amsterdam, ECLI:NL:GHAMS:2022:1412](#) 10-05-2022

Eiswijziging bij memorie van grieven over pensioenverevening niet verschenen geïntimeerde wordt door hof uitgesloten

[Gerechtshof Den Haag, ECLI:NL:GHDHA:2022:684](#) 03-05-2022

Middelen indexatiedepot na einde uitvoeringsovereenkomst zijn op grond van overeenkomst bestemd voor inactieve én actieve werknemers

[Gerechtshof 's-Hertogenbosch, ECLI:NL:GHSHE:2022:1408](#) 03-05-2022

Werkgever schadeplichtig wegens niet afdragen pensioenpremies in strijd met pensioenovereenkomst

[Gerechtshof Amsterdam, ECLI:NL:GHAMS:2022:1265](#) 26-04-2022

Geen voorlopig getuigenverhoor over pensioencompensatie na overdracht naar PGB

[Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, ECLI:NL:GHARL:2022:3560](#) 26-04-2022

Onder curatele staande man niet-ontvankelijk in pensioenverweer bij echtscheiding

[Gerechtshof Amsterdam, ECLI:NL:GHAMS:2022:1241](#) 26-04-2022

Stamrechtuitkering is geen oudedagsvoorziening, valt in gemeenschap

[Gerechtshof Amsterdam, ECLI:NL:GHAMS:2021:4054](#) 21-12-2021

Arbeidsongeschiktheidspensioen gebaseerd op loonbegrip inclusief emolumenten

Rechtbank

[Rechtbank Midden-Nederland, ECLI:NL:RBMNE:2022:1864](#) 18-05-2022

Werkneemster moet bij onjuiste vaststelling pensioengevend salaris pensioenfonds aanspreken, niet werkgever

[Rechtbank Noord-Nederland, ECLI:NL:RBNNE:2022:1700](#) 18-05-2022

Niet expliciet uitsluiten polissen van verevening in echtscheidingsconvenant leidt tot vereveningsplicht

[Rechtbank Oost-Brabant, ECLI:NL:RBOBR:2022:1995](#) 18-05-2022

Vakbonden ontvankelijk in collectieve vordering over voortzetting deelneming pensioenfonds vervoer na overgang van onderneming

[Rechtbank Oost-Brabant, ECLI:NL:RBOBR:2022:1934](#) 12-05-2022

Compensatie AOW-gat wegens uitzending naar Curaçao

[Rechtbank Rotterdam, ECLI:NL:RBROT:2022:4139](#) 06-05-2022

Werkgever die snijmachine ontwikkelt met robot valt onder werkingssfeer metaal en techniek

[Rechtbank Limburg, ECLI:NL:RBLIM:2022:3489](#) 04-05-2022

Werkgever valt onder werkingssfeer Schoonmaak en is verplicht cao- en pensioenpremies af te dragen

[Rechtbank Den Haag, ECLI:NL:RBDHA:2022:3942](#) 29-04-2022

Afwijzing verzoek militair arbeidsongeschiktheidspensioen Bosniëganger

[Rechtbank Den Haag, ECLI:NL:RBDHA:2022:3941](#) 29-04-2022

Afwijzing aanvraag militair arbeidsongeschiktheidspensioen terecht

[Rechtbank Rotterdam, ECLI:NL:RBROT:2022:3381](#) 18-03-2022

Rijschool moet opleidingskosten niet verrekenen met loon; werkgever moet betaalbewijs premieafdracht aan pensioenuitvoerder afgeven

[Rechtbank Midden-Nederland, ECLI:NL:RBMNE:2022:2299](#) 10-03-2022

Pensioenfonds bij verkleining bestuurszetels niet gehouden om werknemersorganisatie zelfstandig voordrachtsrecht bestuurder te laten behouden

[Rechtbank Den Haag, ECLI:NL:RBDHA:2021:16370](#) 22-03-2021

Hoogte militair arbeidsongeschiktheidspensioen Afghanistanganger met letsel na bembom

Centrale Raad van Beroep

[Centrale Raad van Beroep, ECLI:NL:CRVB:2022:1109](#) 19-05-2022

Niet informeren over pensioengevolgen hoger salaris is geen schending informatieplicht

Antillen

[Gerecht in eerste aanleg van Curaçao, ECLI:NL:OGAAC:2022:118](#) 05-05-2022

Vernietiging beëindigingsovereenkomst met werknemer na veronderstelde diefstal twee flessen alcohol

[Raad van Beroep in Ambtenarenzaken van Aruba, Curaçao, Sint Maarten en van Bonaire, Sint Eustatius en Saba, ECLI:NL:ORBAACM:2022:39](#) 04-05-2022

Raad oordeelt dat verzoek om registratie als ambtenaar in vaste pensioengerechtigde dienst terecht niet-ontvankelijk is verklaard

[Gerecht in Eerste Aanleg van Aruba, ECLI:NL:OGEEA:2022:106](#) 20-04-2022

Geen pensioenverrekening volgens Boon/Van Loon na koude uitsluiting in Aruba

[Raad van Beroep in Ambtenarenzaken van Aruba, Curaçao, Sint Maarten en van Bonaire, Sint Eustatius en Saba, ECLI:NL:ORBAACM:2022:56](#) 16-03-2022

Raad van beroep verklaart beroep voormalig leerkracht tegen afwijzing verzoek arbeidsongeschiktheidspensioen gegrond

RECHTSPRAAK

Arbeidsongeschiktheidspensioen gebaseerd op loonbegrip inclusief emolumenten

Kern van het geschil is wat de juiste hoogte is van het arbeidsongeschiktheidspensioen. Die hoogte is mede afhankelijk van de vraag welk loonbegrip geldt als basis voor het arbeidsongeschiktheidspensioen: het loon exclusief of inclusief emolumenten. De werknemer claimt het laatste, de werkgever het eerste. Het hof oordeelt dat de werknemer een derde partij is bij de verzekeringsovereenkomst. Hij mocht de verklaringen en gedragingen van de verzekeraar opvatten als een tot hem gerichte verklaring dat de verzekeraar bij de uitkeringen op grond van de met de werkgever gesloten (aanvullende) arbeidsongeschiktheidsuitkering zou uitgaan van het uniform loonbegrip. Daarom moet de verzekeraar in zijn relatie tot deze derde dat loonbegrip hanteren.

Het gaat in deze zaak om een (aanvullende) arbeidsongeschiktheidsverzekering met de naam WIA Excedent-verzekering die Liberty Global (als werkgever) heeft afgesloten bij Achmea (als verzekeraar) ten behoeve van appellant (als werknemer) ter uitvoering van een toezegging daartoe in de arbeidsovereenkomst van appellant. Vast staat dat appellant aanspraak heeft op een uitkering op grond van deze verzekering. Wat partijen verdeeld houdt, is of bij de vaststelling van de hoogte van de uitkering moet worden uitgegaan van het jaarloon zonder emolumenten (zoals opties en bonussen), zoals Liberty Global en Achmea verdedigen, of van het (meeromvattende) 'uniform loonbegrip', dat die emolumenten (wel) omvat, zoals appellant aan zijn vordering ten grondslag legt. Hantering van het uniform loonbegrip leidt tot een substantieel hogere uitkering voor appellant.

De kantonrechter in de rechtbank Amsterdam heeft de vordering van appellant, die strekt tot hantering van het uniform loonbegrip, bij vonnis van 31 januari 2020 niet toewijsbaar geoordeeld. Het hof komt in dit arrest tot een ander oordeel.

Aappellant is op 1 juni 2004 in dienst getreden bij (de rechtsvoorganger van) Liberty Global. Blijkens art. 5 lid 1 van zijn arbeidsovereenkomst genoot hij toen een vast salaris. Met ingang van 1 januari 2009 heeft Liberty Global de door haar toegezegde arbeidsongeschiktheidsverzekering ondergebracht bij Achmea. Op 28 februari 2016 is appellant arbeidsongeschikt geraakt.

Met ingang van 1 maart 2018 heeft het UWV aan appellant een loongerelateerde uitkering op grond van de WIA/WGA toegekend. Ingevolge de per 1 januari 2013 ingevoerde Wet uniformering loonbegrip hanteert het UWV het uniform loonbegrip als grondslag voor de berekening van de hoogte van de uitkering. In de toekenningsbrief van het UWV staat als jaarinkomen voor de berekening van de WIA-uitkering vermeld: € 177.417,59.

Met ingang van 1 maart 2018 betaalt Achmea aan appellant een (aanvullende) uitkering op grond van de WIA Excedent-verzekering. Deze bedraagt € 5.814,48 bruto per maand, op grond van een jaarloon van € 130.277,86. Laatstgenoemd bedrag komt overeen met het laatstgenoten bruto jaarloon van appellant inclusief 8% vakantietoeslag en exclusief emolumenten (hierna ook: het jaarloon zonder emolumenten). De arbeidsovereenkomst tussen appellant en Liberty Global is beëindigd per 31 december 2018.

De kantonrechter heeft geoordeeld dat de vorderingen van appellant moeten worden beoordeeld aan de hand van de toezegging(en) die Liberty Global aan appellant heeft gedaan. Naar het oordeel van de kantonrechter had appellant onvoldoende onderbouwd gesteld dat Liberty Global hem een toezegging heeft gedaan op basis van zijn salaris vermeerderd met bijtelling auto, opties en bonussen. De kantonrechter heeft appellant – uitvoerbaar bij voorraad – veroordeeld in de proceskosten, inclusief de nakosten. Tegen deze oordelen en de daaraan ten grondslag gelegde motivering komt appellant met acht grieven op. De grieven lenen zich voor gezamenlijke behandeling.

De Hoge Raad heeft in zijn arrest van 19 april 2013, ECLI:NL:HR:2013:BY3123 als volgt overwogen: “3.5 (...) De vraag of, en zo ja in welke omvang, in een verzekeringspolis mede dekking wordt verleend aan derden (eventueel na aanvaarding van een daartoe strekkend derdenbeding), dient te worden beantwoord aan de hand van hetgeen de verzekeraar en de verzekeringnemer dienaangaande zijn overeengekomen. (...) [De derde, hof] kan jegens de verzekeraar bescherming ontlenen aan art. 3:35 BW indien hij op grond van de bewoordingen van de polis, eventueel in samenhang met (andere) door de verzekeraar gedane mededelingen of gewekte verwachtingen, erop heeft vertrouwd, en erop heeft mogen vertrouwen, dat hem dekking zal worden verleend.” Voormelde maatstaf strekt ook in deze zaak tot uitgangspunt.

Liberty Global en Achmea, die in deze zaak gezamenlijk optrekken, zijn het erover eens dat de verzekeringspolis dekking verleent aan appellant. Appellant heeft het beding dat hem als verzekerde aanwijst aanvaard, waardoor hij, anders dan Liberty Global en Achmea stellen, als partij bij de verzekeringsovereenkomst geldt (art. 6:254 lid 1 BW).

Appellant heeft onvoldoende gemotiveerd weersproken gesteld dat hij op grond van verklaringen of gedragingen van Achmea heeft aangenomen dat Achmea bij de vaststelling van de hoogte van de verzekeringsuitkering van het uniform loonbegrip zou uitgaan en dat het hem pas nadat hij arbeidsongeschikt was geraakt duidelijk was geworden dat Achmea een (veel) beperktere invulling aan het loonbegrip geeft.

De bewoordingen van de polis, gelezen in het licht van de polisvoorwaarden als geheel, steunen aldus het betoog van appellant. Daaruit volgt immers dat 80% over het brutojaarloon boven de Excedentdrempel is gedekt en dat voor het begrip jaarloon wordt uitgegaan van het uniform loonbegrip.

Verder is van belang dat appellant ter zitting in hoger beroep heeft toegelicht dat hij – in verband met een functiewijziging – na 2013 aanspraak kreeg op emolumenten. Gesteld noch gebleken is dat hij van Achmea in de periode vanaf toen tot de aanvang van de verzekeringsuitkering rekentools of concept-berekeningen heeft ontvangen die een aanwijzing konden zijn dat Achmea met deze emolumenten geen rekening zou houden. Het door de kantonrechter onder 1.5 van het bestreden vonnis genoemde Uniform Pensioenoverzicht dat appellant is toegestuurd, maakt dat niet anders. Appellant heeft immers onvoldoende weersproken gesteld dat dit overzicht betrekking heeft op de periode waarin hij nog geen emolumenten ontving. Verder wijzen Liberty Global en Achmea weliswaar op premienota's over de jaren 2015 en 2016, maar die zijn enkel aan Liberty Global gestuurd. Ook de voormelde feiten en omstandigheden steunen dus het betoog van appellant.

Liberty Global en Achmea hebben hiertegen ingebracht dat appellant hoe dan ook aan de verzekeringsovereenkomst niet méér rechten kan ontlenen dan Liberty Global hem in de arbeidsovereenkomst heeft toegekend. Liberty Global en Achmea hebben hiertegen ingebracht dat appellant hoe dan ook aan de verzekeringsovereenkomst niet méér rechten kan ontlenen dan Liberty Global hem in de arbeidsovereenkomst heeft toegekend.

Appellant wijst er terecht op dat de termen die in deze documenten worden gebruikt niet eenduidig zijn, niet nader gedefinieerd zijn, en daardoor niet weerleggen dat de toezegging van Liberty Global tevens op de emolumenten zag. Dat het de bedoeling was dat de

emolumenten meetelden, ligt zelfs voor de hand, omdat naar de onvoldoende weersproken stelling van appellant bij de door Liberty Global getroffen (collectieve) pensioenregeling ook rekening werd gehouden met emolumenten, en Liberty Global nooit heeft geëxpliciteerd dat de WIA Excedent-verzekering uitging van een jaarloon zonder emolumenten. Bij de verdere beoordeling zal het hof als vaststaand aannemen dat hetgeen appellant en Liberty Global zijn overeengekomen aldus dient te worden verstaan dat de toezegging tevens op de emolumenten zag. De slotsom van al het voorgaande, in onderling verband en samenhang beschouwd, is dat nu appellant erop heeft vertrouwd, en erop heeft mogen vertrouwen dat Achmea zou uitgaan van het uniform loonbegrip, Achmea in haar relatie tot appellant dat meeromvattende loonbegrip moet hanteren.

Instantie: Gerechtshof Amsterdam

Datum uitspraak: 21-12-2021

ECLI: ECLI:NL:GHAMS:2021:4054

Zaaknummer: 200.278.448/01

Rechters: M.M. Korsten-Krijnen, J.F. Aalders en M. Spanjaart

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Pensioenfonds bij verkleining bestuurszetels niet gehouden om werknemersorganisatie zelfstandig voordrachtsrecht bestuurder te laten behouden

Kort geding over de gevolgen van verkleining van het bestuur van het Pensioenfonds Zorg en Welzijn en de gevolgen daarvan voor het recht van de procederende werknemersorganisatie om bestuursleden voor benoeming voor te dragen. Door verkleining van het bestuur verliest de werknemersorganisatie dat zelfstandig recht. Daartegen protesteert vakorganisatie FBZ in kort geding vergeefs. De voorzieningenrechter oordeelt: als wordt teruggekeken naar de gronden voor nietigheid of vernietigbaarheid van een besluit, kan het in deze zaak alleen gaan om strijd met het begrip ‘op een zo evenwichtig mogelijke wijze’ uit de Pensioenwet en de statuten van PFZW of om strijd met de beginselen van redelijkheid en billijkheid (zie 3.5 en 3.6). Daarvan is, voorshands en marginaal toetsend, geen sprake. PFZW heeft in redelijkheid tot de statutenwijziging kunnen besluiten. Zij heeft alle relevante belangen, waaronder die van FBZ, meegewogen en is daarbij zorgvuldig geweest. Ook voldoet de nieuwe situatie aan de eis dat de werknemersverenigingen op een zo evenwichtig mogelijke wijze in het bestuur van PFZW zijn vertegenwoordigd.

Kort geding over het voordrachtsrecht van een vakorganisatie dat verdwijnt door een verkleining van het aantal bestuurszetels per 1 januari 2022. Op grond van de tot en met 2021 geldende statuten van PFZW bestond het bestuur van PFZW uit twaalf leden: zes leden aan werkgeverszijde en zes leden aan werknemerszijde. Eén lid aan werknemerszijde werd voorgedragen door FBZ. Per 1 januari 2022 is het bestuur van PFZW verkleind en zijn de statuten op een daarbij passende manier gewijzigd. De Pensioenraad heeft met deze

statutenwijziging ingestemd. Er is ook een aparte pensioenonderhandelingstafel opgericht in de vorm van de Commissie Arbeidsvoorwaarde Pensioen (CAP).

Als gevolg van de statutenwijziging bestaat het bestuur van PFZW vanaf 1 januari 2022 uit nog maar tien leden (vijf leden aan werkgeverszijde en vijf leden aan werknemerszijde). De verdeling van de vijf plekken in het bestuur van PFZW aan werknemerszijde is veranderd. FBZ kan daardoor dit jaar geen lid voordragen voor het bestuur. Vanaf 1 januari 2023 kan FBZ alleen samen met een andere vakbond, NU'91, één bestuurslid voordragen. FBZ heeft wel een plaats gekregen aan de pensioenonderhandelingstafel CAP.

Op 4 januari 2022 bleek dat het bestuurslid dat op voordracht van FBZ zitting had in het bestuur van PFZW is uitgeschreven als bestuurslid bij de Kamer van Koophandel. Op dit moment maakt er dus niemand op voordracht van FBZ deel uit van het bestuur van PFZW. Met dit kort geding wil FBZ ervoor zorgen dat zij weer een zelfstandige zetel in het bestuur van PFZW krijgt (in ieder geval voor het jaar 2022).

De voorzieningenrechter wijst de vorderingen van FBZ af.

Volgens FBZ is er geen sprake meer van evenwichtige vertegenwoordiging in het bestuur in de zin van de artikelen 100 en 105 lid 2 Pensioenwet en de artikelen 6 en 7 van de statuten van PFZW, omdat FBZ niet meer in het bestuur zit. PFZW heeft echter overtuigend uitgelegd waarom dit niet zo is, aldus de voorzieningenrechter. FBZ vindt verder dat de feitelijke verdeling van de zetels over de werknemersverenigingen niet klopt. Volgens haar moet worden uitgegaan van het aantal actieve leden (en niet van het aantal leden inclusief de pensioengerechtigden). Die pensioengerechtigden hebben namelijk al twee eigen zetels in het bestuur en tellen op deze manier dubbel mee. De voorzieningenrechter ziet dit anders. Het is de voorzieningenrechter niet helemaal duidelijk of er inderdaad sprake is van dubbeltelling van de pensioengerechtigden, maar ongeacht of dit zo is of niet, geldt dat de zetelverdeling representatief is, gelet op de beperkte verschillen in de ledenaantallen tussen CNV en FBZ en het criterium van het aantal cao-tafels.

De bevoegdheid tot het overeenkomen van de pensioenregeling is aan de CAP en het bestuur voert die pensioenregeling uit. Het bestuur kan de pensioenregeling tegenhouden, maar alleen als die regeling niet-uitvoerbaar is in die zin dat het niet betaalbaar is. Dit is iets waar FBZ in redelijkheid geen bezwaar tegen kan hebben.

Als wordt teruggekeken naar de gronden voor nietigheid of vernietigbaarheid van een besluit,

kan het in deze zaak alleen gaan om strijd met het begrip ‘op een zo evenwichtig mogelijke wijze’ uit de Pensioenwet en de statuten van PFZW of om strijd met de beginselen van redelijkheid en billijkheid (zie 3.5 en 3.6). Daarvan is, voorshands en marginaal toetsend, geen sprake. PFZW heeft in redelijkheid tot de statutenwijziging kunnen besluiten. Zij heeft alle relevante belangen, waaronder die van FBZ, meegewogen en is daarbij zorgvuldig geweest. Ook voldoet de nieuwe situatie aan de eis dat de werknemersverenigingen op een zo evenwichtig mogelijke wijze in het bestuur van PFZW zijn vertegenwoordigd.

Instantie: Rechtbank Midden-Nederland

Datum uitspraak: 10-03-2022

ECLI: ECLI:NL:RBMNE:2022:2299

Zaaknummer: C/16/533149/ KG ZA 22-7

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Compensatie AOW-gat wegens uitzending naar Curaçao

Werknemer wordt in 2001 gedurende vijf jaar uitgezonden naar Curaçao. Daarbij is overeengekomen dat werkgever gedurende de uitzending de Nederlandse AOW-pensioenvoorziening voor hem zou voortzetten. Werkgever heeft deze voorziening niet bij SVB ondergebracht maar bij verzekeraar Zwitserleven. Werknemer vordert een pensioenvoorziening tot de hoogte van de AOW-uitkering en pensioenschade. De rechtbank oordeelt dat de vordering niet is verjaard. De werknemer heeft recht op de waarde van de AOW-voorziening. De schade is nog niet bekend omdat de werknemer de AOW-datum nog niet heeft bereikt en kan in een schadestaatprocedure worden bepaald.

Werknemer is op 1 maart 2001 in dienst getreden van werkgever in de functie van manager personeel en organisatie Caribbean. Met ingang van 15 maart 2001 is werknemer voor de duur van vijf jaar uitgezonden naar Curaçao. De uitzending heeft plaatsgevonden onder de voorwaarden zoals aangegeven in de uitzendovereenkomst, die deel uitmaakt van de arbeidsovereenkomst. Gedurende de tijd dat werknemer voor zijn werk op Curaçao verbleef, is de opbouw van zijn Nederlandse AOW stil komen te liggen. Ter compensatie van dit 'AOW-hiaat' heeft werkgever een pensioenverzekering voor werknemer gesloten bij Zwitserleven. Werknemer heeft tijdens zijn verblijf op Curaçao een lokale algemene ouderdomsverzekering (AOV-pensioen) opgebouwd. Deze AOV-verzekering komt tot uitkering bij het bereiken van de leeftijd van 65 jaar. De premie voor deze AOV-verzekering is deels door werkgever betaald. Werknemer is op 1 december 2006 bij een andere werkgever in dienst getreden. De AOW-leeftijd in Nederland is met ingang van 1 januari 2013 stapsgewijs verhoogd. Werknemer zal, naar verwachting, in 2027 de AOW-gerechtigde leeftijd bereiken. Werknemer vordert (a) een verklaring voor recht dat hij jegens werkgever gerechtigd is tot een pensioenvoorziening tot (ten minste) het niveau van de uitkering krachtens de AOW (zoals dat niveau is na volledige opbouw), althans tot vergoeding van de schade tot het bedrag dat de bij Zwitserleven getroffen

pensioenvoorziening lager is dan dat niveau, (b) een voorschot op de verschuldigde schadevergoeding en (c) werkgever te veroordelen tot vergoeding van de door hem geleden en te lijden pensioenschade, nader op te maken bij staat.

Werkgever stelt dat er geen sprake is van enige tekortkoming in de nakoming van de afspraken en dat, voor zover die tekortkoming er wel zou zijn, werknemer daardoor geen schade lijdt. Tevens beroept werkgever zich op een verjaring van de vorderingen.

Het verweer dat de vordering van werknemer is verjaard slaagt naar het oordeel van de kantonrechter niet. De rechtsvordering tot vergoeding van schade verjaart door verloop van vijf jaren na aanvang van de dag, volgend op die waarop de benadeelde met de schade bekend is geworden. Werknemer heeft aangevoerd dat hij pas kort geleden te weten is gekomen dat de pensioenverzekering die werkgever voor hem bij Zwitserleven heeft afgesloten (mogelijk) onder AOW-niveau zal uitkomen en dat hij mogelijk schade lijdt; dat was hem in 2001 niet bekend. Er is evenmin sprake van dat de vordering is verjaard door het verlopen van een termijn van twintig jaren na de gebeurtenis waardoor de schade is veroorzaakt. Werkgever heeft de verzekering bij Zwitserleven op of na 15 maart 2001 afgesloten. Werknemer heeft in ieder geval in oktober 2019 gereclameerd dat het AOW-hiaat onvoldoende was gedekt en dat werkgever daarmee zijn compensatietoezegging niet is nagekomen. Daarmee is de verjaring op tijd gestuit.

Voor zover werkgever zich erop beroept dat de compensatie van het AOW-hiaat niet verder kan strekken dan "volgens de geldende regelingen binnen het bedrijf" wordt dat verweer verworpen. Uit de eigen stellingen van werkgever volgt dat de definitieve versie van de uitzendvoorwaarden nog niet beschikbaar was op het moment dat partijen de uitzendafspraken maakten. Werknemer mocht dus afgaan op de tekst van de conceptversie en ervan uitgaan dat het AOW-hiaat volledig gecompenseerd zou worden. Hij zou slechts aan de definitieve (en mogelijk nadeliger) tekst zijn gebonden als hij daarmee uitdrukkelijk had ingestemd en van die instemming is niet gebleken. Indien en voor zover een AOW-verzekering bij de SVB niet mogelijk bleek (omdat uitsluitend werknemer zelf zich daarvoor had kunnen aanmelden) had het op de weg van werkgever gelegen om voor een voorziening te zorgen die ten minste gelijk zou zijn aan het gemis aan AOW-opbouw. Naar het oordeel van de kantonrechter is de gevorderde verklaring voor recht toewijsbaar, althans wat betreft de compensatie voor het AOW-hiaat.

De kantonrechter oordeelt dat het nog de vraag is of de voor werknemer bij Zwitserleven getroffen voorziening leidt tot een lagere uitkering bij het bereiken van de

pensioengerechtigde leeftijd en dus tot schade. Werknemer heeft de AOW-gerechtigde leeftijd van 67 jaar nog niet bereikt, dus op dit moment kan van schade (nog) geen sprake zijn. Alleen al om die reden dient zijn vordering tot betaling van een voorschot van € 12.792 netto te worden afgewezen. Voor de toewijzing van de door werknemer gevorderde verwijzing naar de schadestaatprocedure oordeelt de kantonrechter dat in het geval de mogelijkheid van schade aannemelijk is, werkgever wordt veroordeeld tot vergoeding van de door werknemer als gevolg van het AOW-hiaat mogelijk te lijden pensioenschade, nader op te maken bij staat.

Instantie: Rechtbank Oost-Brabant

Datum uitspraak: 12-05-2022

ECLI: ECLI:NL:RBOBR:2022:1934

Zaaknummer: 9352770

Rechters: G.J. Roeterdink

Advocaten: L. van Luipen en M. Stuurop

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Hoogte militair arbeidsongeschiktheidspensioen Afghanistanganger met letsel na bermbom

Geschil over (hoogte) militair arbeidsongeschiktheidspensioen beroepsmilitair die in Afghanistan heeft gediend en slachtoffer is geworden van een aanslag met een bermbom. Na toekenning van een militair arbeidsongeschiktheidspensioen claimt hij een hogere uitkering wegens toegenomen klachten. De rechtbank komt tot de slotsom dat verweerder de mate van invaliditeit met dienstverband op de peildatum met een percentage van in totaal 25,42% niet heeft onderschat. De rechtbank merkt ter informatie van eiser op dat hij, indien de dienstverbandaandoeningen na de onderhavige peildatum zijn verergerd, een nieuw verzoek kan indienen bij verweerder. Zoals hiervoor is overwogen is weliswaar een eindtoestand vastgesteld, maar dit heeft te gelden als ondergrens. Bij een verergering kan de mate van invaliditeit dus worden aangepast.

Eiser kwam in 1992 in dienst en is als beroepsmilitair meerdere malen uitgezonden geweest. Tijdens de laatste uitzending naar Afghanistan is eiser slachtoffer geworden van aanslag met een bermbom. Bij die aanslag zijn een Nederlandse militair, een Franse militair en een Afgaanse tolk om het leven gekomen. Eiser heeft ten gevolge van deze aanslag letsel opgelopen: een compressiefractuur dekplaat L1, snij- en kneusverwonding rechteronderbeen, distaal, anterieur en een distorsie van de enkel- en voetwortel regio rechts. Voor dit letsel heeft verweerder dienstverband aanvaard. In 2016 is eiser blijvend dienstongeschikt bevonden en werd ook de diagnose PTSS met verergerend dienstverband gesteld met een mate van invaliditeit van 6,67%. De mate van invaliditeit met dienstverband voor de gevolgen van het letsel aan de wervelkolom (progressieve discusdegeneratie Th12-L1, beginnende discusdegeneratie L1-L2 en progressieve discusdegeneratie L5-S1 en facetarthrose L5-S1) is vastgesteld op 5% en voor de status na distorsie van beide voeten, met degeneratieve

afwijkingen 5%. Ten aanzien van dit letsel is een medische eindtoestand aangenomen. De mate van invaliditeit met dienstverband bedroeg in totaal op 16,67%. Op 31 juli 2017 is eiser ontslagen uit de militaire dienst wegens blijvende dienstongeschiktheid. Eiser is als burgerambtenaar in dienst van het ministerie van Defensie.

Op 9 oktober 2017 heeft eiser een aanvraag ingediend om een hoger militair invaliditeitspensioen omdat zijn klachten zijn verergerd en de beperkingen sinds de laatste beoordeling zijn toegenomen. Eiser is op 12 februari 2019 medisch onderzocht door verzekeringsarts J.F. Ankersmit. Op 29 april 2019 heeft de verzekeringsarts een rapportage uitgebracht. Daarin is de verzekeringsarts tot de conclusie gekomen dat op de peildatum de toegenomen lichamelijke beperkingen onvoldoende kunnen worden geobjectiveerd. De verzekeringsarts heeft hierbij vermeld dat aanvullende gegevens van de behandelaar aangeven dat er een operatie plaatsvond waarna eiser geen morfine meer nodig had. De behandelaar spreekt van duidelijke verbetering. Verslechtering van invaliditeit van de eerdere vastgestelde beperkingen, met name van de dienstverbandaandoeningen, lijkt de verzekeringsarts daarmee niet aannemelijk.

De klachten met betrekking tot de linkervoet kunnen niet worden beschouwd omdat niet wordt beschikt over het proces-verbaal van ongeval. Omdat er eerder al een eindtoestand is aangenomen voor de gevolgen van het letsel aan de wervelkolom en de beide voeten, is de mate van invaliditeit wederom vastgesteld op respectievelijk 5% en 5%. Met betrekking tot de psychische klachten is de verzekeringsarts tot de conclusie gekomen dat er sprake is van een eindtoestand met toegenomen klachten en beperkingen ten opzichte van een eerdere beoordeling. De mate van invaliditeit ten gevolge van de PTSS is vastgesteld op 10,42%.

Bij het primaire besluit heeft verweerder meegedeeld dat eisers militair invaliditeitspensioen wordt verhoogd en wordt berekend naar een percentage van 21%. Bij het bestreden besluit heeft verweerder het bezwaar van eiser gegrond verklaard in de zin dat het invaliditeitspercentage met ingang van 31 juli 2017 wordt verhoogd naar 25,42%. Voor het overige heeft verweerder het primaire besluit gehandhaafd.

Verweerder heeft bij zijn besluitvorming de adviezen van de door eiser ingeschakelde arts/medisch adviseur M. Blom van 2 juli 2019, 27 september 2019 en 23 december 2019 en de reacties van de bezwaarverzekeringsarts van 19 september 2019 en 4 december 2019 betrokken. Eiser is het niet eens met het bestreden besluit en voert in de kern aan dat: (1) voor de PTSS een oorzakelijk dienstverband moet worden aangenomen; (2) voor de aandoening aan de lendenwervelkolom WPC-nummer 0415 (20%) in plaats van 0416 moet worden toegepast; (3) voor de aandoening aan de voeten voor zowel de rechter- als linkervoet WPC-nummer 0247 (tweemaal 15%) in plaats van 0248 moet worden toegepast; (4) de mate van

invaliditeit met dienstverband in totaal 60,42% bedraagt.

Bij zijn beroepschrift heeft eiser onder andere een brief van Van der Krans van 23 maart 2020 en een advies van Blom van 27 maart 2020 overgelegd.

Verweerder heeft in reactie op het beroepschrift naar voren gebracht dat eiser in beroep grotendeels geen andere gronden heeft aangevoerd dan die ook in bezwaar in beschouwing zijn genomen. Verweerder verwijst dan ook bij wijze van verweer naar de motivering van het bestreden besluit en de daaraan ten grondslag liggende stukken. Ook heeft verweerder een brief van de bezwaarverzekeringsarts van 20 mei 2020 overgelegd waarin hij een reactie geeft op het aanvullende beroepschrift. De bezwaarverzekeringsarts schrijft dat eiser in 2015 niet voldeed aan alle criteria van PTSS om die diagnose ook te kunnen en mogen stellen. Toen later bleek dat hij wel voldeed aan alle criteria de dienstverbandaandoening is aangepast van aanpassingsstoornis NAO in PTSS. Deze aanpassing staat los van het reeds vastgesteld en, omdat hiertegen toen geen bezwaar is aangetekend ook geaccepteerd verergerend dienstverband. De bezwaarverzekeringsarts bevestigt dat 'iedereen', onder wie eiser, bepaalde persoonskenmerken heeft en een bepaalde copingstijl. Hij voegt daaraan toe dat als die kenmerken dusdanig zijn dat daardoor de gevoeligheid voor het ontwikkelen van in dit geval PTSS zodanig verhoogd is, er gesproken kan worden over predisponerende factoren zoals volgens de onderzoeker (expertise) bij eiser aan de orde was, een verergerend dienstverband in plaats van een oorzakelijk dienstverband op zijn plaats is. Temeer daar er in het geval van eiser ook andere factoren, buiten de uitzending om, van invloed zijn geweest op de ontwikkeling van de PTSS. De uitzending is in dat geval een belangrijke factor geweest in de ontwikkeling van de PTSS.

Verder geeft hij aan dat verdringen een al of niet bewust vermijden is en inderdaad één van de kenmerken van PTSS. Verdringing komt ook veelvuldig voor bij mensen waarbij geen PTSS speelt. Het is een algemeen verschijnsel dat gericht is op zelfbescherming en hangt daarmee samen met de persoonlijkheidskenmerken van een individu. Het feit dat er bij eiser volgens Blom mogelijk sprake is van verdringing is volgens de bezwaarverzekeringsarts, buiten het vermijden van specifiek aan de traumata opgelopen tijdens de uitzending herinnerende zaken, dus geen aanleiding om in plaats van verergerend dienstverband een oorzakelijk dienstverband aan te nemen.

Voor wat betreft de rug merkt de bezwaarverzekeringsarts op dat de enigszins toegenomen bewegingsbeperking in de onderrug beschouwd kan worden als gevolg van de geconstateerde lumbago waarvoor geen dienstverband is aangenomen. Hij geeft aan dat hij dat niet heeft

gedaan en dit heeft vertaald als wel een (naar verwachting tijdelijk, want herstellend van de operatieve ingreep) gevolg van de dienstverband aandoening. Vandaar dat de toevoeging partieel bij de WPC-code 0416 is weggenomen en door hem de mate van invaliditeit is verhoogd met 5%.

Op 2 december 2020 heeft eiser nog enkele stukken overgelegd, waaronder een mailwisseling tussen hem en Van der Krans. In de e-mail van 19 november 2020 heeft Van der Krans het volgende geschreven: "Ik ben niet los op de codes, maar klinisch zijn de beperkingen: crush letsel van beide voeten en enkels met weke delen letsel en diffuse arthrose van enkels en voeten met gegeneraliseerde bewegingsbeperking en sterk verminderde belastbaarheid."

Allereerst overweegt de rechtbank dat uit artikel 2, tweede en derde lid, van de per 1 juli 2008 in werking getreden ministeriële regeling verzekeringsgeneeskundige protocollen volgt dat indien eerder een medische eindtoestand is aangenomen het oorspronkelijk vastgestelde invaliditeitspercentage van kracht blijft indien de toepassing van de in artikel 1 genoemde protocollen bij een herkeuring na de datum van inwerkingtreding van deze regeling leidt tot een lager invaliditeitspercentage. In de situatie dat zich eventueel een verslechtering van de medische situatie als gevolg van de dienstverbandaandoening voordoet kan dat leiden tot vaststelling van een hoger invaliditeitspercentage. Daar staat de aangenomen eindtoestand niet aan in de weg. De rechtbank stelt, voor zover hierover nog onduidelijkheid bij eiser bestaat, vast dat verweerder overeenkomstig deze bepalingen heeft gehandeld.

Verder stelt de rechtbank voorop dat volgens vaste rechtspraak voor de beoordeling van de mate van invaliditeit met dienstverband doorslaggevend is tot welke beperkingen de desbetreffende aandoening leidt in het dagelijks functioneren ten opzichte van de vergelijkbare persoon (zie CRvB 1 mei 2014, ECLI:NL:CRVB:2014:1520). Voor de vaststelling van de mate van invaliditeit is niet enkel de aanwezigheid van klachten of symptomen de maatstaf, maar de weerslag daarvan op het dagelijks leven en functioneren en de mate waarin de kwaliteit van het leven van alledag daardoor in negatieve zin wordt beïnvloed, dit in vergelijking met een geheel valide leeftijdgenoot (zie uitspraak van 20 oktober 2005, ECLI:NL:CRVB:2005:AU5544).

De rechtbank stelt vast dat aan eiser in juli 2017 een militair invaliditeitspensioen is toegekend berekend naar een mate van invaliditeit van 17%. Verweerder heeft daarbij verergerend dienstverband voor de PTSS is aanvaard. Eiser heeft daartegen geen bezwaar gemaakt, zodat het besluit in rechte vaststaat. Dit betekent dat de aard van het dienstverband (oorzakelijk of verergerend) in deze procedure niet aan de orde kan komen. De gemachtigde van eiser heeft ter zitting naar voren gebracht dat de klachten die voortkomen uit de PTSS de meest invaliderende zijn en dat er met voortschrijdend inzicht moet worden omgegaan met de

eerdere vaststelling van verergerend dienstverband. De gemachtigde van verweerder heeft ter zitting verklaard dat verweerder het wel zo zorgvuldig vond om in bezwaar in te gaan op deze beroepsgrond door uit te leggen hoe het oordeel dat sprake is van PTSS met verergerend dienstverband destijds tot stand is gekomen. Verweerder heeft hier echter geen rechtgevolgen aan verbonden. De verzekeringsarts heeft de PTSS in beschouwing genomen en vastgesteld dat de beperkingen ten gevolge van deze aandoening met verergerend dienstverband zijn toegenomen en heeft daaraan een invaliditeitspercentage verbonden. Eiser heeft dit percentage niet betwist. De rechtbank overweegt hierbij nog dat de aard van het dienstverband niet van invloed is bij de vaststelling van het invaliditeitspercentage. Zoals hiervoor is overwogen wordt daarbij uitgegaan van de beperkingen ten gevolge van de dienstverbandaandoening.

Naar vaste rechtspraak van de Centrale Raad van Beroep (zie bijvoorbeeld CRvB 7 juli 2016, ECLI:NL:CRVB:2016:2651) geldt de WPC-schaal slechts als richtlijn en staat het verweerder vrij de betrokken codes ook partieel en/of vergelijkenderwijs toe te passen. Naar het oordeel van de rechtbank kan niet gezegd worden dat het onderzoek naar de mate van invaliditeit van eiser niet zorgvuldig heeft plaatsgevonden. Zonder de rugklachten van eiser te willen bagatelliseren is de rechtbank van oordeel dat de bezwaarverzekeringsarts zich terecht op het standpunt heeft gesteld dat de door eiser omschreven problematiek ten tijde van de peildatum onvoldoende geobjectiveerd konden worden. De bezwaarverzekeringsarts heeft voldoende gemotiveerd hoe hij tot het invaliditeitspercentage is gekomen en waarom er geen aanleiding is voor toepassing van WPC-nummer 0415. De bezwaarverzekeringsarts heeft toegelicht dat het door eiser voorgestelde percentage van 20 overeenkomt met een ankylose. Hiervan is in dit geval geen sprake. De adviezen van Blom geven de rechtbank onvoldoende aanleiding de door de bezwaarverzekeringsarts gemaakte inschatting van de mate van invaliditeit in twijfel te trekken. Verweerder heeft de mate van invaliditeit met dienstverband met een percentage van 10% niet onderschat. De rechtbank is van oordeel dat de mate van invaliditeit met dienstverband met een percentage van 5% niet is ondergewaardeerd, nu op de peildatum geen beperkingen meer waren vast te stellen en het percentage vanwege de eerder vastgestelde medische eindtoestand niet kan worden verlaagd. Omdat er geen beperkingen zijn vastgesteld laat de rechtbank het antwoord op de vraag of voor de rechter- en linkervoet afzonderlijk een percentage moet worden toegekend buiten beschouwing.

Aan de verklaring van Van der Krans van 19 november 2020 komt niet de betekenis toe die eiser daaraan gehecht wenst te zien. Met de verklaring heeft eiser niet aangetoond dat op de peildatum wel sprake was van beperkingen ten gevolge van de aandoening aan de voeten/enkels. In de verklaring staat immers niets anders dan een klinische beschrijving van de beperkingen.

De rechtbank komt tot de slotsom dat verweerder de mate van invaliditeit met dienstverband op de peildatum met een percentage van in totaal 25,42% niet heeft onderschat.

De rechtbank merkt ter informatie van eiser op dat hij, indien de dienstverbandsaandoeningen na de onderhavige peildatum zijn verergerd, een nieuw verzoek kan indienen bij verweerder. Zoals hiervoor is overwogen is weliswaar een eindtoestand vastgesteld, maar dit heeft te gelden als ondergrens. Bij een verergering kan de mate van invaliditeit dus worden aangepast. Het beroep is ongegrond.

Instantie: Rechtbank Den Haag

Datum uitspraak: 22-03-2021

ECLI: ECLI:NL:RBDHA:2021:16370

Zaaknummer: AWB - 20 _ 1870

Rechters: G.P. Kleijn

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Raad van beroep verklaart beroep voormalig leerkracht tegen afwijzing verzoek arbeidsongeschiktheidspensioen gegrond

Voormalig leerkracht verzoekt algemeen pensioenfonds Curaçao vergeefs om arbeidsongeschiktheidspensioen op grond van de Pensioenlandsverordening overheidsdienaren (Plvo). Het Gerecht heeft met juistheid overwogen dat artikel 90 Plvo het bestuur niet verplicht tot het houden van een hoorzitting. Die beroepsgrond slaagt daarom niet. De Raad van Beroep oordeelt dat het bestuur de aanvraag van appellante om invaliditeitspensioen ten onrechte heeft afgewezen op de grond dat het ontslag niet wegens ongeschiktheid is verleend. Het Gerecht heeft dit niet onderkend, zodat de aangevallen uitspraak moet worden vernietigd. Doende wat het Gerecht zou behoren te doen, zal de Raad het beroep gegrond verklaren en het bestreden besluit vernietigen. Het bestuur zal worden opgedragen binnen twee maanden na de uitspraak een nieuw besluit op het bezwaar van appellante te nemen met inachtneming van wat in deze uitspraak is overwogen.

Appellante is vanaf 1977, met een onderbreking van zes jaar, in Curaçao werkzaam geweest als leerkracht. Van 1977 tot 1996 heeft zij als kleuterleidster gewerkt in dienst van de Stichting Room-Katholiek Centraal Schoolbestuur, na haar terugkeer uit Nederland in 2002 als vakleerkracht in dienst van achtereenvolgens de hiervoor genoemde stichting, de Dienst Openbare Scholen, de Stichting Onderwijs der Zevendags Adventisten (ZdA), de Stichting Christelijk Onderwijs der Evangelische Broedergemeente (EBG) en laatstelijk ZdA.

Appellante was bij EBG van 1 augustus 2016 tot en met 31 juli 2017 werkzaam op arbeidsovereenkomst voor een jaar. Bij brief van 18 mei 2017 heeft EBG appellante bericht dat

de arbeidsovereenkomst niet zal worden verlengd en dat deze van rechtswege zal eindigen met ingang van 1 augustus 2017. Bij brief van 13 juli 2017 heeft het APC, op verzoek van appellante, aan Arbo Consult verzocht om een geneeskundig onderzoek van appellante ter beantwoording van de vraag of appellante medisch gezien blijvend ongeschikt is voor verdere uitoefening van haar functie bij EBG. Bij brief van 18 juli 2017 heeft Arbo Consult aan APC bericht dat appellante ongeschikt is bevonden voor de verdere uitoefening van haar functie. Bij brief van 25 juli 2017 heeft APC appellante geïnformeerd over de uitslag van de keuring. Daarbij heeft APC appellante erop gewezen dat het invaliditeitspensioen zal ingaan op de dag waarop haar ontslag in verband met blijvende ongeschiktheid voor de vervulling van haar dienstbetrekking bij haar werkgever zal ingaan.

Bij akte van 31 juli 2017 heeft EBG appellante ontslag verleend. In de akte is van de drie daarin genoemde ontslaggronden (wegens beëindiging van het contract, wegens bereiken van de pensioengerechtigde leeftijd, op eigen verzoek) als grond aangekruist “wegens beëindiging van het contract”. Op 28 februari 2018 heeft appellante bij het APC invaliditeitspensioen ingevolge de Pensioenlandsverordening overheidsdienaren (Plvo) aangevraagd. Het bestuur heeft de aanvraag bij besluit van 21 juni 2018, na bezwaar gehandhaafd bij besluit van 21 februari 2019 (bestreden besluit), afgewezen. Aan het bestreden besluit heeft het bestuur, samengevat, ten grondslag gelegd dat het ontslag niet wegens ziekte of gebreken is verleend, maar wegens beëindiging van het contract. Appellante heeft tegen het bestreden besluit beroep ingesteld bij het Gerecht.

Bij de aangevallen uitspraak heeft het Gerecht het beroep van appellante tegen het bestreden besluit ongegrond verklaard. Daartoe heeft het Gerecht, samengevat, het volgende overwogen. De beroepsgrond dat het bestuur ten onrechte geen hoorzitting heeft gehouden in het kader van het gemaakte bezwaar, slaagt niet. Een wettelijke grondslag voor een verplichte hoorzitting ontbreekt in artikel 90 van de Plvo. Appellante heeft ook niet ongeclausuleerd verzocht om een hoorzitting zodat het bestuur daartoe op grond van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur niet verplicht was.

Appellante heeft op de hierna te bespreken gronden hoger beroep ingesteld tegen de aangevallen uitspraak. Zij heeft aangevoerd dat in de Plvo geen uitzondering op de hoorplicht is opgenomen. Appellante heeft ook niet afgezien van de mogelijkheid om te worden gehoord. Het worden gehoord is dusdanig vanzelfsprekend dat het de omgekeerde wereld is om een uitdrukkelijk verzoek daartoe van appellante te verwachten. Aan appellante kan worden toegegeven dat, gelet op de ontwikkelingen in het algemene bestuursprocesrecht in de afgelopen decennia, het horen van degene die bij een bestuursorgaan bezwaar maakt tegen een door dit bestuursorgaan genomen besluit, een vaste plek heeft verworven in de

bestuursrechtelijke rechtsbescherming. Daarin gaat de bestuurlijke heroverweging vooraf aan het instellen van beroep en hoger beroep bij de rechter. De Landsverordening administratieve rechtspraak (Lar) reflecteert deze ontwikkeling met de introductie van de (facultatieve) bezwaarschriftprocedure in hoofdstuk IV (bestuurlijke heroverweging) van de Lar. De Lar is evenwel in bezwaar- en beroepsprocedures betreffende de toepassing van het Plvo niet van toepassing. Immers, op grond van artikel 91 van de Plvo is het gerecht in ambtenarenzaken het bevoegde gerecht om op het beroep te beslissen. Op dat beroep is het ambtenarenprocesrecht van de Regeling Ambtenarenrechtspraak 1951 (RAr) van toepassing. De RAr voorziet, anders dan de Lar, niet in een bezwaarschriftprocedure met daarbij de hoorplicht in het kader van de bestuurlijke heroverweging. Het is aan de wetgever om hierin, desgewenst, te voorzien. Het Gerecht heeft dan ook met juistheid overwogen dat artikel 90 van de Plvo het bestuur niet verplicht tot het houden van een hoorzitting. De beroepsgrond slaagt daarom niet.

Appellante heeft verder aangevoerd dat het Gerecht ten onrechte niet in haar overwegingen heeft betrokken dat het ontslag van appellante, gezien de context, niet tot een andere conclusie kan leiden dan dat dit ontslag is verleend wegens ziekte of gebreken.

Tussen partijen is niet in geschil dat appellante op grond van de medische keuring door Arbo Consult in juli 2017 blijvend ongeschikt is bevonden voor verdere uitoefening van haar functie bij EBG. Appellante is bij brief van 25 juli 2017 door APC geïnformeerd over de uitslag van de medische keuring. Uit deze brief valt tevens op te maken dat appellante in beginsel recht heeft op invaliditeitspensioen. Wat partijen echter verdeeld houdt is het antwoord op de vraag of het recht op invaliditeitspensioen afhankelijk is van de gebezigde ontslaggrond. Het bestuur is, anders dan appellante, onder verwijzing naar de tekst van artikel 14, eerste lid, van de Plvo van oordeel dat het recht op invaliditeitspensioen pas ontstaat als sprake is van ontslag wegens ongeschiktheid.

In artikel 13 van de Plvo is het volgende bepaald:

1. Recht op invaliditeitspensioen heeft de ontslagen overheidsdienaar die op het tijdstip waarop het ontslag ingaat uit hoofde van ziekten of gebreken blijvend ongeschikt is om zijn betrekking te vervullen.
2. De wachtgelder heeft recht op invaliditeitspensioen, indien hij binnen het tijdvak waarover hij recht op wachtgeld heeft, voldoet aan de in het eerste lid vervatte voorwaarde (...), maar niet eerder dan het tijdstip waarop het recht op wachtgeld eindigt.

3. De gewezen overheidsdienaar heeft recht op invaliditeitspensioen, indien hij binnen het tijdvak waarover hij na het tijdstip waarop voor hem het ontslag wegens ziekte is ingegaan recht had op doorbetaling van loon (...), uit hoofde van ziekten of gebreken blijvend ongeschikt is geworden om die betrekking te vervullen.

In artikel 14 van de Plvo is het volgende bepaald:

1. Het recht op invaliditeitspensioen is afhankelijk van een beslissing van het bestuur, die wordt genomen na een geneeskundig onderzoek. In het geval, bedoeld in het eerste lid van het voorgaande artikel, ontstaat het recht op de dag van het ontslag wegens ongeschiktheid, in de gevallen bedoeld in het tweede en derde lid van dat artikel op de dag waarop de uitslag van het geneeskundig onderzoek wordt vastgesteld.

(...)

De Raad stelt vast dat op grond van de tekst van artikel 14, eerste lid, van de Plvo, het recht op invaliditeitspensioen pas ingaat op het moment dat de betrokkene wordt ontslagen wegens ongeschiktheid, terwijl op grond van de tekst van artikel 13, eerste lid, van de Plvo het recht op invaliditeitspensioen reeds bestaat als sprake is van blijvende medische ongeschiktheid op het tijdstip van het ontslag, zonder daarbij de ontslaggrond te noemen.

In de memorie van toelichting bij de Plvo heeft de wetgever onder meer het volgende naar voren gebracht (MvT, PB 1997, no. 312):

Over artikel 13: “Invaliditeitspensioen komt toe aan de overheidsdienaar die op het tijdstip van ingang van het ontslag blijvend ongeschikt is zijn betrekking te vervullen, ongeacht de oorzaak van zijn ongeschiktheid (...)”.

Over artikel 14: “Dat de ingangsdatum van het invaliditeitspensioen verschillend dient te worden gefixeerd, al naargelang de betrokken overheidsdienaar bij de afkeuring nog wèl (lid 1 van artikel 13) of niet meer (leden 2 en 3 van dat artikel) in actieve dienst is, ligt voor de hand. Immers, wanneer hij, na ontslag, reeds wachtgelder is geworden is of, evenals na ontslag, nog gedurende enige tijd recht op een loonbetaling heeft, behoeft dat pensioen niet reeds bij zijn eerdere ontslag in te gaan.”

De Raad leidt uit de memorie van toelichting bij artikel 14 af dat dit artikel uitsluitend ziet op de verschillende ingangsdata van het invaliditeitspensioen, afhankelijk van de

arbeidsrechtelijke situatie op het moment van de afkeuring. Dit betekent dat het recht op invaliditeitspensioen wordt vastgesteld aan de hand van het bepaalde in artikel 13, zo blijkt overigens ook uit de toelichting op deze bepaling. De toelichting bij artikel 13, noch de toelichting bij artikel 14 bevat een verwijzing naar de specifieke ontslaggrond.

Uit voorgaande volgt dat het bestuur de aanvraag van appellante om invaliditeitspensioen ten onrechte heeft afgewezen op de grond dat het ontslag niet wegens ongeschiktheid is verleend. Het Gerecht heeft dit niet onderkend, zodat de aangevallen uitspraak moet worden vernietigd. Doende wat het Gerecht zou behoren te doen, zal de Raad het beroep gegrond verklaren en het bestreden besluit vernietigen. Het bestuur zal worden opgedragen binnen twee maanden na de uitspraak een nieuw besluit op het bezwaar van appellante te nemen met inachtneming van wat in deze uitspraak is overwogen. De Raad ziet aanleiding om het bestuur met overeenkomstige toepassing van het Besluit proceskosten bestuursrecht te veroordelen in de kosten van appellante in beroep en in hoger beroep van NAf 2.800 (2 punten in beroep en 2 punten in hoger beroep).

Instantie: Raad van Beroep in Ambtenarenzaken van Aruba, Curaçao, Sint Maarten en van Bonaire, Sint Eustatius en Saba

Datum uitspraak: 16-03-2022

ECLI: ECLI:NL:ORBAACM:2022:56

Zaaknummer: CUR2020H00276

Rechters: W.H. Bel, J. Sybesma en P. Klik

Wetsartikelen: 13 Pensioenlandsverordening overheidsdienaren, 14 Pensioenlandsverordening overheidsdienaren en 90 Pensioenlandsverordening overheidsdienaren

RECHTSPRAAK

Geen pensioenverrekening volgens Boon/Van Loon na koude uitsluiting in Aruba

De kern van het geschil tussen partijen is of eiseres aanspraak heeft op een deel van het ouderdomspensioen dat gedaagde (zowel voor als tijdelijk het huwelijk) van partijen heeft opgebouwd bij Apfa. In het Boon/Van Loon-arrest van 27 november 1981 (NJ 1982/503) heeft de Hoge Raad bepaald dat pensioenrechten in het algemeen voor het gedeelte dat op het tijdstip van de ontbinding van de gemeenschap door echtscheiding of scheiding van tafel en bed reeds was opgebouwd, bij de verdeling van deze gemeenschap door middel van verrekening in aanmerking moeten worden genomen. Sindsdien moeten pensioenrechten dus bij de verdeling van een huwelijksgoederengemeenschap worden verdeeld. Uit het arrest volgt dat in het geval sprake is van huwelijkse voorwaarden in beginsel geen plaats is voor pensioenverrekening. Dit zogenoemde Boon/Van Loon-criterium geldt voor Aruba onverkort. Gedaagde heeft dan ook terecht aangevoerd dat, nu partijen onder huwelijkse voorwaarden gehuwd zijn geweest waarbij iedere gemeenschap van goederen is uitgesloten, verdeling van pensioenrechten niet aan de orde is en eiseres geen aanspraak heeft op een deel van het door hem opgebouwde ouderdomspensioen.

Eiseres en gedaagde zijn op 6 mei 1984 onder huwelijkse voorwaarden met elkaar gehuwd. Het huwelijk is op 6 maart 2006 ontbonden. In artikel 1 de van de huwelijkse voorwaarden is opgenomen: 'Er zal tussen de echtgenoten geen gemeenschap van goederen, in welke vorm ook, bestaan.' Gedaagde ontvangt sinds eind 2015 ouderdomspensioen van de Stichting Algemeen Pensioenfonds Aruba (Apfa). Bij brief van 27 juni 2017 berichtte Apfa aan eiseres:

‘Wij hebben naar aanleiding van deze scheidingsdatum de berekeningsmethode conform het Boon/Van Loon-arrest aangehouden om de contante waarde bij scheiding te berekenen. (...) Met betrekking tot het ouderdomspensioen dat aan de gewezen partner toekomt (optie 2) geldt: $\text{Afl.}173.010,49:7,982 \text{ (factor)} = \text{Afl. } 21.675,08 \text{ per jaar.}$ ’

Eiseres vordert – samengevat – dat het gerecht bij uitvoerbaar bij voorraad te verklaren vonnis gedaagde opdraagt om, op verbeurte van een dwangsom, al hetgeen te doen dat nodig is om te bewerkstelligen dat Apfa aan eiseres met ingang van 1 januari 2017 het aan haar toekomende ouderdomspensioen van Afl. 21.675,08 per jaar uitkeert en gedaagde veroordeelt tot betaling van de wettelijke rente totdat de achterstand is ingelopen.

Ter onderbouwing van haar vordering beroept eiseres zich op de pensioenberekening van het Apfa. Tijdens de comparitie heeft (de gemachtigde van) eiseres daaraan toegevoegd dat ervan moet worden uitgegaan dat op dit punt de rechtsontwikkeling in Aruba geen andere is dan in het Europese deel van het Koninkrijk en dat op grond van het concordantiebeginsel daarbij aangesloten zou moeten worden.

Gedaagde voert verweer. Hij stelt dat voor verdeling op basis van het Boon/Van Loon-rest geen grond is nu partijen destijds gehuwd waren onder huwelijkse voorwaarden waarbij elke gemeenschap is uitgesloten.

De kern van het geschil tussen partijen is of eiseres aanspraak heeft op een deel van het ouderdomspensioen dat gedaagde (zowel voor als tijdelijk het huwelijk) van partijen heeft opgebouwd bij Apfa. In het Boon/Van Loon-arrest van 27 november 1981 (*NJ* 1982/503) heeft de Hoge Raad bepaald dat pensioenrechten in het algemeen voor het gedeelte dat op het tijdstip van de ontbinding van de gemeenschap door echtscheiding of scheiding van tafel en bed reeds was opgebouwd, bij de verdeling van deze gemeenschap door middel van verrekening in aanmerking moeten worden genomen. Sindsdien moeten pensioenrechten dus bij de verdeling van een huwelijksgoederengemeenschap worden verdeeld. Uit het arrest volgt dat in het geval sprake is van huwelijkse voorwaarden in beginsel geen plaats is voor pensioenverrekening. Dit zogenoemde Boon/Van Loon-criterium geldt voor Aruba onverkort. Gedaagde heeft dan ook terecht aangevoerd dat, nu partijen onder huwelijkse voorwaarden gehuwd zijn geweest waarbij iedere gemeenschap van goederen is uitgesloten, verdeling van pensioenrechten niet aan de orde is en [eiseres] geen aanspraak heeft op een deel van het door hem opgebouwde ouderdomspensioen. Dat Apfa een pensioenberekening heeft gemaakt welke zij heeft gebaseerd op het Boon/Van Loon-arrest, doet daaraan niet af.

Eiseres heeft aansluiting gezocht bij de rechtsontwikkeling op dit gebied in het Europese deel van het Koninkrijk. Zij heeft kennelijk het oog op de rechtsontwikkeling in Europees Nederland na het Boon/Van Loon-arrest die heeft geresulteerd in de op 1 mei 1995 inwerking getreden Wet verevening pensioenrechten. Daarin wordt geen onderscheid gemaakt naar huwelijksvermogensregime, maar uitgangspunt is dat ouderdomspensioen, opgebouwd tussen de huwelijksluiting en de echtscheiding, bij helfte wordt verdeeld. Aruba kent geen soortgelijke wet en het is aan de Arubaanse wetgever om, indien aan zulke wetgeving binnen de samenleving van Aruba behoefte bestaat, daarin te voorzien. Gesteld noch gebleken is dat zulke wetgeving in voorbereiding is. Het zou de rechtsvormende taak van de rechter te buiten gaan en rechtsonzekerheid tot gevolg hebben, indien hij in Aruba pensioenrechten overeenkomstig de in Nederland geldende wetgeving zou verdelen. Voor toepassing van het concordantiebeginsel in is in dit geval dan ook geen plaats. Het voorgaande leidt tot de slotsom dat de vordering van eiseres zal worden afgewezen. Gelet op de aard van de zaak ziet het gerecht aanleiding de proceskosten te compenseren, zoals in de beslissing bepaald.

Instantie: Gerecht in Eerste Aanleg van Aruba

Datum uitspraak: 20-04-2022

ECLI: ECLI:NL:OGEAA:2022:106

Zaaknummer: AUA202002763

Rechters: J.A. van Voorthuizen

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Afwijzing aanvraag militair arbeidsongeschiktheidspensioen terecht

Beroepsmilitair vraagt militair arbeidsongeschiktheidspensioen aan. De aanvraag wordt afgewezen omdat hij niet arbeidsongeschikt zou zijn. Eiser heeft geen bezwaar gemaakt tegen het besluit van augustus 1998 waarbij hij niet arbeidsongeschikt is verklaard. In juli 2020 dient hij (opnieuw) een verzoek in voor militair arbeidsongeschiktheidspensioen. Dat verzoek wordt afgewezen onder verwijzing naar het besluit uit 1998. De rechtbank oordeelt dat zij mocht uitgaan van de rechtmatigheid van dat besluit. Eiser moet redelijkerwijs geacht worden met dit besluit bekend te zijn. Voor zover de aanvraag aangemerkt moet worden als een verzoek om terug te komen op het eerdere besluit, geldt dat eiser geen nieuwe of feiten of omstandigheden¹ heeft aangevoerd. Het beroep is ongegrond.

Bij besluit van 8 november 1994 is aan eiser met ingang van 3 januari 1995 eervol ontslag verleend als beroepsmilitair. Eiser is op 2 april 1997 onderzocht door de Commissie Geneeskundig Onderzoek Militairen (de Commissie), die eiser ongeschikt heeft geacht voor verdere waarneming van de militaire dienst. Tevens is hierbij vastgesteld dat eiser niet arbeidsongeschikt is. Bij besluit van 3 augustus 1998, gepreciseerd bij brief van 18 augustus 1998, heeft verweerder, onder verwijzing naar het rapport van de Commissie, de grond voor het aan eiser verleende ontslag gewijzigd, met dien verstande dat eiser eervol ontslag wordt verleend vanwege blijvende ongeschiktheid voor verdere militaire dienst. In oktober 1998 is aan eiser, onder verwijzing naar het rapport van de Commissie, een pensioen met diensttijd toegekend. Hierbij is tevens vermeld dat eiser niet arbeidsongeschikt wordt geacht en dat hij geen recht heeft op een arbeidsongeschiktheidsuitkering. Op 22 juli 2020 heeft eiser bij verweerder een aanvraag ingediend voor een militair arbeidsongeschiktheidspensioen.

Verweerder heeft de aanvraag afgewezen. De reden hiervoor is dat eiser niet

arbeidsongeschikt is en daarom geen recht heeft op een arbeidsongeschiktheidsuitkering. Hiertoe verwijst verweerder naar de beschikking van oktober 1998. Eiser heeft geen bezwaar gemaakt tegen deze beschikking, waardoor deze beschikking formele rechtskracht heeft. Verweerder ziet ook geen aanleiding terug te komen op deze beschikking.

Eiser is het niet eens met de afwijzing van zijn aanvraag. Verweerder beroept zich volgens hem ten onrechte op de beschikking van oktober 1998. Eiser heeft deze beschikking niet ontvangen en verweerder heeft niet aan de hand van een sluitende verzendadministratie aangetoond dat deze naar het juiste adres is verzonden. Verweerder heeft de aanvraag voor een militair invaliditeitspensioen ten onrechte aangemerkt als een verzoek om terug te komen op de beslissing uit oktober 1998. Verweerder geeft aan dat eiser sinds 3 januari 1995 recht heeft op pensioen, maar geeft niet aan of eiser dat pensioen daadwerkelijk heeft ontvangen en, zo nee, waarom niet. Verweerder stelt dat eiser blijvend ongeschikt is voor militaire dienst, maar niet arbeidsongeschikt is. Dit standpunt van verweerder is niet te verenigen met het feit dat eiser met ingang van 3 januari 1995 recht heeft op pensioen. Verweerder stelt ten slotte dat eiser volledig arbeidsgeschikt is, maar maakt niet inzichtelijk of en, zo ja, hoe dit te verenigen is met het feit dat eiser niet geschikt is voor militaire dienst of het feit dat eiser moeilijk loopt en bij een verkeersongeluk hersenletsel heeft opgelopen.

Op grond van artikel 3, eerste lid, van het Besluit aanvullende arbeidsongeschiktheids- en invaliditeitsvoorziening militairen (het Besluit) heeft de beroepsmilitair die ter zake van ziekten of gebreken uit zijn militaire betrekking is ontslagen, zolang vanwege die betrekking recht bestaat op een arbeidsongeschiktheidsuitkering, recht op een arbeidsongeschiktheidspensioen.

De rechtbank constateert dat eiser een aanvraag om een arbeidsongeschiktheidspensioen heeft gedaan waarbij niet duidelijk wordt gemaakt of hij verweerder al dan niet verzoekt om terug te komen van zijn eerdere besluit uit 1998. In ieder geval staat vast dat eiser nog altijd geen bezwaar heeft gemaakt tegen het eerdere afwijzende besluit uit 1998 en dat de rechtbank van de rechtmatigheid van dat besluit uit dient te gaan. Ten overvloede overweegt de rechtbank dat ook als eiser wel bezwaar had gemaakt tegen dat besluit, dit niet tot het door eiser gewenste gevolg kan leiden dat het oorspronkelijke besluit alsnog ter discussie kan worden gesteld. Hierbij is van belang dat zelfs als vast zou komen te staan dat het besluit in kwestie niet op de juiste wijze bekend is gemaakt, eiser redelijkerwijs van het bestaan van de afwijzing moet hebben geweten, nu hij wist dan wel kon weten dat hij geen arbeidsongeschiktheidsuitkering ontving. Nu vaststaat dat hij daartegen niet zo snel als mogelijk in rechte is opgekomen, kan een bezwaar tegen het oorspronkelijke besluit niet

slagen. Voor zover de aanvraag aangemerkt moet worden als een verzoek om terug te komen op het eerdere besluit, geldt dat eiser geen nieuwe of feiten of omstandigheden heeft aangevoerd. In het besluit uit 1998 is kennelijk – blijkens het daaraan ten grondslag liggende onderzoek – rekening gehouden met de psychische klachten van eiser (gevolgen hersenletsel) welke evenwel niet hebben geleid tot een verlies aan verdien capaciteit. Eiser heeft in deze procedure geen enkele (medische) informatie in het geding gebracht die een ander licht werpt op deze vaststelling. Eiser heeft bovendien nooit een arbeidsongeschiktheidsuitkering ontvangen vanwege zijn militaire betrekking – een voorwaarde voor de uitkering van een arbeidsongeschiktheidspensioen door verweerder. Het feit dat eiser in 1998 desondanks ongeschikt is geacht voor de militaire dienst doet hier niet aan af, nu dit een geheel andere beoordeling betreft. Eiser heeft verwezen naar een passage uit de brief van 12 augustus 1998 waarbij zijn ontslaggrond naar aanleiding van het verrichte geneeskundig onderzoek is gewijzigd. In deze passage wordt weliswaar gerefereerd aan een aanvullende uitkering arbeidsongeschiktheid, maar dit behelst niet de vaststelling daarvan. Ook hieraan kan eiser dan ook geen aanspraak ontlenen op een arbeidsongeschiktheidspensioen, nog daargelaten dat dit niet kwalificeert als een nieuw feit of een nieuwe omstandigheid.

Gelet op het voorgaande kon verweerder niet anders dan de aanvraag van eiser afwijzen. Het beroep is ongegrond. Verweerder hoeft de kosten die eiser heeft gemaakt voor deze procedure niet te vergoeden.

Instantie: Rechtbank Den Haag

Datum uitspraak: 29-04-2022

ECLI: ECLI:NL:RBDHA:2022:3941

Zaaknummer: AWB - 21 _ 3578

Rechters: D. Bieber

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Afwijzing verzoek militair arbeidsongeschiktheidspensioen Bosniëganger

Beroepsmilitair uitgezonden naar Bosnië verzoekt na PTSS-klachten om militair invaliditeitspensioen. Dat verzoek is afgewezen. De rechtbank oordeelt dat vaststaat dat er geen sprake is van invaliditeit met dienstverband omdat de PTSS moet worden verklaard door traumatische ervaringen in de privésfeer. De rechtbank komt niet toe aan de vraag of de door eiser genoemde pesterijen onder de uitoefening van de militaire dienst als bedoeld in het Besluit vallen. Het beroep is gegrond met instandlating van de rechtsgevolgen. Omdat het beroep gegrond is, moet verweerder de proceskosten van eiser vergoeden.

Eiser is van 8 december 1997 tot en met 18 mei 1998 als beroepsmilitair uitgezonden naar Bosnië, waar hij werkzaam was als chauffeur bij de Quick Reaction Force. Hij heeft op 25 juni 2018 een aanvraag ingediend voor een militair invaliditeitspensioen. Hierbij heeft hij aangegeven bekend te zijn met een posttraumatische stressstoornis (PTSS), die is ontstaan of verergerd door zijn uitzending naar Bosnië. Bij zijn aanvraag heeft hij tevens een procesverbaal van 21 mei 2010 gevoegd, waaruit blijkt dat hij aangifte heeft gedaan van openlijke geweldpleging door enkele van zijn collega's ter plaatse. Voor de behandeling van zijn aanvraag is eiser geneeskundig onderzocht door verzekeringsarts H.W. Kharagjitsing (K.). In de rapportage van 23 september 2019 wordt, kort samengevat, geconcludeerd dat de diagnose persoonlijkheidsstoornis NAO, met insomnia in samenhang met PTSS en een waanstoornis kan worden gesteld. De door eiser naar voren gebrachte ervaringen tijdens de uitzending naar Bosnië hebben een geringe rol gespeeld bij het ontstaan, tot uiting komen of blijvend verergeren van deze aandoening(en). Deze aandoening wordt in belangrijke mate verklaard door traumatische ervaringen in de privésfeer. Een verband tussen deze aandoening en de dienstuitoefening is daarom niet aannemelijk.

Verweerder heeft de aanvraag van eiser afgewezen onder verwijzing naar de medische rapportage van 23 september 2019, omdat er geen sprake zou zijn van invaliditeit met

dienstverband zoals bedoeld in het Besluit aanvullende arbeidsongeschiktheids- en invaliditeitsvoorziening militairen (het Besluit). Volgens verweerder komt uit de aanvraag en het verrichte medisch onderzoek naar voren dat de PTSS is veroorzaakt door het pestgedrag en de mishandeling door collega's tijdens de uitzending naar Bosnië. Dit is niet aan te merken als uitoefening van de militaire dienst onder buitengewone omstandigheden als bedoeld in het Besluit. Eiser vindt dat hij wel in aanmerking moet komen voor een militair invaliditeitspensioen. Volgens hem was verweerder onvoldoende op de hoogte van de inhoud van de werkzaamheden van eiser en de druk, spanningen en stress die deze met zich brachten. Verweerder heeft alleen rekening gehouden met de pesterijen en mishandeling, maar niet met de opgelopen PTSS, de persoonlijkheidsstoornis NAO en de waanstoornis. Ook het omgaan met gevaarlijk materieel en het rijden onder moeilijke omstandigheden in niet adequaat voertuigmaterieel tijdens de militaire dienst kunnen hebben bijgedragen aan het ontstaan van zijn psychische aandoeningen. Eiser heeft in beroep een medische rapportage overgelegd van J.F.G.M. Thissen (T.) van 13 september 2021, waarin, kort samengevat, wordt geconcludeerd dat het uit medisch oogpunt zeer verdedigbaar is dat er een relatie bestaat tussen de klachten van eiser en zijn ervaringen bij Defensie en dat een hernieuwde specialistische beoordeling over de causaliteit lijkt te zijn aangewezen. Nu verweerder een nadere medische expertise heeft nagelaten, is het bestreden besluit onvoldoende zorgvuldig voorbereid. Daarnaast vallen de pesterijen wel degelijk onder de uitoefening van de militaire dienst. Het was voor eiser immers noodzakelijk om gedurende de uitzending op het kampement te verblijven, waar hij is gepest en mishandeld.

Verweerder heeft gemotiveerd verweer gevoerd. De door eiser overgelegde medische expertise heeft verweerder voorgelegd aan verzekeringsarts I.P.L. Koperberg (Ko.). Deze heeft, kort samengevat, vastgesteld dat het omgaan met gevaarlijk materiaal en het rijden onder moeilijke omstandigheden met inadequaat uitgeruste voertuigen, als stresserende omstandigheden reeds in het onderzoek door K. zijn betrokken. Hoewel deze omstandigheden niet expliciet zijn aangegeven in de overwegingen om tot een negatief causaliteitsoordeel te komen, is uit de voorhanden medische gegevens gebleken dat deze gebeurtenissen niet of nauwelijks van invloed zijn geweest op het ontstaan van het huidige psychiatrische toestandsbeeld. Het wordt niet opportuun geacht om opnieuw een psychiatrische expertise te laten verrichten.

Bij de beoordeling stelt de rechtbank voorop dat het aan verweerder is om naar aanleiding van een aanvraag voor een militair invaliditeitspensioen medisch onderzoek te laten uitvoeren en op basis daarvan een beoordeling te verrichten van de invaliditeit van de aanvrager en het verband met de dienst. Als verweerder op grond van het medisch onderzoek concludeert dat geen sprake is van invaliditeit met dienstverband, ligt het vervolgens op de weg van eiser om de conclusies van de door verweerder gevolgde medische advisering gemotiveerd in twijfel te

trekken. Het is dus aan eiser om twijfel te zaaien over de conclusie van verweerder dat van invaliditeit met dienstverband in zijn geval geen sprake is.

De rechtbank constateert dat verweerder bij het bestreden besluit op basis van de medische rapportage van 23 september 2019 heeft geconcludeerd dat de PTSS is veroorzaakt door het pestgedrag en de mishandeling door collega's. Deze kunnen volgens verweerder niet worden aangemerkt als uitoefening van de militaire dienst als bedoeld in het Besluit. De rechtbank volgt deze redenering niet. In de medische rapportage van 23 september 2019 wordt immers geconcludeerd dat de militaire dienst een geringe rol kan hebben gespeeld bij het ontstaan, tot uiting komen of blijvend verergeren van de PTSS. Deze aandoening wordt volgens K. in belangrijke mate verklaard door traumatische ervaringen in de privésfeer en niet door ervaringen in Bosnië. Dit betekent dat het bestreden besluit niet deugdelijk is gemotiveerd. Het beroep is gegrond en het bestreden besluit zal worden vernietigd.

De rechtbank ziet echter aanleiding de rechtsgevolgen van het bestreden besluit in stand te laten. Aangezien uit de medische rapportage van 23 september 2019 blijkt dat de PTSS in belangrijke mate wordt verklaard door traumatische ervaringen in de privésfeer, heeft verweerder op basis van deze rapportage kunnen concluderen dat er geen sprake is van invaliditeit met dienstverband. In hetgeen eiser heeft aangevoerd, ziet de rechtbank geen aanleiding te twijfelen aan deze medische rapportage. Zoals uiteen is gezet door verzekeringsarts Ko., is het omgaan met gevaarlijk materiaal en het rijden onder moeilijke omstandigheden met inadequaat uitgeruste voertuigen, reeds in het onderzoek door K. betrokken. Desondanks is de conclusie van K. geweest dat van invaliditeit met dienstverband geen sprake is. Daarom heeft verweerder in de medische rapportage van T. geen aanleiding hoeven zien een nadere psychiatrische expertise uit te zetten. De rechtbank concludeert dat verweerder de aanvraag van eiser af heeft kunnen wijzen onder verwijzing naar de medische rapportage van K. van 23 september 2019.

Nu vaststaat dat er geen sprake is van invaliditeit met dienstverband omdat de PTSS moet worden verklaard door traumatische ervaringen in de privésfeer, komt de rechtbank niet toe aan de vraag of de door eiser genoemde pesterijen onder de uitoefening van de militaire dienst als bedoeld in het Besluit vallen. Omdat het beroep gegrond is, moet verweerder de proceskosten van eiser vergoeden. Deze kosten stelt de rechtbank vast op € 1.518 (1 punt voor het beroepschrift en 1 punt voor de zitting, met een waarde per punt van € 759 en een wegingsfactor 1). Daarnaast dient verweerder het door eiser betaalde griffierecht van € 49 te vergoeden.

Instantie: Rechtbank Den Haag

Datum uitspraak: 29-04-2022

ECLI: ECLI:NL:RBDHA:2022:3942

Zaaknummer: AWB - 21 _ 3235

Rechters: D. Biever

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Werkgever valt onder werkingssfeer Schoonmaak en is verplicht cao- en pensioenpremies af te dragen

Moppie Schoon en Gezellig B.V. valt onder de werkingssfeer van de Collectieve Arbeidsovereenkomst in het Schoonmaak- en Glazenwassersbedrijf van de Stichting Raad voor Arbeidsverhoudingen schoonmaak- en Glazenwassersbranche (hierna: RAS) en van het verplichte bedrijfstakpensioenfonds van de Stichting Bedrijfstakpensioenfonds voor het Schoonmaak- en Glazenwassersbedrijf (Bpf Schoonmaak). De werkgever is verplicht om cao- en pensioenpremies af te dragen.

Moppie Schoon en Gezellig B.V. (hierna: werkgever) valt onder de werkingssfeer van de Collectieve Arbeidsovereenkomst in het Schoonmaak- en Glazenwassersbedrijf van de Stichting Raad voor Arbeidsverhoudingen schoonmaak- en Glazenwassersbranche (hierna: RAS) en van het verplichte bedrijfstakpensioenfonds van de Stichting Bedrijfstakpensioenfonds voor het Schoonmaak- en Glazenwassersbedrijf (hierna: Bpf Schoonmaak; gezamenlijk met RAS: de stichtingen). De stichtingen vorderen de betaling van cao- en pensioenpremies inclusief wettelijke handelsrente, vergoeding van buitengerechtigde kosten en vergoeding van de kosten van het salaris van de gemachtigde van enerzijds RAS en anderzijds Bpf Schoonmaak.

De kantonrechter oordeelt als volgt. Ondanks meerdere verzoeken van RAS en Bpf Schoonmaak daartoe, heeft werkgever de benodigde loon- en premiegegevens niet aan de stichtingen aangeleverd. Dit brengt met zich dat de stichtingen ingevolge hun reglementen de premies ambtshalve mochten vaststellen en door middel van de opgelegde nota's bij Moppie in rekening mochten brengen. Werkgever kan de benodigde gegevens alsnog aanleveren, hetgeen dan tot een herziening van de vastgestelde premiebedragen zal leiden. Dit ontslaat werkgever echter niet van zijn verplichting thans de voorlopige vastgestelde premiebedragen te voldoen. Het vorenstaande betekent dat de gevorderde (voorlopige vastgestelde)

premiebedragen zullen worden toegewezen. Ten aanzien van de gevorderde wettelijke handelsrente overweegt de kantonrechter dat die, overeenkomstig artikel 6:119a BW, alleen van toepassing is bij handelstransacties. De afdracht van pensioenpremies en bijdragen aan bij cao in het leven geroepen stichtingen valt niet onder het begrip handelsovereenkomst. De wettelijke handelsrente zal dan ook worden afgewezen. Verder hebben de stichtingen voldoende gesteld en onderbouwd dat buitengerechtelijke incassowerkzaamheden zijn verricht. De ter zake gevorderde bedragen, die verschuldigd zijn op grond van het uitvoeringsreglement van RAS en het uitvoeringsreglement van Bpf Schoonmaak, zullen worden toegewezen. Werkgever zal, als de in het ongelijk gestelde partij, worden veroordeeld in de kosten van deze procedure. Deze kosten zullen op de gebruikelijke wijze worden begroot. Dit betekent dat het gemachtigdensalaris niet zal worden gesplitst (€ 218 voor RAS en € 498 voor Bpf Schoonmaak, zoals gevorderd door de stichtingen). In dat geval moet werkgever immers meer betalen dan het geldende liquidatietarief bij een vordering van (€ 2.581,46 + € 31.575,65 =) € 34.157,11, te weten € 716 in plaats van € 498 per punt.

Instantie: Rechtbank Limburg

Datum uitspraak: 04-05-2022

ECLI: ECLI:NL:RBLIM:2022:3489

Zaaknummer: 9479603 CV EXPL 21-4719

Rechters: G.M. Drenth

Advocaten: M.T.P. Verhoeven

Wetsartikelen: 6:119a BW

RECHTSPRAAK

Raad oordeelt dat verzoek om registratie als ambtenaar in vaste pensioengerechtigde dienst terecht niet-ontvankelijk is verklaard

Bij de aangevallen uitspraak heeft het Gerecht een door appellant gemaakt bezwaar tegen de – door appellant gestelde – weigering van de Stichting APFA om, ter uitvoering van een jegens appellant genomen benoemingsbesluit van 23 mei 2001 (Landsbesluit 1) en een benoemingsbesluit van 20 november 2003 (Landsbesluit 2), appellant te registreren als ambtenaar in vaste pensioengerechtigde dienst met ingang van 1 oktober 2000, niet-ontvankelijk verklaard. De Raad van beroep in ambtenarenzaken oordeelt dat het niet-ontvankelijk verklaard verzoek om registratie als ambtenaar in vaste pensioengerechtigde dienst terecht is. Vast staat dat appellant niet beschikte over de vereiste schriftelijke aanstelling. Bovendien is het pensioenfonds – de Stichting APFA – een bij de Landsverordening privatisering in het leven geroepen privaatrechtelijk lichaam. Dat is in het algemeen niet aan te merken als administratief orgaan. De artikelen 6 en 7 van die landsverordening leiden er evenmin toe dat de Stichting APFA voor het onderhavige geding – bij uitzondering – moet worden aangemerkt als administratief orgaan. De afwijzing door het pensioenfonds (de Stichting APFA) voldoet niet aan de vereisten van artikel 35 van de La.

Appellant is bij Landsbesluit 1 met ingang van 1 oktober 2000 in tijdelijke dienst benoemd tot administrateur, schaal 13, bij het Centraal Bureau Juridische en Algemene Zaken (CBJAZ) van het Ministerie van Justitie. Bij Landsbesluit 2 is hij met ingang van 1 februari 2003 voor onbepaalde tijd benoemd bij de Directie Juridische en Algemene Zaken in de functie van

Hoofd Afdeling Rechtszaken en Vergunningen van het Ministerie van Justitie. Bij dit laatste besluit is appellant, met de vermelding: 'ambtenaar in vaste pensioengerechtigde dienst', ontheven uit de rang van administrateur en 'gelijktijdig benoemd in schaal 14 met de daarbij behorende pensioengrondslag'.

Appellant heeft op 22 december 2010 door tussenkomst van de Minister van Algemene Zaken aan de Gouverneur van Aruba het voorwaardelijke verzoek gedaan hem alsnog per 1 oktober 2000 in vaste pensioengerechtigde dienst te benoemen 'indien mocht blijken dat hij nog niet in vaste pensioengerechtigde dienst is'. Bij landsbesluit van 11 oktober 2014 is appellant met ingang van 15 april 2014 overgeplaatst naar de functie van Hoofd Afdeling Beleid en Toezicht bij de Dienst Openbare Werken (DOW). Bij een e-mail van [X] van de DOW van 27 mei 2014 is aan [Y] van de Stichting APFA de aanmelding van appellant per mei 2014 bij de Stichting APFA gedaan. De eerste inhouding op appellants bezoldiging van pensioenpremie heeft plaatsgevonden bij de salarisbetaling over juni 2018. Nadat aan appellant met ingang van 1 september 2018 vut-ontslag is verleend - zonder de door hem gewenste vermelding 'in vaste pensioengerechtigde dienst' - heeft hij op 10 december 2018 aan de Minister van Algemene Zaken het verzoek gedaan hem aan te melden bij de Stichting APFA per 1 oktober 2000, ter uitvoering van de Landsbesluiten 1 en 2.

Toen hij daarop geen beslissing had ontvangen, heeft appellant op 2 april 2019 een bezwaarschrift ingediend tegen die weigering. Als verweerders merkte hij de Stichting APFA aan alsmede de 'bij het pensioen van ambtenaren betrokken' overige geïntimeerden.

De Stichting APFA heeft bij contramemorandum van 5 juni 2019 haar standpunt duidelijk gemaakt: registratie van appellant als pensioengerechtigde ambtenaar bij de Stichting APFA is niet mogelijk, omdat enige benoeming in vaste pensioengerechtigde dienst ontbreekt.

Appellant zag hierin een afwijzende beslissing van de Stichting APFA waartegen hij op 19 juni 2019 bezwaar maakte bij het Gerecht. Voor zijn gronden verwees hij naar het bezwaarschrift van 2 april 2019.

Op de door de Stichting APFA aan het Gerecht gezonden stukken, waaronder de genoemde e-mail en een e-mail van stichtingsmedewerker [Z] van 22 augustus 2017 over de procedure en bestanden van gegevensaanlevering voor de aanmelding van nieuwe deelnemers van de Stichting APFA, heeft appellant bij contra akte van 28 oktober 2019 uitvoerig gereageerd.

Het Gerecht heeft bij de aangevallen uitspraak het bezwaar van appellant tegen de afwijzing door de Stichting APFA van zijn verzoek om geregistreerd te worden als pensioengerechtigde ambtenaar bij de Stichting APFA met ingang van 1 oktober 2000, niet-ontvankelijk verklaard.

Het Gerecht heeft daartoe overwogen dat vaststaat dat appellant geen schriftelijke aanstelling in vaste pensioengerechtigde dienst heeft. Een landsbesluit daartoe ontbreekt. Bij het in rechte niet bestreden Landsbesluit 1 heeft appellant een benoeming in tijdelijke dienst gekregen. Het Gerecht heeft erop gewezen dat de aanstelling van appellant (door het Gerecht geduid als in vaste dienst) bij Landsbesluit 2 – met ingang van 1 februari 2003 – niet zonder meer met zich brengt dat appellant ook als ambtenaar in de zin van de – destijds geldende – Pensioenverordening landsdienaren is benoemd. Daartegen verzette zich artikel 3 van die verordening nu appellant ten tijde van zijn indiensttreding met ingang van 1 oktober 2000 ouder was dan 35 jaar.

Van een weigering van de overige geïntimeerden om appellant bij de Stichting APFA aan te melden, is dus evenmin sprake. Dit betekent naar het oordeel van het Gerecht dat er geen sprake is van een beschikking, handeling of weigering ten aanzien van appellant door een administratief orgaan genomen, verricht of uitgesproken als bedoeld in artikel 35 van de Landsverordening ambtenarenrechtspraak (La).

Appellant heeft in zijn beroepschrift een groot aantal gronden naar voren gebracht. Hij heeft geconcludeerd dat de uitspraak van het Gerecht zo apert strijdig is met elk rechtsbeginsel dat hij zich niet met deze uitspraak kan verenigen. Geïntimeerde 1 kan zich vinden in de aangevallen uitspraak. Zij heeft bij contramemorandum tegen alle gronden verweer gevoerd en gesteld dat zij geen doel treffen. Ter zitting is dat standpunt gehandhaafd. Van de kant van de overige geïntimeerden is bij contramemorandum en ter zitting gemotiveerd verzocht de aangevallen uitspraak te bevestigen.

De Raad overweegt als volgt. Vooropgesteld moet worden dat het geding in eerste aanleg een aanvang heeft genomen met de inzending door appellant van het bezwaarschrift van 2 april 2019. Dat was gericht tegen het ‘weigeren dan wel nalaten om appellant bij (de Stichting) APFA te registreren als ambtenaar in vaste pensioengerechtigde dienst per 1 oktober 2000, met de daarbij behorende pensioengrondslag en pensioenopbouw’. Blijkens het bezwaarschrift gaat het om het weigeren of nalaten van 1) ‘het uitvoeringsorgaan voor het pensioen van ambtenaren’: geïntimeerde 1, en 2) ‘de bij het pensioen van ambtenaren betrokken ministers’, waarmee bedoeld worden de overige geïntimeerden.

Richtte appellant zich in het bezwaarschrift van 2 april 2019 tegen een fictieve weigering, in zijn bezwaarschrift van 19 juni 2019 richtte hij zich tegen een door hem als een reële weigering opgevatte uitlating van geïntimeerde 1 in de contramemorandum van 5 juni 2019. Appellant heeft voor de inhoudelijke gronden verwezen naar het bezwaar van 2 april 2019 en heeft gevraagd

om voeging van beide bezwaren. Samengevat was appelland van opvatting dat zijn verzoek om bij de Stichting APFA geregistreerd te worden als pensioengerechtigde ambtenaar met ingang van 1 oktober 2000, ten onrechte is afgewezen. Nu het Gerecht het bezwaar tegen die afwijzing niet-ontvankelijk heeft verklaard, moet de Raad in de eerste plaats de vraag beantwoorden of het Gerecht op goede gronden tot die beslissing is gekomen. De Raad beantwoordt die vraag bevestigend. Hij volgt het Gerecht in zijn daarvoor gegeven overweging dat blijkens Landsbesluit 1 vaststaat dat appelland ten tijde van belang niet de vereiste schriftelijke aanstelling in vaste dienst had. Het Gerecht heeft er verder terecht op gewezen dat de aanstelling van appelland per 1 februari 2003 bij Landsbesluit 2 – in de woorden van het Gerecht: een aanstelling in vaste dienst, volgens de tekst van het besluit: een aanstelling voor onbepaalde tijd – niet zonder meer met zich brengt dat appelland ook als ambtenaar in de zin van de – destijds geldende – Pensioenverordening landsdienaren moet worden beschouwd. Daartegen verzette zich artikel 3, eerste lid, onder b, van die pensioenverordening nu appelland ten tijde van zijn indiensttreding met ingang van 1 oktober 2000 ouder was dan 35 jaar. Ook op de bepaling van het tweede lid, onder b, van dat artikel, dat de mogelijkheid geeft af te wijken voor de ambtenaar die het 35ste levensjaar heeft volbracht maar nog niet zijn 40ste levensjaar heeft volbracht, kan appelland zich niet beroepen. Hij was op 1 oktober 2000 deze laatste grens immers gepasseerd.

Voorts kan de vermelding in Landsbesluit 2, onder II, achter de naam van appelland: “ambtenaar in vaste pensioengerechtigde dienst”, niet worden gelezen als een bepaling die leidt tot de hoedanigheid van ambtenaar in de zin van genoemde pensioenverordening. De Raad is ermee bekend dat die hoedanigheid werd gevestigd door een daartoe genomen (afzonderlijk) landsbesluit tot benoeming in vaste pensioengerechtigde dienst. Gelet op artikel 3 van de genoemde pensioenverordening moet de geciteerde vermelding in Landsbesluit 2 worden gezien als een evidente fout of misstelling. Bovendien verdient aandacht dat in Landsbesluit 2 in het geheel geen sprake is van een aanstelling in vaste dienst. Besloten was immers appelland (met ingang van 1 februari 2003) te benoemen voor onbepaalde tijd. Gelet op de systematiek van de Lma wijst deze formulering veeleer op een aanstelling in tijdelijke dienst.

De Raad onderschrijft het oordeel van het Gerecht dat de afwijzing door de Stichting APFA niet kan worden beschouwd als een beschikking, handeling of weigering ten aanzien van appelland door een administratief orgaan genomen, verricht of uitgesproken als bedoeld in artikel 35 van de La. Hierbij wordt bovendien opgemerkt dat de Stichting APFA een bij de Landsverordening privatisering in het leven geroepen privaatrechtelijk lichaam is – dus in het algemeen niet is aan te merken als administratief orgaan – terwijl de artikelen 6 en 7 van die

landsverordening er evenmin toe leiden dat de Stichting APFA voor het onderhavige geding - bij uitzondering - moet worden aangemerkt als administratief orgaan. Appellant heeft zijn bezwaar tegen de gestelde weigering van de overige geïntimeerden opgehangen aan de aanduiding van deze laatsten als 'de bij het pensioen van ambtenaren betrokkenen'. Deze zeer algemene aanduiding die niet direct wijst op een bijzondere betrokkenheid van elk van de genoemde overige geïntimeerden bij de casus van appellant, maakt dat ook zij – gezamenlijk of ieder voor zich – niet kunnen worden aangemerkt als een administratief orgaan dat jegens appellant als ambtenaar als zodanig heeft geweigerd een beslissing te nemen of handeling te verrichten. Ook in zoverre moet de niet-ontvankelijkverklaring van het bezwaar worden bevestigd. De slotsom is dat de aangevallen uitspraak moet worden bevestigd.

Instantie: Raad van Beroep in Ambtenarenzaken van Aruba, Curaçao, Sint Maarten en van Bonaire, Sint Eustatius en Saba

Datum uitspraak: 04-05-2022

ECLI: ECLI:NL:ORBAACM:2022:39

Zaaknummer: AUA2020H00068

Rechters: H.A.A.G. Vermeulen, J. Sybesma en P.J. Thijssen

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Werkgever die snijmachine ontwikkelt met robot valt onder werkingssfeer metaal en techniek

Partijen twisten over de vraag of Solufo als werkgever valt onder de werkingssfeer van de fondsen en of Solufo gehouden is om aan de fondsen premiebedragen te voldoen. In de Verplichtstellingsbeschikking voor het bedrijfstakpensioenfonds voor de Metaal en Techniek is (kort gezegd) bepaald dat werknemers die werkzaam zijn in ondernemingen die uitsluitend of in hoofdzaak werkzaamheden uitvoeren bestaande uit het ontwerpen, ontwikkelen en/of vervaardigen van apparaten, ongeacht de aard van het materiaal, verplicht deelnemen in PMT. Uit de verslagen en de e-mail van Solufo is voldoende gebleken dat de werknemers van Solufo zich bezighouden met (in ieder geval) het ontwikkelen van apparaten, namelijk de snijmachine in de vorm van een robot, en dat zij daarmee onder de reikwijdte van voormeld artikel vallen. Dat deze robot nog steeds in de ontwikkelingsfase verkeert, dat het apparaat nog niet (goed) werkt, dat nog slechts sprake is van een prototype en dat deze (nog) niet in serie wordt gemaakt, zoals door Solufo is aangevoerd, doet niet af aan dit oordeel. De conclusie is dat Solufo ten onrechte de premiebijdragen onbetaald heeft gelaten.

Solufo is op 3 april 2017 ingeschreven in de Kamer van Koophandel. Partijen twisten over de vraag of Solufo als werkgever valt onder de werkingssfeer van de fondsen en of Solufo gehouden is om aan de fondsen premiebedragen te voldoen. In artikel I, aanhef en sub 1.b. van de Verplichtstellingsbeschikking voor het bedrijfstakpensioenfonds voor de Metaal en Techniek is (kort gezegd) bepaald dat werknemers die werkzaam zijn in ondernemingen die uitsluitend of in hoofdzaak werkzaamheden uitvoeren bestaande uit het ontwerpen,

ontwikkelen en/of vervaardigen van apparaten, ongeacht de aard van het materiaal, verplicht deelnemen in PMT. Uit de verslagen van [naam 2] van 28 januari 2019 en 12 april 2021 en de e-mail van Solufo zelf van 16 april 2021 is voldoende gebleken dat de werknemers van Solufo zich bezig houden met (in ieder geval) het ontwikkelen van apparaten, namelijk de snijmachine in de vorm van een robot, en dat zij daarmee onder de reikwijdte van voormeld artikel vallen. Dat deze robot nog steeds in de ontwikkelingsfase verkeert, dat het apparaat nog niet (goed) werkt, dat nog slechts sprake is van een prototype en dat deze (nog) niet in serie wordt gemaakt, zoals door Solufo is aangevoerd, doet niet af aan dit oordeel. Onder sub 1.e. van datzelfde artikel is vermeld dat onder het ontwerpen en ontwikkelen van apparaten mede wordt verstaan een prototype. Niet van belang is of al dan niet omzet wordt gegenereerd met de robot.

Dit betekent dat Solufo onder de werkingssfeer van de Verplichtstellingsbeschikking voor het bedrijfstakpensioenfonds voor de Metaal en Techniek valt, zodat Solufo verplicht is om voor haar werknemers premiebijdragen te betalen aan PMT. Tijdens de mondelinge behandeling heeft Solufo overigens uiteindelijk ook meegedeeld dat indien een prototype ook onder de werkingssfeer valt, een en ander dan duidelijk is voor haar.

Verder is de kantonrechter voldoende gebleken dat Solufo op grond van artikel 6 lid 4 sub b juncto artikel 6 lid 3 van de CAO OOM premieplichtig is jegens OOM, dat Solufo op grond van artikel 1, onderdeel D, sub 4 onder b juncto artikel 1, onderdeel E van de CAO SFMVT premieplichtig is jegens SFMVT en dat Solufo tot slot op grond van artikel 3, onderdeel D, sub 4 onder b juncto artikel 3, onderdeel E van de CAO SWWM ook premieplichtig is jegens SWWM.

De conclusie is dat Solufo ten onrechte de premiebijdragen onbetaald heeft gelaten. Nu de hoogte van de vordering niet is weersproken en gelet op de uitleg die de fondsen hebben gegeven met betrekking tot de creditfacturen, die ook onweersproken is gelaten door Solufo, wordt Solufo veroordeeld tot betaling van de door de fondsen gevorderde bedragen. De door Solufo gestelde moeilijke financiële omstandigheden als gevolg waarvan zij niet in staat is om de verschuldigde bedragen te voldoen, hoe vervelend op zichzelf genomen ook voor Solufo, doen aan dit oordeel niet af. Die problemen kan Solufo immers niet aan de fondsen tegenwerpen en een en ander dient voor eigen rekening en risico van Solufo te komen.

Ten overvloede overweegt de kantonrechter nog dat het verweer van Solufo dat zij steeds heeft uitgelegd aan (de gemachtigde van) PMT dat Solufo niet onder de werkingssfeer valt en dat zij om opheldering heeft gevraagd waarom zij premieplichtig zou zijn, maar dat zij daar niets op heeft gehoord, niet kan slagen. In de (door de fondsen overgelegde) brief van 25 maart 2020 heeft Solufo een dergelijke uitleg niet gegeven en heeft zij ook niet om opheldering

gevraagd. Daarin is, met een beroep op de coronacrisis en de gevolgen daarvan voor Solufo, slechts verzocht om uitstel van betaling. Ook in de hiervoor (deels) geciteerde e-mail van 16 april 2021 heeft Solufo er niets over gezegd dat zij niet zou vallen onder de werkingssfeer van de fondsen. Evenmin is daarin om uitleg gevraagd. In dat bericht is alleen meegedeeld dat Solufo nog steeds niet klaar is met de ontwikkeling van de robot en is, gelet op de tegenslagen en de financiële situatie van Solufo, verzocht om de openstaande facturen te crediteren.

De fondsen maken voorts aanspraak op een boete respectievelijk vergoedingen voor buitengerechtelijke incassokosten. Nu Solufo geen (afzonderlijk) verweer heeft gevoerd tegen deze kosten en gelet op de uitleg die door de fondsen in dit verband is gegeven, zoals hiervoor onder 3.2.3 is vermeld, wordt de hierop gerichte vordering eveneens toegewezen.

De vanaf 8 juli 2020 gevorderde wettelijke rente wordt toegewezen over de na vermindering van eis toewijsbare bedragen, nu Solufo daar geen (afzonderlijk) verweer tegen heeft gevoerd, met dien verstande dat de gevorderde rente over de boete/incassokosten wordt afgewezen, nu gesteld noch gebleken is dat de hiermee verband houdende bedragen reeds door de fondsen voldaan zijn aan haar gemachtigde. Gelet op het bepaalde in artikel 6:29 BW is de kantonrechter niet gerechtigd om een betalingsregeling vast te stellen zonder toestemming van de fondsen. Die toestemming is in deze procedure niet gegeven. Voor zover Solufo een betalingsregeling wil treffen met de fondsen, wordt Solufo verwezen naar de gemachtigde van de fondsen.

Instantie: Rechtbank Rotterdam

Datum uitspraak: 06-05-2022

ECLI: ECLI:NL:RBROT:2022:4139

Zaaknummer: 9473513 CV EXPL 21-32552

Rechters: D.L. Spierings

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Eiswijziging bij memorie van grieven over pensioenverevening niet verschenen geïntimeerde wordt door hof uitgesloten

Kern van de zaak is de vraag welk bedrag appellant maandelijks aan geïntimeerde moet betalen op grond van een afspraak met betrekking tot de verrekening van door appellant opgebouwde pensioenrechten, welke afspraak partijen hebben opgenomen in een echtscheidingsconvenant dat zij op 10 mei 1993 zijn aangegaan. Appellant heeft ter uitvoering van het beding in het echtscheidingsconvenant € 310 per maand betaald. De rechtbank heeft appellant veroordeeld tot betaling van € 371,88 per maand. Op vordering van appellant in reconventie heeft de rechtbank beslist dat appellant een door het pensioenfonds ABP doorgevoerde korting op zijn pensioenaanspraken, naar rato mag toepassen op het door hem aan geïntimeerde te betalen deel van zijn ouderdomspensioen. Deze beslissing en hetgeen de rechtbank daaraan ten grondslag heeft gelegd, valt buiten het bestek van het hoger beroep, aangezien dit uitsluitend betrekking heeft op het vonnis in conventie. Geïntimeerde is niet verschenen in het hoger beroep. De eiswijziging bij memorie van grieven is niet tijdig bij exploit aan geïntimeerde kenbaar gemaakt en daarom uitgesloten. Bij memorie van grieven aangedragen gronden strekken tot toewijzing van de niet toelaatbaar geoordeelde gewijzigde eis en zijn daarmee zodanig verknoopt, dat niet behoorlijk naar voren is gebracht waarom het bestreden vonnis zou moeten worden vernietigd anders dan in verband met en omwille van de toewijzing van die gewijzigde eis. Gronden voor vernietiging van het bestreden vonnis zijn zonder eigenmachtige destillatie door het hof niet

voldoende kenbaar.

Kern van de zaak is de vraag welk bedrag appellant maandelijks aan geïntimeerde moet betalen op grond van een afspraak met betrekking tot de verrekening van door appellant opgebouwde pensioenrechten, welke afspraak partijen hebben opgenomen in een echtscheidingsconvenant dat zij op 10 mei 1993 zijn aangegaan.

Partijen zijn met elkaar gehuwd geweest. Het huwelijk is gesloten op huwelijksdatum 1975 en ontbonden op 25 juni 1993 door echtscheiding, gevolgd door de inschrijving van de echtscheidingsbeschikking in de registers van de burgerlijke stand. Partijen waren in algehele gemeenschap van goederen gehuwd. De gemeenschap heeft mede de waarde omvat van de door appellant voorafgaand aan de echtscheiding opgebouwde pensioenrechten. In verband met de beëindiging van het huwelijk zijn partijen het hierboven genoemde echtscheidingsconvenant aangegaan. Artikel 2 van dat convenant regelt hetgeen aan geïntimeerde zou worden toegedeeld en bepaalt met betrekking tot de hiervoor bedoelde pensioenrechten van appellant: ‘verrekening (...) door middel van een voorwaardelijke uitkering per maand ten laste van [appellant], ten behoeve van [geïntimeerde]. Deze uitkering wordt opeisbaar naar mate de pensioenrechten van [appellant] opeisbaar worden.’ Vanaf 1 december 2018 heeft appellant ter uitvoering van dit beding aan geïntimeerde een bedrag van € 310 per maand betaald.

Onder verwijzing naar brieven van het pensioenfonds ABP waarbij de betrokken pensioenrechten zijn ondergebracht, heeft geïntimeerde zich op het standpunt gesteld dat de betaling van bovengenoemd bedrag gelet op de hierboven aangehaalde afspraak niet toereikend is. Geïntimeerde heeft appellant daarom in eerste aanleg in conventie in rechte betrokken. Overeenkomstig haar vordering heeft de rechtbank appellant bij het bestreden vonnis veroordeeld tot betaling aan geïntimeerde van een bedrag van € 371,88 per maand vanaf 1 december 2018. Het hof begrijpt dat dit een brutobedrag betreft, aangezien in de pensioenopgave waarop geïntimeerde een beroep heeft gedaan alleen brutobedragen zijn opgenomen. De rechtbank heeft verder voor recht verklaard dat laatstgenoemde gerechtigd is tot de eindloonaanspraken die appellant tot 25 juni 1993 heeft opgebouwd bij het pensioenfonds ABP en beslist dat geïntimeerde (ook) dient mee te delen in eventuele toekomstige indexaties door dat pensioenfonds van de tot die datum door appellant opgebouwde pensioenaanspraken. Tegen deze beslissingen en de daartoe leidende overwegingen richt zich het hoger beroep.

Op vordering van appellant in reconventie heeft de rechtbank beslist dat appellant een door

het pensioenfonds ABP doorgevoerde korting op zijn pensioenaanspraken, naar rato mag toepassen op het door hem aan geïntimeerde te betalen deel van zijn ouderdomspensioen. Deze beslissing en hetgeen de rechtbank daaraan ten grondslag heeft gelegd, valt buiten het bestek van het hoger beroep, aangezien dit uitsluitend betrekking heeft op het vonnis in conventie. Niet alleen heeft appellant in de memorie van grieven (onder 2) ondubbelzinnig gesteld dat het ingestelde hoger beroep is gericht tegen de beslissing in conventie, maar ook heeft het gestelde in die memorie, wat daarvan verder ook zij, alleen betrekking op de overwegingen in het bestreden vonnis waarbij de vordering van geïntimeerde in conventie is beoordeeld.

In de dagvaarding waarbij hij het hoger beroep heeft ingesteld, heeft appellant de vernietiging van het vonnis in conventie gevorderd. Bij die dagvaarding heeft appellant verder gevorderd dat de in eerste aanleg toegewezen vordering van geïntimeerde alsnog zal worden afgewezen, met nevenvorderingen strekkend tot terugbetaling van door appellant na het bestreden vonnis aan geïntimeerde betaalde bedragen en tot veroordeling van laatstgenoemde in de gedingkosten in eerste aanleg en in hoger beroep. Bij de memorie van grieven (onder 37) heeft appellant de genoemde vordering tot vernietiging van het vonnis in conventie gehandhaafd. Het hof begrijpt hieruit dat hij de vordering tot alsnog afwijzing van de in eerste aanleg toegewezen vordering van geïntimeerde eveneens heeft gehandhaafd. Voor het overige heeft appellant de eis vermeld in de appeldagvaarding bij de memorie van grieven gewijzigd, in die zin dat hij thans verklaringen voor recht vordert ertoe strekkend dat geïntimeerde wegens de aan haar toegedeelde pensioenrechten van appellant gerechtigd is tot een bedrag van € 2.977,74 bruto per jaar bruto per jaar, neerkomend op € 248,15 bruto per maand, naar rato te vermeerderen respectievelijk te verminderen met door het pensioenfonds ABP toegepaste indexaties en kortingen, en te verrekenen met door appellant te veel betaalde bedragen. Bij zijn gewijzigde eis vordert appellant voorts de veroordeling van geïntimeerde tot betaling aan hem van een bedrag van € 12.596,37 exclusief btw wegens buitengerechtelijke kosten, te vermeerderen met wettelijke rente, met veroordeling van geïntimeerde in de gedingkosten.

Zoals onder 1 vermeld is geïntimeerde niet in het hoger beroep verschenen. Uit het bepaalde in artikel 130, derde lid, Rv in samenhang met het bepaalde in artikel 353, eerste lid, Rv volgt daarom dat de hierboven genoemde eiswijziging bij de memorie van grieven alleen toelaatbaar zou zijn, indien appellant zijn gewijzigde eis tijdig bij exploit aan geïntimeerde kenbaar had gemaakt. Bij de gedingstukken die appellant heeft overgelegd ten behoeve van het wijzen van arrest, bevindt zich echter geen afschrift van een exploit waaruit blijkt dat de eiswijziging aldus aan geïntimeerde kenbaar is gemaakt. Evenmin heeft appellant anderszins mededeling gedaan dat hij een zodanig exploit heeft doen uitbrengen, zodat ervan moet worden uitgegaan dat dit laatste niet is gebeurd. De hiervoor genoemde wetsbepalingen

brengen daarom mee dat de eisenwijziging bij de memorie van grieven is uitgesloten, zodat het hof op de gewijzigde eis geen acht mag slaan en deze dus niet toewijsbaar is.

Nu op de eisenwijziging bij de memorie van grieven geen acht mag worden geslagen, moet bij de beoordeling van het hoger beroep uitgangspunt zijn de eis die in de appèldagvaarding is vermeld. Ter beoordeling ligt dus voor de eis tot vernietiging van het vonnis in conventie en alsnog afwijzing van de vordering van geïntimeerde die bij dat vonnis is toegewezen, met de nevenvorderingen die in de appèldagvaarding zijn vermeld.

De memorie van grieven bevat een verhandeling waarmee wordt betoogd dat de rechtbank anders had moeten beslissen dan zij bij het vonnis in conventie heeft gedaan, namelijk overeenkomstig de gewijzigde eis van appellant zoals in die memorie vermeld. Hiertoe heeft appellant een tweetal vragen geformuleerd, die het hof volgens hem zou moeten beantwoorden en waarop hij vervolgens de te geven antwoorden heeft aangereikt. Op één uitzondering na heeft hij die antwoorden niet betrokken op in zijn memorie aangeduide overwegingen van de rechtbank in het bestreden vonnis, maar abstraheert hij nagenoeg geheel van die overwegingen. Door de memorie van grieven op deze wijze in te richten heeft appellant de gronden aangedragen waarop zijn gewijzigde eis steunt, zonder op een van zijn eisenwijziging te onderscheiden wijze duidelijk te maken om welke redenen het bestreden vonnis in conventie naar zijn mening behoort te worden vernietigd. Weliswaar kan uit de door hem aangedragen gronden tot op zekere hoogte worden gedestilleerd waarom hij zich niet met het vonnis in conventie kan verenigen, maar die gronden zijn zodanig verknoopt met de hierboven niet toelaatbaar geoordeelde gewijzigde eis, tot toewijzing waarvan zij strekken, dat daarmee niet behoorlijk naar voren is gebracht waarom dat vonnis zou moeten worden vernietigd anders dan in verband met en omwille van de toewijzing van die gewijzigde eis. Aldus is niet voldoende kenbaar waarom het bestreden vonnis, de gewijzigde eis buiten beschouwing gelaten, zou moeten worden vernietigd.

Uit het bovenstaande volgt dat appellant de gronden voor vernietiging van het bestreden vonnis niet behoorlijk in het geding naar voren heeft gebracht, zodat deze niet tot vernietiging van dat vonnis kunnen leiden en de eis daartoe, met de ingestelde nevenvorderingen, dus niet toewijsbaar is. Hierbij verdient nog overweging dat een zelfstandige beoordeling in hoger beroep van hetgeen appellant aan zijn gewijzigde eis ten grondslag heeft gelegd, onafhankelijk van die eisenwijziging, niet verenigbaar zou zijn met de ontoelaatbaarheid van de gewijzigde eis, die uit het bepaalde in artikel 130, derde lid, Rv in samenhang met het bepaalde in artikel 353, eerste lid, Rv volgt en die meebrengt dat niet op de grondslag daarvan in hoger beroep een beslissing kan worden gegeven die afwijkt van de beslissingen van de rechtbank in eerste aanleg. Ook in dit licht gezien moet worden geoordeeld dat de gronden voor vernietiging van het bestreden vonnis niet behoorlijk in het geding naar voren zijn gebracht, aangezien zij

buiten het beoordelingskader getrokken door de grondslagen van de gewijzigde eis en zonder eigenmachtige destillatie daaruit door het hof, niet voldoende kenbaar zijn. De slotsom uit het bovenstaande is dat het hoger beroep tevergeefs is ingesteld en dat het bestreden vonnis zal worden bekrachtigd. Als de in het ongelijk gestelde partij zal appellant worden veroordeeld in de kosten van het geding in hoger beroep.

Instantie: Gerechtshof Amsterdam

Datum uitspraak: 10-05-2022

ECLI: ECLI:NL:GHAMS:2022:1412

Zaaknummer: 200.286.662/01, 200.286.662/01 en 200.286.662/01

Rechters: I.A. Haanappel-van der Burg, W.H.F.M. Cortenraad en M.S.A. Vegter

Wetsartikelen: 130 lid 3 Rv, 353 lid 1 Rv, 130 lid 3 Rv, 353 lid 1 Rv, 130 lid 3 Rv en 353 lid 1 Rv

RECHTSPRAAK

Geen schorsing pensioenbetaling man aan vrouw na uitvoerbaar bij voorraad verklaard vonnis over echtscheiding

Na scheiding heeft de rechtbank de man veroordeeld tot betaling aan haar van een deel van zijn pensioen. De rechtbank heeft dat vonnis uitvoerbaar bij voorraad verklaard. Het hof wijst de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van het vonnis van de rechtbank af.

De man en de vrouw zijn met elkaar gehuwd geweest en zijn gescheiden. De vrouw heeft bij de rechtbank gevorderd dat de man wordt veroordeeld tot betaling aan haar van een deel van zijn pensioen. De rechtbank heeft die vordering in het laatste vonnis toegewezen. De rechtbank heeft dat vonnis uitvoerbaar bij voorraad verklaard. Dat betekent, kort gezegd, dat het vonnis kan worden uitgevoerd, ook als tegen het vonnis hoger beroep is ingesteld.

De man heeft hoger beroep ingesteld tegen het vonnis. Hij vordert in dit incident, zo begrijpt het hof, dat het hof de tenuitvoerlegging van het vonnis zal schorsen op grond van artikel 351 van het Wetboek van Burgerlijke Rechtsvordering tot het hof in de hoofdzaak heeft beslist. De vrouw heeft die vordering bestreden.

Het hof is van oordeel dat de vordering in het incident moet worden afgewezen. Het hof legt hierna uit waarom. Een veroordeling is uitvoerbaar, ook als daartegen hoger beroep is ingesteld. Het hof kan de uitvoerbaarheid schorsen als het belang van de veroordeelde partij bij behoud van de bestaande toestand zwaarder weegt dan het belang van de wederpartij. Het hof gaat uit van de overwegingen en beslissingen van het vonnis van de rechtbank. De kans van slagen van het hoger beroep blijft daarbij buiten beschouwing. Als blijkt dat de beslissing van de rechtbank op een kennelijke misslag berust, kan het hof daaraan wel gevolgen voor de uitvoerbaarheid verbinden.

Het hof is van oordeel dat niet kan worden aangenomen dat het belang van de man (de veroordeelde partij) bij behoud van de bestaande toestand zwaarder weegt dan het belang van de vrouw. De man heeft weliswaar gesteld dat hij niet genoeg inkomen heeft om aan de

veroordeling te voldoen en dat hij, vanwege het door de vrouw gelegde beslag op zijn pensioen en bij gebrek aan vermogen van betekenis, in een financiële noodtoestand verkeert. Die stelling heeft hij echter, gelet op de gemotiveerde betwisting daarvan door de vrouw, onvoldoende toegelicht. Uit de stukken die de man heeft overgelegd ter onderbouwing van zijn financiële situatie (een Voorlopige aanslag en een Persoonlijk Budgetadvies van NIBUD) blijkt die financiële situatie onvoldoende. Het belang van de vrouw bij de uitvoerbaarheid van het vonnis is gegeven, gelet op het uitgangspunt dat een veroordeling uitvoerbaar is, en weegt dus zwaarder dan het belang van de man.

Niet is gesteld of gebleken dat het vonnis berust op een kennelijke misslag.

Er is dus geen grond voor toewijzing van de vordering in het incident van de man. Het hof wijst die vordering dan ook af. Het hof zal de man, als de in het ongelijk te stellen partij, in de kosten van het incident veroordelen. Het hof zal bepalen dat de hoofdzaak wordt voortgezet in de stand waarin deze zich blijkens het roljournaal bevindt. Verder houdt het hof iedere beslissing aan.

Instantie: Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden

Datum uitspraak: 17-05-2022

ECLI: ECLI:NL:GHARL:2022:3964

Zaaknummer: 200.302.989

Rechters: J.H. Lieber, S.C.P. Giesen en C.M.E. Lagarde

Wetsartikelen: 351 Rv

RECHTSPRAAK

Verstrijken verjaringstermijn pensioen leidt tot beroepsaansprakelijkheid advocaat

Advocaat heeft erflater bijgestaan bij echtscheiding en afwikkeling daarvan. Na overlijden van de erflater ontstaat een geschil met de zoon over onder meer veronderstelde beroepsaansprakelijkheid van de advocaat. In geschil is onder meer of verjaringstermijnen van alimentatie- en pensioenaanspraken door een fout van de advocaat zijn verstreken. Het hof is evenals de rechtbank van oordeel dat de advocaat (appellant) jegens de erflater onzorgvuldig heeft gehandeld door onder de gegeven omstandigheden geen maatregelen te treffen om verjaring van de aan haar toegekende pensioenaanspraken te voorkomen. Dat had temeer voor de hand gelegen nu appellant wist dat als gevolg van het beslag uit hoofde van de overbedelingsvordering haar pensioendeel sinds december 2006 niet werd voldaan, zodat er een reëel risico ontstond dat deze periodieke aanspraken bij niet tijdige voldoening zouden verjaren. Van een redelijk bekwaam en redelijk handelend advocaat mocht onder die omstandigheden worden verwacht dat hij maatregelen had getroffen om het verlies van aanspraken te voorkomen door zijn cliënt op het risico van verjaring van die aanspraken te wijzen en/of te informeren over de wijze waarop de verjaring van deze aanspraken kon worden voorkomen en/of door zelf zorg te dragen voor stuiting van de verjaring van die aanspraken. Vast staat dat appellant dit heeft nagelaten.

Deze zaak gaat over de vraag of de verjaringstermijnen voor alimentatie en pensioenaanspraken door een beroepsfout van de advocaat zijn verstreken. Geïntimeerde is de zoon van de erflater. Op 19 mei 1994 is de echtscheiding uitgesproken tussen de erflater en

de vader van geïntimeerde (hierna: de vader) en is bepaald dat de vader haar maandelijks fl. 6.000 aan alimentatie moet voldoen. Als gevolg van zijn pensionering is bij beschikking van 7 november 2006 van dit hof dit bedrag met ingang van 1 augustus 2005 aangepast naar een bedrag van € 772 per maand. Met ingang van die datum was de vader daarnaast uit hoofde van pensioenverrekening maandelijks een bedrag van € 1.271,93 verschuldigd. Voorts is bij vonnis van 31 januari 2007 de verdeling van de huwelijksgemeenschap vastgesteld, waarbij de vader is veroordeeld om een bedrag van £ 167.500 wegens overbedeling aan de erflater te voldoen.

Appellant heeft de erflater bijgestaan als advocaat. De erflater is in 2010 overleden en geïntimeerde is benoemd tot executeur-testamentair. Vervolgens is een geschil gerezen over de wijze waarop appellant hem informatie verstrekke en rekening en verantwoording aflegde van zijn handelen en de inkomsten en uitgaven die hij uit hoofde van de aan hem verstrekte opdracht had ontvangen en betaald. Bij vonnis van 9 juli 2014 is appellant door de rechtbank veroordeeld op straffe van verbeurte van een dwangsom tot een maximum van € 20.000 alsnog rekening en verantwoording af te leggen en de gevraagde informatie te verstrekken. Op 26 oktober 2017 heeft geïntimeerde bericht ontvangen van de advocaat van de vader met de mededeling dat alle vorderingen van (de erven van) de erflater zijn verjaard. In deze procedure vordert de zoon van de erflater betaling van bedragen van de advocaat wegens een beroepsfout, onder meer wegens de verjaring van de alimentatie- en pensioenaanspraken en terugbetaling van loon voor werkzaamheden verricht door de advocaat. Het hof oordeelt in navolging van de rechtbank dat appellant onvoldoende bewijs heeft aangedragen voor de stelling dat hij werkzaamheden tot een bedrag van € 38.007,26 mocht declareren, heeft gedeclareerd en heeft verrekend met de uit het beslag ontvangen bedragen. Voor zover appellant grieft tegen het oordeel van de rechtbank dat als gevolg daarvan het gedeclareerde bedrag in zijn geheel buiten beschouwing gelaten moet worden en geïntimeerde daarom aanspraak heeft op terugbetaling van het gehele ingehouden bedrag van € 38.007,26 slaagt de grief echter. Op grond van de omstandigheden en rekening houdend met de aard van de verrichte werkzaamheden, de duur daarvan en de gedane mededelingen, alsmede met hetgeen daaromtrent in de advocatuur in het algemeen gebruikelijk is, is het hof van oordeel dat tussen partijen het redelijk loon schattenderwijs moet worden bepaald op € 23.000, inclusief opslag en btw. Dat betekent dat het hof niet het gehele door geïntimeerde gevorderde bedrag van € 38.007,26 toewijsbaar acht, maar – na aftrek van het hiervoor bepaalde redelijk loon van € 23.000 – een bedrag van € 15.007,26.

Ten aanzien van de schadevordering wegens gemiste alimentatie oordeelt het hof als volgt. Geïntimeerde had in beginsel vanaf 2 november 2012 nakoming kunnen vorderen van de vader van de in 2007 gemaakte afspraken. Op dat moment berichtte de deurwaarder appellant

namelijk dat uit hoofde van het in mei 2007 met het oog op de overbedelingsvordering gelegde beslag onder Centraal Beheer, de hoofdsom van € 184.557,03 was geïnd en dat onder uitkering van een restantbedrag van € 15.533,56 aan de Stichting het dossier (op 7 november 2012) werd gesloten. Appellant heeft dat bedrag op 13 mei 2013 vanaf de rekening van de Stichting overgeboekt naar de rekening van de erflater. Doordat de schuld uit hoofde van de overbedelingsvordering op 2 november 2012 volledig was geïnd, werd – conform de tussen de vader en de erflater getroffen regeling – de vordering tot nakoming van de vanaf 1 augustus 2005 verschuldigde alimentatie opeisbaar. Geïntimeerde had derhalve in beginsel tot 2 november 2017 de tijd om op grond van de gemaakte afspraken nakoming van de vader te eisen van de door hem tot het overlijden van de erflater verschuldigd geworden alimentatie. Vast staat dat geïntimeerde ruim voordien, namelijk bij brieven van 18 februari 2013 en van 5 maart 2014 van appellant aan zijn advocaat op de hoogte is gesteld van deze vordering.

Nu – anders dan geïntimeerde aan de gestelde beroepsfout ten grondslag heeft gelegd – de door de vader aan de erflater verschuldigde alimentatie opeisbaar was vanaf het moment dat de overbedelingsvordering in 2012 was voldaan en appellant geïntimeerde tijdig in kennis heeft gesteld van de openstaande vordering, waardoor geïntimeerde geruime tijd de mogelijkheid heeft gehad om de aan de erflater verschuldigde alimentatie bij de vader op te eisen, oordeelt het hof dat appellant niet aansprakelijk kan worden gehouden voor het mislopen door de erflater van een bedrag van € 47.060,33 aan alimentatie, zoals door geïntimeerde is betoogd. Het hof bekrachtigt het oordeel van de rechtbank dat de vordering van geïntimeerde jegens appellant op dit punt niet toewijsbaar is.

Appellant heeft in principaal hoger beroep een grief gericht tegen het oordeel van de rechtbank dat hem een verwijt kan worden gemaakt vanwege het niet stuiten van de verjaring van de aanspraken van de erflater uit hoofde van pensioenverevening, althans het niet waarschuwen daarvoor. De rechtbank heeft de vordering van geïntimeerde tot vergoeding van de daaruit ontstane schade van € 53.760,24 toegewezen.

Anders dan met betrekking tot de alimentatieverplichtingen hebben de vader en de erflater eind 2007 geen (schriftelijke) regeling getroffen voor de achterstallige en lopende pensioenaanspraken. Vast staat dat de vader vanaf 1 december 2006 geen pensioen meer heeft uitgekeerd aan de erflater. Nu partijen met de regeling eind november 2007 de pensioenaanspraak van de erflater – na enige discussie – weer herbevestigden, beschouwt het hof de eind 2007 getroffen regeling als een stuitingshandeling als bedoeld in artikel 3:318 BW zodat vanaf dat moment de verjaringstermijn van vijf jaar voor de achterstallige pensioentermijnen opnieuw is gaan lopen. De verjaringstermijn voor de nadien verschenen termijnen bedraagt ook telkens vijf jaar. Nu van een stuitingshandeling nadien niet is

gebleken, brengt dat mee dat de pensioentermijnen periodiek zijn verjaard vanaf december 2011 tot juni 2015.

Het hof is evenals de rechtbank van oordeel dat appelland jegens de erflater onzorgvuldig heeft gehandeld door onder de gegeven omstandigheden geen maatregelen te treffen om verjaring van de aan haar toegekende pensioenaanspraken te voorkomen. Dat had temeer voor de hand gelegen nu appelland wist dat als gevolg van het beslag uit hoofde van de overbedelingsvordering haar pensioendeel sinds december 2006 niet werd voldaan, zodat er een reëel risico ontstond dat deze periodieke aanspraken bij niet tijdige voldoening zouden verjaren. Van een redelijk bekwaam en redelijk handelend advocaat mocht onder die omstandigheden worden verwacht dat hij maatregelen had getroffen om het verlies van aanspraken te voorkomen door zijn cliënt op het risico van verjaring van die aanspraken te wijzen en/of te informeren over de wijze waarop de verjaring van deze aanspraken kon worden voorkomen en/of door zelf zorg te dragen voor stuiting van de verjaring van die aanspraken. Vast staat dat appelland dit heeft nagelaten. Dat is naar het oordeel van het hof onzorgvuldig geweest. Appelland heeft in hoger beroep bij wijze van verweer aangevoerd dat de erflater na aanvankelijke bijstand de kwestie van haar deel van de pensioenaanspraak zelf ter hand had genomen, waardoor aan de opdracht met hem een einde kwam. Dat standpunt verwerpt het hof bij gebreke van (voldoende) onderbouwing.

Bij vonnis van 9 juli 2014 is appelland veroordeeld om binnen zeven dagen na betekening van het vonnis informatie te verstrekken en rekening en verantwoording af te leggen van – de wijze van – zijn handelen en de inkomsten en uitgaven die ten behoeve van de opdracht zijn ontvangen en respectievelijk zijn betaald. geïntimeerde heeft beslag laten leggen, omdat hij stelt dat appelland niet aan deze verplichting heeft voldaan en de maximale boete heeft verbeurd. Appelland heeft de rechtbank in reconventie verzocht om opheffing van het beslag, omdat hij naar zijn mening wel aan het vonnis heeft voldaan en omdat, in het geval wel dwangsommen zouden zijn verbeurd, deze zouden zijn verjaard. De rechtbank heeft echter geoordeeld dat appelland de maximale boete van € 20.000 heeft verbeurd, omdat appelland niet aan het vonnis van 9 juli 2014 heeft voldaan en het verzoek van appelland tot opheffing van het beslag afgewezen. appelland heeft daartegen een grief (3) gericht. het hof, evenals de rechtbank van oordeel dat appelland met de door hem gegeven informatie op 5 en 6 augustus 2014 niet heeft voldaan aan het vonnis van 9 juli 2014 en als gevolg daarvan dwangsommen is verbeurd. Op 12 augustus 2014 had appelland aan zijn veroordeling moeten voldoen. Vanaf 13 augustus 2014 heeft appelland een dwangsom verbeurd van € 1.000 voor elke dag dat hij in overtreding is met een maximum van € 20.000. Dat betekent dat twintig dagen nadien, derhalve op 2 september 2014, de gemaximeerde dwangsom werd bereikt, terwijl van nakoming van de hoofdveroordeling nog altijd geen sprake was. Artikel 611g Rv brengt

vervolgens mee dat alle verbeurde dwangsommen na zes maanden, derhalve op 2 maart 2015 zijn verjaard. Nu van een stuitingshandeling als bedoeld in artikel 3:316-119 BW voordien niet is gebleken (de eerste schriftelijke mededeling en aanmaning dateert van 14 september 2016) moet het ervoor worden gehouden dat het beroep van appellant op verjaring slaagt, zodat het executoriaal beslag van 10 oktober 2016 moet worden opgeheven.

Instantie: Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden

Datum uitspraak: 17-05-2022

ECLI: ECLI:NL:GHARL:2022:4020

Zaaknummer: 200.275.087

Rechters: I. Brand, G.D. Hoekstra en M.G. van 't Westeinde

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Vakbonden ontvankelijk in collectieve vordering over voortzetting deelneming pensioenfonds vervoer na overgang van onderneming

Bij een transactie treden ongeveer 1200 werknemers uit dienst van XPO I en II en in dienst van XPO III via een overgang van onderneming. Ongeveer 800 werknemers bouwden pensioen op bij het bedrijfstakpensioenfonds vervoer. Na indiensttreding bij XPO III zijn zij niet langer deelnemer aan BPF vervoer maar is de pensioenregeling van ASR van toepassing verklaard. In deze procedure oordeelt de rechtbank dat de vakbonden samen via een collectieve actie deelname aan BPF vervoer als exclusieve belangenbehartiger zijn aangewezen en dat zij ontvankelijk zijn in hun vordering over voortzetting van deelname bij BPF vervoer.

XPO III maakt onderdeel uit van XPO Logistics, een concern dat wereldwijd actief is op het gebied van transport en logistieke services. XPO III is in december 2018 opgericht. In april 2019 hebben XPO Supply Chain Netherlands BV (hierna ook: XPO I) en XPO Supply Chain Netherlands II BV (hierna ook: XPO II) een aantal activiteiten overgedragen aan XPO III. Bij deze transactie zijn ongeveer 1200 werknemers uit dienst van XPO I en XPO II, en in dienst van XPO III getreden. Deze overgang is aan te merken als een overgang van onderneming zoals bedoeld in artikel 7:662 BW. Van de werknemers in dienst van XPO I en XPO II die als gevolg van de transactie en overgang van onderneming op 1 juli 2019 in dienst zijn getreden bij XPO III, bouwden ongeveer 800 werknemers tot 1 juli 2019 pensioen op bij Pensioenfonds Vervoer. Na hun indiensttreding bij XPO III zijn zij niet meer aangemerkt als deelnemer bij dat pensioenfonds, maar is op hen de pensioenregeling van a.s.r. van toepassing verklaard. Deze zaak betreft een collectieve vordering van de vakbonden Federatie Nederlandse Vakbeweging en CNV Vakmensen (hierna: de Bonden). Voordat deze vordering inhoudelijk kan worden behandeld, dienen eerst enkele voorvragen aan de orde te komen, genoemd in de artikelen 1018c t/m 1018g van het Wetboek van Burgerlijke Rechtsvordering (Rv).

Met de Bonden is de rechtbank van oordeel dat in dit geding het verlichte regime van artikel 3:305a lid 6 BW van toepassing is. In het midden kan blijven of de Bonden met deze procedure een ideëel doel met een zeer beperkt financieel belang nastreven. Daarnaast is ook voldaan aan de voorwaarden van artikel 3:305a BW lid 1 en 3 BW, waardoor de Bonden ontvankelijk zijn in hun vorderingen. Aan de dagvaardingvereisten van artikel 1018c lid 1 Rv is voldaan. De Bonden hebben de rechtbank verzocht hen tezamen als exclusieve belangenbehartigers aan te wijzen. De rechtbank is van oordeel dat dit verzoek toewijsbaar is op grond van lid 4 van artikel 1018e Rv. In dit geval zijn de Bonden gezamenlijk bij één dagvaarding tegen XPO III opgetreden en hebben zij gezamenlijk de collectieve vordering tegen XPO III ingesteld. Gesteld noch gebleken is dat de ene bond meer geschikt is dan de andere bond om als exclusieve belangenbehartiger op te treden. De rechtbank ziet daarom geen reden om de ene bond met uitsluiting van de ander als exclusieve belangenbehartiger aan te wijzen.

Artikel 1018f Rv verbindt aan de aanwijzing van de Bonden als exclusieve belangenbehartigers een aantal voorschriften, die ertoe strekken dat de personen voor wier belangen zij opkomen van die aanwijzing in kennis worden gesteld en zich kunnen beraden over hun positie ('opt out', lid 1, dan wel 'opt in', lid 5). De rechtbank zal partijen in de gelegenheid stellen zich bij akte uit te laten over de praktische invulling daarvan.

Instantie: Rechtbank Oost-Brabant

Datum uitspraak: 18-05-2022

ECLI: ECLI:NL:RBOBR:2022:1995

Zaaknummer: C/01/376278 / HA ZA 21-775

Rechters: M.E. Bartels

Advocaten: M.H.D. Vergouwen en R.J.C. Brouwer

Wetsartikelen: 3:305a BW, 7:662 BW, 7:663 BW, 7:664 BW, 1018 Rv, 1018c Rv, 1018d Rv, 1018e Rv en 1018f Rv

RECHTSPRAAK

Niet expliciet uitsluiten polissen van verevening in echtscheidingsconvenant leidt tot vereveningsplicht

Partijen hebben de vermogensrechtelijke afwikkeling van hun huwelijk geregeld in een echtscheidingconvenant. Tussen partijen is in geschil of zij alle pensioenpolissen hebben willen verevenen of, zoals de man stelt, uitsluitend de daarin genoemde polissen bij Bouwpensioenfonds Metaalnijverheid en Nationale Nederlanden. Daarnaast is tussen partijen in geschil of het opgebouwde bijzonder nabestaandenpensioen premievrij gereserveerd zou blijven voor de vrouw. Op basis van artikel 2 WVPS heeft de vrouw recht op verevening van de door de man opgebouwde pensioenaanspraken, tenzij partijen toepasselijkheid van deze wet hebben uitgesloten bij huwelijkse voorwaarden of bij een bij geschrift gesloten overeenkomst met het oog op de scheiding. Dit hebben partijen niet gedaan. Partijen hebben juist de WVPS van toepassing verklaard in artikel 6 van het echtscheidingsconvenant, met dien verstande dat alleen de polisnummers 2093810 en 9210709 zijn genoemd. Naar het oordeel van de rechtbank brengt dit niet met zich dat partijen daarmee polisnummers 9258065 en 9159575 hebben uitgesloten van pensioenverevening. De vereiste schriftelijke uitsluiting ontbreekt, dat geldt ook voor het bijzonder partnerpensioen.

Partijen zijn op 7 juni 1985 gehuwd, welk huwelijk op 6 december 2004 is ontbonden door inschrijving van de echtscheidingsbeschikking in de registers van de burgerlijke stand. Partijen hebben voorafgaand aan hun huwelijk, op 3 juni 1985, huwelijkse voorwaarden opgemaakt, inhoudende een koude uitsluiting, zonder verrekenbeding. Partijen hebben de vermogensrechtelijke afwikkeling van het huwelijk geregeld in een echtscheidingsconvenant,

getekend op 10 en 13 oktober 2004. In het echtscheidingsconvenant zijn onder meer de volgende bepalingen opgenomen over pensioen: De partijen constateren dat ouderdomspensioenaanspraken, vallende onder de Wet verevening pensioenrechten bij scheiding (Wet VP), zijn opgebouwd door de man bij: Nationale Nederlanden Levensverzekering Maatschappij NV onder polisnummer 9210709 alsmede bij het Bedrijfspensioenfonds voor de Metaal Unie, registratienummer 2093810 en dat er door de vrouw geen pensioenaanspraken vallende onder voormelde wet zijn opgebouwd. De door de man opgebouwde ouderdomspensioenaanspraken zullen worden verevend conform de in artikel 3 lid 1 WVPS opgenomen standaardregeling. Het (bijzonder) nabestaandenpensioen dat tot de datum van ontbinding van het huwelijk is opgebouwd wordt overeenkomstig de wettelijke regeling premievrij voor de vrouw gereserveerd.

Tussen partijen is in geschil of zij bij de vermogensrechtelijke afwikkeling van hun huwelijk alle pensioenpolissen hebben willen verevenen of, zoals de man stelt, uitsluitend de polissen bij Bouwpensioenfonds Metaalnijverheid met nummer 2093810 en bij Nationale Nederlanden met nummer 9210709 (overgegaan in nr. 39120.000001), zoals vermeld in het convenant. Daarnaast is tussen partijen in geschil of het opgebouwde bijzonder nabestaandenpensioen premievrij gereserveerd zou blijven voor de vrouw.

De man stelt dat hij bij de gesprekken van partijen met mr. [naam mediator], die voorafgingen aan de ondertekening van het convenant duidelijk heeft aangegeven dat hij de twee in het convenant genoemde polissen met polisnummers 2093810 en 9210709 heeft willen verevenen en de andere twee polissen met nummers 9258065 en 9159575 niet. De twee polissen die de man heeft willen uitsluiten van pensioenverevening zijn volgens de man een zogenaamde waardeoverdrachtpolis waarin een storting van f. 96.129 heeft plaatsgevonden en een zogenaamde koopsompolis waarin een storting heeft plaatsgevonden van een bedrag van f. 60.000 dat de man had ontvangen bij de verkoop van onroerend goed. Het staat voor de man vast dat dit de afspraak was tussen partijen. Ook mr. [naam mediator] heeft in een verklaring aangegeven dat het nimmer de bedoeling was van partijen dat de polissen met nummers 9258065 en 9159575 ook werden verevend. Nationale Nederlanden is daarom volgens de man in 2010, zonder dat hij het wist en in strijd met de tussen partijen gemaakte afspraken, overgegaan tot verevening van deze twee pensioenaanspraken.

De vrouw betwist dat partijen polisnummers 9258065 en 9159575 hebben willen uitsluiten van verevening. Uit het echtscheidingsconvenant blijkt niet dat partijen slechts een deel van de door de man opgebouwde pensioenen hebben willen verevenen. Partijen zijn juist uitdrukkelijk overeengekomen dat op de pensioenen de standaardverevening van toepassing is zodat de verevening geldt voor alle aanspraken die tijdens het huwelijk zijn opgebouwd.

Tijdens de mondelinge behandeling heeft de vrouw aangegeven dat zij ten tijde van het opmaken van het convenant ervan uit is gegaan dat de pensioenen 50/50 zouden worden verdeeld. De vrouw heeft het concept van het convenant nog aan een andere advocaat laten zien en die heeft aangegeven dat het stukje van de pensioenen duidelijk is.

De rechtbank overweegt als volgt. Uit de aanhef van de polisbladen die de man als productie 3 en 4 bij dagvaarding heeft overgelegd blijkt dat zowel polisnummer 9258065 als 9159575 verzekeringsovereenkomsten zijn, als bedoeld in artikel 2 lid 4 onder c van de Pensioen- en spaarfondsenwet. Deze polissen worden ook wel de zogenaamde c-polissen genoemd. De stortingen worden in de polissen aangemerkt als premiebetaling. Omdat de man geen stellingen heeft ingenomen die erop zouden kunnen duiden dat deze polissen niet vallen onder de Wet verevening pensioenrechten (WVPS), zal de rechtbank er bij de verdere beoordeling vanuit gaan dat deze polissen in beginsel bij echtscheiding verevend dienen te worden.

Op basis van artikel 2 WVPS heeft de vrouw recht op verevening van de door de man opgebouwde pensioenaanspraken, tenzij partijen toepasselijkheid van deze wet hebben uitgesloten bij huwelijkse voorwaarden of bij een bij geschrift gesloten overeenkomst met het oog op de scheiding. Dit hebben partijen niet gedaan. Partijen hebben juist de WVPS van toepassing verklaard in artikel 6 van het echtscheidingsconvenant, met dien verstande dat alleen de polisnummers 2093810 en 9210709 zijn genoemd. Naar het oordeel van de rechtbank brengt dit niet met zich dat partijen daarmee polisnummers 9258065 en 9159575 hebben uitgesloten van pensioenverevening. Een uitsluiting dient te geschieden in bewoordingen waaruit expliciet blijkt dat partijen geen verevening hebben gewild van de betreffende polisnummers. Dit hebben partijen niet gedaan. Dat hier mogelijk aan ten grondslag ligt dat partijen en mr. [naam mediator] in de veronderstelling verkeerden dat deze polissen niet onder de WVPS vielen doet hier niet aan af.

Ten aanzien van het bijzonder nabestaandenpensioen staat in artikel 6.2.4. van het convenant dat dit overeenkomstig de wettelijke regeling premievrij voor de vrouw wordt gereserveerd. De betreffende wettelijke regeling is artikel 57 van de Pensioenwet. Lid 4 van dit artikel bepaalt dat partners bij schriftelijk gesloten overeenkomst met betrekking tot de scheiding anders overeen kunnen komen. Ook dit hebben partijen niet gedaan.

De rechtbank is van oordeel dat, gelet op het vorenstaande, niet van belang is wat partijen hebben bedoeld af te spreken. Wat de bedoeling van partijen ook is geweest, het kan er niet toe leiden dat hieruit volgt dat partijen de verevening van de betreffende pensioenaanspraken hebben uitgesloten. De vereiste schriftelijke overeenkomst ontbreekt immers. Dit geldt

eveneens voor het premievrij reserveren van het bijzonder nabestaandenpensioen. De rechtbank zal daarom het de primaire vordering van de man wegens gebrek aan belang afwijzen. Omdat de man geen stellingen heeft ingenomen die erop zouden kunnen duiden dat de betreffende polissen niet vallen onder de WVPS zal de rechtbank de subsidiaire vordering van de man ook afwijzen.

Instantie: Rechtbank Noord-Nederland

Datum uitspraak: 18-05-2022

ECLI: ECLI:NL:RBNNE:2022:1700

Zaaknummer: C/17/178704 / HA ZA 21-121

Rechters: T. ter Brugge

Wetsartikelen: 3 lid 1 Wet VP en 2 WVPS

RECHTSPRAAK

Werkneemster moet bij onjuiste vaststelling pensioengevend salaris pensioenfonds aanspreken, niet werkgever

Geschil tussen arbeidsongeschikte werkneemster en werkgever over onder meer de hoogte van het pensioengevend salaris. Vanaf begin september 2018 heeft PFZW een pensioenuitkering aan werkneemster toegekend. Volgens werkneemster is haar pensioenuitkering op een te laag bedrag vastgesteld, omdat werkgeefster slechts het WAO-deel en niet ook het salarisdeel voor het pensioengevend salaris had doorgegeven aan PFZW. De kantonrechter oordeelt dat de vaststelling van het pensioengevend salaris buiten de invloedssfeer van werkgeefster valt. Werkneemster dient zich bij vermeende onjuiste vaststelling van pensioengevend salaris te wenden tot het pensioenfonds. Het is uiteindelijk aan PFZW om het pensioengevend salaris vast te stellen en te beoordelen of de uitleg van werkgeefster dan wel die van werkneemster (dan wel een andere uitleg) moet worden gevolgd. PFZW heeft (kennelijk) nog geen nadere beslissing genomen op basis van de nieuwe gegevens. Er kan dus niet worden vastgesteld dat sprake is van een onjuiste uitvoering van de pensioenovereenkomst. De vorderingen zijn niet toewijsbaar, omdat de vaststelling van het pensioen voorbehouden is aan PFZW en niet – in een procedure tegen de voormalig werkgeefster – aan de kantonrechter.

Werkneemster is bij werkgeefster in dienst geweest tot 6 september 2018. Op een gegeven moment is werkneemster arbeidsongeschikt geraakt, waarna een WAO-uitkering is toegekend. Daarna is zij gedurende 9 uur per week werkzaamheden gaan verrichten. Tot het

einde van het dienstverband heeft het UWV de WAO-uitkering aan werkgeefster betaald en heeft werkgeefster een bedrag gelijk aan het vóór de arbeidsongeschiktheid van werkneemster geldende loon aan werkneemster betaald. Vanaf begin september 2018 heeft PFZW een pensioenuitkering aan werkneemster toegekend. Volgens werkneemster is haar pensioenuitkering op een te laag bedrag vastgesteld, omdat werkgeefster slechts het WAO-deel en niet ook het salarisdeel voor het pensioengevend salaris had doorgegeven aan PFZW. Werkneemster vordert onder meer een verklaring voor recht dat zij aanspraak heeft op een ouderdomspensioen ter grootte van € 19.139,57 bruto per jaar. Bovendien vordert werkneemster dat werkgeefster wordt veroordeeld in de nakoming van die pensioenverplichting.

De kantonrechter oordeelt als volgt. Het is uiteindelijk aan PFZW om het pensioengevend salaris vast te stellen en te beoordelen of de uitleg van werkgeefster dan wel die van werkneemster (dan wel een andere uitleg) moet worden gevolgd. PFZW is daarbij niet gehouden de interpretatie van werkgeefster te volgen. Werkneemster lijkt daar echter wel van uit te gaan, maar dat is onjuist. Het pensioenreglement bevat geen enkele bepaling die daarop wijst. Werkgeefster stelt dus terecht dat de vaststelling van het pensioen buiten haar invloedssfeer ligt. Aan werkneemster kan worden toegegeven dat uit een e-mailbericht van PFZW blijkt dat werkgeefster werkneemster (in ieder geval voor de periode 2010-2015) als 100% arbeidsongeschikt heeft aangemeld zonder dat sprake was van verloonde uren. Werkgeefster heeft in ieder geval voor die periode in het verleden onjuiste of onvolledige salarisgegevens aan PFZW doorgegeven. Inmiddels is dat niet meer het geval, omdat werkgeefster de juiste feitelijke (loon)gegevens aan PFZW heeft verstrekt. Werkneemster heeft zich er daarnaast nog op beroepen dat werkgeefster verantwoordelijk is voor een juiste uitvoering van de pensioenovereenkomst door de pensioenuitvoerder en dat werkgeefster daar rechtstreeks op kan worden aangesproken. Dit kan haar niet baten, reeds omdat PFZW (kennelijk) nog geen nadere beslissing heeft genomen op basis van de nieuwe gegevens. Er kan dus niet worden vastgesteld dat sprake is van een onjuiste uitvoering van de pensioenovereenkomst. De vorderingen zijn aldus niet toewijsbaar, omdat de vaststelling van het pensioen voorbehouden is aan PFZW en niet – in een procedure tegen de voormalig werkgeefster – aan de kantonrechter.

Instantie: Rechtbank Midden-Nederland

Datum uitspraak: 18-05-2022

ECLI: ECLI:NL:RBMNE:2022:1864

Zaaknummer: 8162944 UC EXPL 19-12383 PK

Rechters: P. Krepel en J.F. Haeck

Advocaten: G.J. Knotter en W.M. Engelsman

Wetsartikelen: 1.10 Pensioenreglement, 3.4 Uitvoeringsreglement en 4.8 cao

RECHTSPRAAK

Niet informeren over pensioengevolgen hoger salaris is geen schending informatieplicht

Beroepsmilitair heeft aangevoerd dat de staatssecretaris haar informatieplicht heeft geschonden door hem bij zijn bevordering op 10 juni 2002 niet te informeren over de gevolgen van zijn hogere salaris voor zijn pensioen. Deze beroepsgrond slaagt niet. Er bestaat geen algemene verplichting voor de werkgever om te waarschuwen voor het eventuele optreden van een pensioenknip bij een salarissprong. Ook in dit concrete geval bestond voor de staatssecretaris niet de verplichting om appellant hiervoor te waarschuwen. Het lag op de weg van appellant zelf om zich te laten informeren over de gevolgen die zijn bevordering voor zijn pensioen zou hebben. Hij heeft een eigen verantwoordelijkheid om bij wijzigingen van zijn rechtspositie, zoals een bevordering en een daaruit voortvloeiende aanzienlijke salarisverhoging, bij de pensioenuitvoerder te informeren naar de gevolgen hiervan voor zijn pensioen. De staatssecretaris heeft niet onrechtmatig gehandeld en is niet aansprakelijk voor de schade die appellant stelt te lijden. Dat appellant teleurgesteld is omdat zijn pensioen lager is dan hij had verwacht, valt op zichzelf te begrijpen, maar kan niet leiden tot een ander oordeel.

Appellant is met ingang van 3 februari 1969 aangesteld als beroepsmilitair bij de Koninklijke Marine. Hij was werkzaam als marinier. Aan hem is in 2002 functie 2 toegewezen. Als gevolg van deze functietoewijzing is appellant met ingang van 10 juni 2002 bevorderd van functie 3 der mariniers tot functie 4 der mariniers. Zijn brutosalaris is hierdoor gestegen met meer dan 25%, namelijk met 33%.

Met ingang van 1 augustus 2008 is appellant eervol functioneel leeftijdsontslag verleend.

Aansluitend hierop is aan appellant een uitkering op grond van de Uitkeringswet Gewezen Militairen toegekend. Deze uitkering is beëindigd met ingang van 20 december 2017, de datum waarop het militair ouderdomspensioen van appellant is ingegaan. Militaire pensioenen zijn met ingang van 1 juni 2001 ondergebracht bij de Stichting Pensioenfonds ABP (ABP).

Naar aanleiding van een verzoek om informatie is appellant bij brief van 23 februari 2018 door het ABP geïnformeerd over de hoogte en berekening van het pensioen. Door de salarisverhoging in 2002 is op het pensioen van appellant de zogeheten '25%-pensioenknip' toegepast, conform artikel 5.6, tweede lid van het Pensioenreglement Stichting Pensioenfonds ABP. Toepassing van deze pensioenknip heeft ertoe geleid dat de pensioengevende diensttijd voor appellant tot 1 januari 2003 werd teruggebracht van 35 naar 27,1424 dienstjaren. Dit heeft uiteindelijk geleid tot een pensioen gebaseerd op 37,41 dienstjaren in plaats van (afgerond) 45 dienstjaren.

Appellant heeft op 23 juli 2018 de staatssecretaris aansprakelijk gesteld voor schending van de zorg- en informatieplicht en de daaruit voortvloeiende negatieve gevolgen ten aanzien van de pensioenopbouw en heeft verzocht om vergoeding van pensioenschade. Bij besluit van 17 augustus 2018, na bezwaar gehandhaafd bij besluit van 5 februari 2019 (bestreden besluit), heeft de staatssecretaris geweigerd aansprakelijkheid te erkennen en het verzoek om schadevergoeding afgewezen.

Bij de aangevallen uitspraak heeft de rechtbank het beroep tegen het bestreden besluit ongegrond verklaard. De rechtbank heeft, onder verwijzing naar uitspraken van de Raad geoordeeld dat de staatssecretaris niet onrechtmatig heeft gehandeld door appellant niet te waarschuwen voor de gevolgen voor zijn pensioenopbouw van het aanvaarden van de aan de functietoewijzing verbonden bevordering en loonsverhoging. Hierbij is in aanmerking genomen dat een werkgever weliswaar een zekere verantwoordelijkheid heeft om, naast de pensioenuitvoerder, de werknemers op hoofdlijnen te informeren over pensioenregelingen, maar de zorg- en informatieplicht van de staatssecretaris strekt niet zo ver dat zij appellant uit eigen beweging had moeten waarschuwen of informeren over de eventuele gevolgen voor zijn pensioen van het aanvaarden van de aan de functietoewijzing verbonden bevordering. Verder is in aanmerking genomen dat van de werknemer kan worden gevergd dat hij voor specifieke op hemzelf betrekking hebbende situaties informatie vraagt bij de pensioenuitvoerder en dat appellant zich in 2002 niet door de pensioenuitvoerder heeft laten informeren over de gevolgen van zijn bevordering voor zijn pensioen. De rechtbank heeft tot slot geoordeeld dat appellant onvoldoende aannemelijk heeft gemaakt dat hij als gevolg van het achterwege blijven van de hier bedoelde waarschuwing schade heeft geleden. In hoger beroep heeft appellant zich op hierna te bespreken gronden tegen de aangevallen uitspraak gekeerd.

Appellant heeft aangevoerd dat de staatssecretaris haar informatieplicht heeft geschonden door hem bij zijn bevordering op 10 juni 2002 niet te informeren over de gevolgen van zijn hogere salaris voor zijn pensioen. Deze beroepsgrond slaagt niet.

Er bestaat geen algemene verplichting voor de werkgever om te waarschuwen voor het eventuele optreden van een pensioenknip bij een salarissprong. Ook in dit concrete geval bestond voor de staatssecretaris niet de verplichting om appellant hiervoor te waarschuwen. Het lag op de weg van appellant zelf om zich te laten informeren over de gevolgen die zijn bevordering tot functie 4 voor zijn pensioen zou hebben. Ter zitting heeft appellant erop gewezen dat hij sinds zijn aanstelling als beroepsmilitair in 1969 drie keer van het reguliere loopbaantraject is afgeweken. Volgens hem brengt dat met zich dat de staatssecretaris hem bij de bevordering van functie 3 tot functie 4 had moeten informeren over de gevolgen daarvan voor zijn pensioen. De Raad volgt appellant hierin niet. Ook onder deze omstandigheden heeft appellant een eigen verantwoordelijkheid om bij wijzigingen van zijn rechtspositie, zoals een bevordering en een daaruit voortvloeiende aanzienlijke salarisverhoging, bij de pensioenuitvoerder te informeren naar de gevolgen hiervan voor zijn pensioen. Niet in geschil is dat appellant dat voorafgaand aan zijn bevordering in juni 2002 niet heeft gedaan. Dat het ABP volgens appellant zijn eigen pensioenregeling vaak niet meer snapt en in de periode van 2002 tot en met 2005 geen pensioenoverzichten aan hem heeft verstrekt, doet aan de eigen verantwoordelijkheid van appellant niet af. Daar komt nog bij dat appellant niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij er om deze redenen van heeft afgezien om het ABP te raadplegen.

Uit het oordeel in 4.1.1 volgt dat de staatssecretaris niet onrechtmatig heeft gehandeld en dat zij dan ook niet aansprakelijk is voor de schade die appellant stelt te lijden. Dat appellant teleurgesteld is omdat zijn pensioen lager is dan hij had verwacht, valt op zichzelf te begrijpen, maar kan niet leiden tot een ander oordeel. Nu is vastgesteld dat de staatssecretaris niet aansprakelijk is voor de schade die appellant stelt te lijden, behoeven de beroepsgronden die op de aard en omvang van de beweerde schade betrekking hebben geen bespreking meer.

Instantie: Centrale Raad van Beroep

Datum uitspraak: 19-05-2022

ECLI: ECLI:NL:CRVB:2022:1109

Zaaknummer: 20/4255 MAW

Rechters: H. Lagas, A. Beuker-Tilstra en K.H. Sanders

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Stamrechtuitkering is geen oudedagsvoorziening, valt in gemeenschap

In de echtscheidingsbeschikking wordt verwezen naar een deelconvenant. Daarin staat dat partijen geen overeenstemming hebben kunnen bereiken over de verdeling van de stamrechtverzekering van de man. De rechtbank heeft geoordeeld dat de polis van die ‘gouden handdruk’ wegens een ontslagvergoeding van € 83.443 wordt toegedeeld aan de man, maar met de verplichting om uit hoofde van overbedeling € 12.522,95 aan de vrouw te voldoen. In hoger beroep gaat het om de vraag of de aanspraak uit de polis in de huwelijksgemeenschap valt of aan hem is verknocht omdat het strekt tot een oudedagsvoorziening. Het hof oordeelt dat de aanspraak ziet op gedeerde inkomsten en bekrachtigt de beschikking.

Partijen zijn gehuwd in 1993 in gemeenschap van goederen. Hun huwelijk is op 22 september 2020 ontbonden door inschrijving van de echtscheidingsbeschikking van 26 augustus 2020 in de registers van de burgerlijke stand. In de echtscheidingsbeschikking is bepaald dat het aangehechte deelconvenant, dat door de vrouw op 16 juli 2020 is ondertekend en door de man op 14 juli 2020 is ondertekend, deel uitmaakt van deze beschikking (hierna: de echtscheidingsbeschikking). In het convenant staat in artikel 3.7 vermeld dat partijen geen overeenstemming hebben kunnen bereiken over de verdeling van de stamrechtverzekering van de man bij Scildon onder nummer 40.03.1824 (voorheen: Legal & General Nederland). Partijen laten de beslissing op dit punt over aan de rechtbank.

De man heeft in 2005 uit hoofde van een overeenkomst beëindiging dienstbetrekking en ontslagvergoeding een bedrag van € 83.443 ontvangen van zijn werkgever X B.V. te [vestigingsplaats]. De man heeft de ontslagvergoeding gestort in een stamrechtverzekering op zijn naam bij Legal & General Nederland. Het betreft een Gouden Handdruk Polis met ingangsdatum 1 juni 2005, waarbij de ontslagvergoeding wordt belegd. Blijkens de polis is de

eenmalige premie voor deze verzekering betaald door en rechtstreeks ontvangen van X B.V. De polis belichaamt een recht op periodieke uitkeringen als bedoeld in artikel 11 lid 1 g van de Wet op de loonbelasting. De einddatum van de polis is 1 november 2030, maar de man mag zelf bepalen wanneer de polis wordt uitgekeerd. Er zijn nog geen uitkeringen gedaan.

Bij de bestreden beschikking is bepaald dat de Gouden Handdruk Polis met nummer 40.03.824 bij Legal & General Nederland (thans Scildon) (hierna: de polis) wordt toegeedeeld aan de man, onder de verplichting van de man om uit hoofde van overbedeling € 12.522,95 aan de vrouw te voldoen. De vrouw had verzocht de polis aan de man toe te delen, onder verrekening van de waarde bij helfte, rekening houdend met een latente belastingclaim. De man had verzocht te bepalen dat de stamrechtverzekering bij Scildon met kenmerk 40031824 verknocht is aan de man waardoor deze niet in de huwelijksgemeenschap valt.

In hoger beroep ligt ter beoordeling voor of de aanspraak die voortvloeit uit de polis (gedeeltelijk of geheel) in de huwelijksgemeenschap van partijen valt. De man is van mening dat de stamrechtverzekering volledig aan hem is verknocht, zodat de aanspraak niet in de huwelijksgemeenschap van partijen valt. De vrouw is van mening dat de aanspraak die voortvloeit uit de polis geheel in de huwelijksgemeenschap van partijen valt. Zij stelt dat de rechtbank ten onrechte heeft geoordeeld dat zij onvoldoende heeft onderbouwd dat de aanspraak van de man strekt tot een oudedagsvoorziening, welke in de gemeenschap valt.

Het hof overweegt als volgt. Het antwoord op de vragen of een goed in afwijking van de hoofdregel van artikel 1:94 lid 2 (oud) BW aan een van de echtgenoten is verknocht en, zo ja, in hoeverre die verknochtheid zich ertegen verzet dat het goed in de gemeenschap valt, is volgens vaste rechtspraak afhankelijk van de omstandigheden van het geval, waaronder met name de aard van dat goed zoals deze mede door de maatschappelijke opvattingen wordt bepaald (vgl. HR 7 december 2012, ECLI:NL:HR:2012:BY0957 en HR 24 juni 2016, ECLI:NL:HR:2016:1293). Ook een aan een van de echtgenoten verstrekte (aanspraak op een) ontslagvergoeding, dan wel een aanspraak die hiervoor in de plaats treedt, kan verknocht zijn als deze strekt tot vervanging van inkomen uit arbeid dat de echtgenoot bij voortzetting van de dienstbetrekking zou hebben genoten. In dat geval moet bij de beantwoording van de vraag of de aanspraak in de huwelijksgemeenschap valt, onderscheid worden gemaakt tussen de periode vóór en de periode na ontbinding van de huwelijksgemeenschap. Voor zover de aanspraak ziet op laatstgenoemde periode valt deze niet in de gemeenschap, evenmin als de uit een bestaande arbeidsverhouding voortvloeiende aanspraak op loon voor nog te verrichten arbeid. In eerdere uitspraken heeft de Hoge Raad overeenkomstig dit uitgangspunt geoordeeld in een geval waarin een ontslagvergoeding als koopsom voor een stamrechtverzekering onder een verzekeringsmaatschappij was gestort (HR 17 oktober 2008, ECLI:NL:HR:2008:BE9080)

en in een geval waarin een ontslagvergoeding was aangewend voor de verwerving van een stamrecht jegens een door de werknemer zelf opgerichte en beheerste bv (zie de eerder genoemde beschikking van HR 24 juni 2016 en HR 23 februari 2018, ECLI:NL:HR:2018:270).

Voor zover de aanspraak ertoe strekt te voorzien in inkomen na pensionering ('oudedagsvoorziening'), valt deze in beginsel wel in de gemeenschap. Anders dan aanspraken ter vervanging van inkomen dat na ontbinding van de huwelijksgemeenschap uit arbeid zou zijn genoten, dienen dergelijke pensioenaanspraken die tot uitkering komen na zodanige ontbinding, voor zover zij zijn opgebouwd tijdens het huwelijk, immers in beginsel mede tot verzorging van de andere echtgenoot.

Het hof overweegt dat uit de brief van 2 augustus 2005 van X aan Legal & General Nederland blijkt dat de aanspraak ziet op een vergoeding voor gedeerde inkomsten. Ook het polisaanhangsel bij de stamrechtpolis ondersteunt eerder het standpunt van de man dat het gaat om een aanvulling van inkomen, dan dat van de vrouw dat het een pensioenaanspraak betreft. Hetzelfde geldt voor de polis zelf. Tegenover het voorgaande heeft de vrouw haar door de man betwiste stelling dat de strekking van de aanspraak een oudedagsvoorziening was niet voldoende onderbouwd. De door de vrouw overgelegde e-mail van de man van 1 maart 2017 acht het hof onvoldoende. Het hof oordeelt dat de aanspraak ziet op een vergoeding voor gedeerde inkomsten.

De man heeft gesteld dat de vergoeding (door de werkgever) specifiek was bedoeld voor de periode van circa het 60ste levensjaar van de man tot zijn pensioen. Evenals de rechtbank is het hof van oordeel dat hij deze stelling onvoldoende heeft onderbouwd. De door de man gestelde strekking blijkt niet uit voornoemde brief van X en evenmin uit de voorwaarden van de stamrechtpolis. Het hof bekrachtigt de beschikking.

Instantie: Gerechtshof Amsterdam

Datum uitspraak: 26-04-2022

ECLI: ECLI:NL:GHAMS:2022:1241

Zaaknummer: 200.291.256/01

Rechters: C.M.J. Peters, H.A. van den Berg en J. Jonkers

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Onder curatele staande man niet-ontvankelijk in pensioenverweer bij echtscheiding

Vrouw verzoekt om echtscheiding. De man staat onder curatele wegens lichamelijke of geestelijke toestand en gewoonte van drankmisbruik. Het hof wijst in navolging van de rechtbank het echtscheidingsverzoek toe wegens duurzame ontwrichting. De man voert onder meer pensioenverweer. De curator heeft daarvoor geen toestemming gegeven. De rechtbank heeft naar het oordeel van het hof terecht geoordeeld dat het pensioenverweer van de man een vermogensrechtelijk karakter heeft en dat de ondercuratelestelling er gelet op het bepaalde in artikel 1:381 lid 2 BW aan in de weg staat dat de man dat verweer zelf voert.

De man is bij beschikking van de kantonrechter in de rechtbank Noord-Nederland, locatie Groningen, van 9 december 2015 onder curatele gesteld wegens zijn lichamelijke of geestelijke toestand en wegens gewoonte van drankmisbruik, met benoeming van [de curator] B.V. tot curator.

Partijen zijn in 1982 onder het maken van huwelijkse voorwaarden met elkaar gehuwd. De huwelijkse voorwaarden zijn nadien gewijzigd bij akte van 14 juli 2008 en bij akte van 24 februari 2021 (gerectificeerd bij akte van 29 maart 2021).

De vrouw heeft de rechtbank op 9 april 2021 verzocht de echtscheiding tussen partijen uit te spreken. De man voert verweer en beroep zich onder meer op het pensioenverweer. De curator van de man heeft aan de rechtbank bericht geen toestemming te verlenen aan de man voor het voeren van verweer voor zover dat verweer een vermogensrechtelijk karakter heeft. Bij de bestreden beschikking heeft de rechtbank de echtscheiding tussen partijen uitgesproken, de man niet-ontvankelijk verklaard in zijn verzoeken en bepaald dat iedere partij de eigen proceskosten draagt.

Het hof oordeelt dat voldoende vast is komen te staan dat het huwelijk van partijen duurzaam is ontworpen, zoals bedoeld in artikel 1:151 BW. De man heeft zich ook tegen het uitspreken van de echtscheiding verzet met een beroep op het zogeheten pensioenverweer als bedoeld in artikel 1:153 lid 2 BW. Hij heeft gesteld dat de echtscheiding pas kan worden uitgesproken wanneer een toereikende voorziening is getroffen voor de bestaande en ten gevolge van de scheiding wegvallende pensioenrechten voor de man.

Vaststaat dat de man onder curatele staat en dat de curator geen toestemming aan de man heeft verleend voor het voeren van dit pensioenverweer. De rechtbank heeft naar het oordeel van het hof terecht geoordeeld dat het pensioenverweer van de man een vermogensrechtelijk karakter heeft en dat de ondercuratelestelling er gelet op het bepaalde in artikel 1:381 lid 2 BW aan in de weg staat dat de man dat verweer zelf voert. De man is daarom niet-ontvankelijk in het door hem gevoerde pensioenverweer.

Naar het oordeel van het hof is op grond van hetgeen de man heeft gesteld niet vast komen te staan dat sprake is van misbruik van recht door de curator, omdat aan de man geen toestemming wordt verleend om vermogensrechtelijke verweren te voeren. Bovendien betreft dat een zaak tussen de man als curandus en de curator, die niet binnen het bestek van deze procedure kan worden gevoerd.

Daarnaast heeft de man ter zitting gesteld dat de vrouw misbruik maakt van haar recht om de echtscheiding te verzoeken, omdat er nog geen beslissing is genomen in de door de man aanhangig gemaakte cassatiezaak bij de Hoge Raad met het nummer 21/01857. Volgens de man moet de uitkomst van deze procedure worden afgewacht, alvorens de echtscheiding kan worden uitgesproken. In de thans aanhangige procedure bij de Hoge Raad zal beslist worden over de vraag of de kantonrechter aan de curator een machtiging mocht verlenen om tegen de wil van de man in de huwelijkse voorwaarden van partijen in 2021 te wijzigen. Volgens de man had de kantonrechter deze machtiging niet aan de curator mogen verlenen. Indien de echtscheiding wordt uitgesproken, zal het huwelijksvermogen worden afgewikkeld volgens de huwelijkse voorwaarden van 2021, aldus de man. Hierdoor staat er voor de man veel op het spel.

Het hof is van oordeel dat de man onvoldoende feiten en omstandigheden heeft gesteld waaruit moet blijken dat de vrouw misbruik heeft gemaakt van haar bevoegdheid de echtscheiding te verzoeken, in die zin dat zij deze bevoegdheid heeft uitgeoefend met geen ander doel dan de man te schaden of met een ander doel dan waarvoor zij is verleend of dat de vrouw, in aanmerking nemende de onevenredigheid tussen haar belang bij de uitoefening van die bevoegdheid en het belang van de man dat daardoor wordt geschaad, naar redelijkheid niet tot die uitoefening had kunnen komen. In rechtsoverweging 5.5 heeft het hof reeds

geoordeeld dat het huwelijk tussen partijen duurzaam is ontwricht. Het verzoek tot echtscheiding is meer dan een jaar geleden ingediend. De vrouw heeft er recht op en belang bij dat de echtscheiding wordt uitgesproken, zodat zij verder kan met haar leven. Dat betekent dat het hof de uitgesproken echtscheiding zal bekrachtigen.

Instantie: Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden

Datum uitspraak: 26-04-2022

ECLI: ECLI:NL:GHARL:2022:3560

Zaaknummer: 200.304.192/01

Rechters: I.A. Vermeulen, M.P. den Hollander en Marquenie, F.V. F.V. Marquenie

Wetsartikelen: 1:151 BW, 3:13 BW, 1:153 BW en 1:381 lid 2 BW

RECHTSPRAAK

Vernietiging beëindigingsovereenkomst met werknemer na veronderstelde diefstal twee flessen alcohol

Werkgever heeft werknemer geconfronteerd met veronderstelde diefstal van twee flessen alcohol bij klant. Daarna heeft werkgever volgens werknemer aangedrongen op een beëindigingsovereenkomst, die werknemer uiteindelijk heeft ondertekend. In deze procedure vordert werknemer vernietiging van de beëindigingsovereenkomst en wedertewerkstelling. Het Gerecht oordeelt dat werkgever misbruik heeft gemaakt van de afhankelijke positie van werknemer en vernietigt de beëindigingsovereenkomst. De gevorderde wedertewerkstelling wordt toegewezen. Werkgever erkent dat hij een bedrag van NAf 29.722,44 aan ingehouden, maar niet afgedragen pensioengelden over de periode december 2011 tot en met juni 2021 aan werknemer verschuldigd is. Dit bedrag is toewijsbaar.

Werknemer is in 1988 in dienst getreden van werkgever, laatstelijk tegen een basisloon van NAf 2.383,60 bruto per maand, exclusief overuren. Daarnaast had hij aanspraak op 22 vakantiedagen, vakantiegeld en een dertiende maand/bonus. Werkgever heeft maandelijks pensioenpremie ingehouden. Van december 2011 tot en met juni 2021 heeft werkgever deze premies niet afgedragen aan Guardian, waar werkgever een collectieve pensioenverzekering heeft.

Op 22 juni 2021 heeft werknemer met een collega een promotiedisplay ontmanteld bij Van den Tweel. De aan Van den Tweel toebehorende flessen alcoholische drank die in/op het display stonden, zijn in twee dozen gezet. Een volle doos is ingeleverd bij de servicebalie van Van den Tweel. Een doos met daarin (onder meer) twee flessen is in de bedrijfsauto van werknemer gezet.

Medewerkers van Van den Tweel hebben vervolgens bij werkgever gemeld dat twee van de

aan haar toebehorende flessen alcoholische drank waren meegenomen. Werkgever heeft werknemer gebeld. Werknemer heeft de twee flessen afgegeven bij het magazijn in Brievengat, waarna deze door een andere medewerker van werkgever zijn teruggebracht naar Van den Tweel.

Tijdens een eerste gesprek tussen de assistant-manager van werkgever en werknemer werd aan hem een tweetal door werkgever opgestelde documenten voorgelegd, te weten een opzeggingsbrief en een beëindigingsovereenkomst. Werknemer heeft toen geweigerd deze te ondertekenen. Op 29 juni 2021 heeft er een tweede gesprek plaatsgevonden tussen de assistant-general manager van werkgever en werknemer. Daarbij werden de videobeelden die Van den Tweel aan werkgever ter beschikking had gesteld aan werknemer getoond. Aan werknemer werden wederom de brief en beëindigingsovereenkomst voorgelegd. Aan werknemer is vijftien minuten tijd gegeven. Werknemer heeft toen iemand gebeld. Na hervatting van het gesprek heeft hij de brief en de overeenkomst ondertekend.

Werknemer heeft op 1 september 2021, bij brief van zijn gemachtigde, medegedeeld dat hij de brief en/of de beëindigingsovereenkomst buiten rechte vernietigde op grond van misbruik van omstandigheden.

Vast staat dat partijen een beëindigingsovereenkomst hebben getekend waarin is vermeld dat partijen elkaar over en weer finale kwijting verlenen. In beginsel moet werknemer worden geacht aan die vaststellingsovereenkomst gebonden te zijn. Dit is slechts anders indien aannemelijk wordt gemaakt dat sprake is geweest van een wilsgebrek (dwaling, dwang, bedrog of misbruik van omstandigheden).

Voor de vraag of werkgever de instemming van werknemer bevorderde, terwijl hetgeen hij wist of had moeten begrijpen hem daarvan had behoren te weerhouden wordt mede van belang geacht de vraag of er op 29 juni 2021 een grond was om werknemer te ontslaan. Op grond van de door werkgever naar voren gebrachte omstandigheden kan niet worden vastgesteld dat een dringende reden bestond om de arbeidsovereenkomst met werknemer onverwijld op te zeggen. Op de door werkgever ter zitting getoonde camerabeelden is te zien dat werknemer de flessen in dozen heeft gezet. Werknemer erkent weliswaar dat hij aan de telefoon heeft bevestigd dat de flessen waren meegenomen en dat hij zijn excuses heeft aangeboden. Dat werknemer zou hebben erkend dat hij de twee flessen opzettelijk had meegenomen, heeft werkgever – tegenover de gemotiveerde betwisting daarvan door werknemer – echter niet voldoende nader onderbouwd. Werkgever heeft ter zitting erkend dat er in een doos maar zes flessen passen. Dat werknemer twee flessen in een andere doos heeft gezet zegt dan ook niks. Dat niet werknemer, maar diens collega de dozen heeft weggebracht

en dat dit op de camerabeelden die werkgever niet ter zitting heeft getoond is te zien, heeft werkgever niet weersproken. Daar komt bij dat, nog afgezien van de vraag of werknemer de verweten gedraging heeft gepleegd en of dat een ontslag op staande voet na een dienstverband van ruim 33 jaar zou rechtvaardigen, werkgever reeds op 22 juni 2021 van het voorval op de hoogte was. Zelfs indien op 23 juni 2021 reeds een gesprek zou hebben plaatsgevonden, hetgeen gelet op hetgeen onder 4.8 is overwogen niet aannemelijk is, geldt dat niet (voldoende gemotiveerd) is gesteld of gebleken dat toen ontslag is aangezegd. In dat geval had het immers in de rede gelegen dat werknemer meteen op non-actief zou zijn gesteld. Werknemer is echter tot en met 29 juni 2021 toegelaten tot zijn werkzaamheden.

Naar het oordeel van het Gerecht komt werknemer op voormelde grond een beroep toe op vernietiging van de vaststellingsovereenkomst. Daartoe is onder meer van belang dat werknemer zich als werknemer in een van zijn werkgever afhankelijke positie bevond. Werkgever heeft werknemer volgens zijn eigen stellingen tijdens de gesprekken voorgehouden dat hij zou worden ontslagen als hij niet zou tekenen, terwijl werkgever naar het oordeel van het Gerecht wist, althans behoorde te weten, dat – gelet op hetgeen onder 4.9 is overwogen – een ontslag op staande voet gezien de omstandigheden in rechte waarschijnlijk geen stand zou houden. Niettemin heeft werkgever van zijn overwichtpositie gebruikgemaakt om werknemer ertoe te bewegen de vaststellingsovereenkomst te ondertekenen, terwijl hij werknemer hiervan juist had behoren te weerhouden. Aldus heeft werkgever misbruik gemaakt van de afhankelijke positie waarin werknemer verkeerde. De primair verzochte wedertewerkstelling wordt toegewezen, met dien verstande dat wordt bepaald dat werknemer binnen tien dagen na betekening van deze beschikking wordt toegelaten om zijn gebruikelijke werkzaamheden voor werkgever te hervatten. Werkgever erkent dat hij een bedrag van NAF 29.722,44 aan ingehouden, maar niet afgedragen pensioengelden over de periode december 2011 tot en met juni 2021 aan werknemer verschuldigd is. Dit bedrag is dan ook toewijsbaar. Dat in dat bedrag tot 2021 reeds rente is berekend is niet in geschil. Voor zover werknemer bedoeld heeft ook over dit bedrag de wettelijke verhoging te vorderen wordt die afgewezen nu geen sprake is van loon in de zin van artikel 7A:1614q BW. In plaats daarvan is de wettelijke rente toewijsbaar vanaf de datum van indiening van het inleidend verzoekschrift.

Instantie: Gerecht in eerste aanleg van Curaçao

Datum uitspraak: 05-05-2022

ECLI: ECLI:NL:OGEAC:2022:118

Zaaknummer: CUR202200179

Rechters: F.V.L.M. Wannyn

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Rijschool moet opleidingskosten niet verrekenen met loon; werkgever moet betaalbewijs premieafdracht aan pensioenuitvoerder afgeven

De kantonrechter oordeelt dat het rijschool B niet was toegestaan de opleidingskosten met het aan A uit te betalen loon te verrekenen. Verrekening is slechts mogelijk in situaties die uitputtend zijn genoemd in artikel 7:632 lid 1 BW. Opleidingskosten vallen niet onder dit artikel. Bovendien heeft rijschool B onvoldoende gespecificeerd waar de door haar bij persoon A in rekening gebrachte opleidingskosten uit bestaan.

A heeft op 3 december 2019 een opleidingsovereenkomst met Rijschool B gesloten. In de opleidingsovereenkomst is opgenomen dat Rijschool B de kosten van de opleiding heeft betaald op voorschotbasis en dat A is gehouden de opleidingskosten terug te betalen na het behalen van de opleiding. Op 10 februari 2020 is A op basis van een arbeidsovereenkomst bij rijschool B in dienst getreden in de functie van vrachtwagenchauffeur voor 24 uur per week tegen een uurloon van € 11,86 bruto. Bij e-mail van 19 januari 2021 heeft A de arbeidsovereenkomst opgezegd. Bij brief van 8 februari 2021 heeft rijschool B aan A bevestigd dat de arbeidsovereenkomst eindigt op 1 maart 2021 en dat de vordering van rijschool B wordt omgezet in een lening. De lening van € 7.323,55 wordt maandelijks afgelost door middel van verrekening met het salaris van A over januari en februari 2021. Nu het volledige bedrag niet met het loon kan worden verrekend, dient A het restant op 1 maart 2021 te voldoen. A vordert onder meer uitbetaling van het verschuldigde salaris over de maanden januari en februari 2021 en afdracht van pensioenpremies aan de pensioenuitvoerder. Volgens A is de opleidingsovereenkomst nietig, omdat geen enkel bedrag en geen glijdende schaal is opgenomen. Onduidelijk is welke kosten onder opleidingskosten vallen. Wegens het niet afdragen van loon vordert A tevens schadevergoeding. Volgens rijschool B heeft de verrekening met de opleidingskosten terecht plaatsgevonden en is er geen enkele reden om aan te nemen dat de opleidingsovereenkomst nietig is. A heeft er zelf voor gekozen om uit

dienst te gaan. De kantonrechter oordeelt dat het rijschool B niet was toegestaan de opleidingskosten met het aan A uit te betalen loon te verrekenen. Verrekening is slechts mogelijk in situaties die uitputtend zijn genoemd in artikel 7:632 lid 1 BW. Opleidingskosten vallen niet onder dit artikel. Bovendien heeft rijschool B onvoldoende gespecificeerd waar de door haar bij persoon A in rekening gebrachte opleidingskosten uit bestaan. Rijschool B dient het loon over de maanden januari en februari 2021 van € 2.459,29 alsnog aan persoon A te betalen en € 5.150 netto wegens onterecht ingehouden opleidingskosten. Rijschool B dient eveneens de loonstroken over januari en februari 2021 te verstrekken en een eindafrekening, onder last van een dwangsom. De vordering tot betaling van een schadevergoeding van € 3.564,09 vanwege het niet afdragen van loon wordt toegewezen.

De vordering van A om rijschool B *primair* te veroordelen om met terugwerkende kracht de pensioenpremies af te dragen en aan hem een lumpsum te verstrekken ter dekking van gemiste pensioenafdrachten conform een opgave van het pensioenfonds, dan wel *subsidiair* te veroordelen om aan A een vergoeding te betalen ter dekking van zijn gemiste pensioenafdracht over de periode van februari 2020 tot 1 maart 2021 is niet toegewezen. Zoals rijschool B terecht heeft aangevoerd, betreft een vordering tot afdracht van pensioenpremies een vordering van het pensioenfonds op de werkgever. A kan in de onderhavige procedure derhalve niet vorderen dat rijschool B de achterstallige premie aan het pensioenfonds zal voldoen; een dergelijke vordering zal door het pensioenfonds moeten worden ingesteld. Daarnaast heeft persoon A niet gespecificeerd op welke "lumpsum" of "vergoeding" hij aanspraak wenst te maken.

Het voorgaande neemt niet weg dat rijschool B - zoals A wel in het lichaam van de dagvaarding heeft gesteld, maar in het petitum niet door hem is gevorderd - A bij het pensioenfonds moet aanmelden en dat zij de achterstallige pensioenpremie ook zal moeten afdragen. Dit heeft rijschool B tijdens de mondelinge behandeling ook erkend. Voor zover A heeft gevorderd om rijschool B te veroordelen tot afgifte van een betalingsbewijs van de pensioenafdrachten aan het pensioenfonds tot aan het einde van zijn dienstverband, wordt zijn vordering derhalve wel toegewezen. A heeft er immers belang bij dat de pensioenpremie daadwerkelijk wordt betaald en dat hij daar bewijs van verkrijgt. De gevorderde dwangsom wordt gesteld op € 50 per dag of gedeelte daarvan dat rijschool B na veertien dagen na betekening van dit vonnis in gebreke blijft met het verstrekken van een betalingsbewijs van de pensioenafdrachten, met een maximum van € 5.000.

Instantie: Rechtbank Rotterdam

Datum uitspraak: 18-03-2022

ECLI: ECLI:NL:RBROT:2022:3381

Zaaknummer: 9431940 / CV EXPL 21-29732

Rechters: E.I. Mentink

Advocaten: H.M. Hueting en mr. D.E. van der Wiel

Wetsartikelen: 7:632 lid 1 BW

RECHTSPRAAK

Geen voorlopig getuigenverhoor over pensioencompensatie na overdracht naar PGB

Bij opheffing van een sociale stichting worden de resterende middelen overgedragen aan PGB als koopsom ten behoeve van pensioenverhoging voor bepaalde groepen werknemers. De procederende ex-werknemers zijn niet in aanmerking gebracht voor die pensioenverhoging. Zij dienen een verzoek in tot het houden van een voorlopig getuigenverhoor. Daarmee willen zij onder meer bestuurdersaansprakelijkheid aantonen omdat zij niet in aanmerking kwamen voor compensatie. Het hof oordeelt dat het besluit van de stichting afdoende is onderbouwd en er geen aanknopingspunt is voor bestuurdersaansprakelijkheid. Het verzoek tot het houden van een voorlopig getuigenverhoor is een fishing expedition en is wegens gebrek aan belang terecht afgewezen.

Appellanten zijn werkzaam geweest bij de voormalige drukkerij. Zij zijn tijdens diverse reorganisaties van de drukkerij in de periode 2008-2012 ontslagen. Met hen zijn door de hierna te noemen stichting vaststellingsovereenkomsten gesloten over de beëindiging van hun dienstverbanden, waarbij aan hen een vergoeding is toegekend.

Naast de drukkerij bestond er de Stichting [drukkerij] I (hierna: de stichting), die onder meer tot doel had het behartigen van de belangen van de werknemers en gewezen werknemers van de drukkerij. De stichting beschikte over financiële middelen ten behoeve van scholing en uitkeringen of aanvullingen daarop voor werknemers die werden ontslagen als gevolg van reorganisaties. Geïntimeerden zijn lange tijd bestuurders van de stichting geweest. Op 2 december 2017 hebben zij de stichting ontbonden. De op dat moment beschikbare gelden (hierna: de stichtingsgelden) zijn overgedragen aan PGB als koopsom ten behoeve van bepaalde gewezen medewerkers van de drukkerij, die vervolgens van PGB een verhoogde pensioenuitkering hebben ontvangen.

Appellanten hebben aan PGB om informatie verzocht, omdat een oud-collega, A, wel een verhoogde pensioenuitkering uit de stichtingsgelden had ontvangen maar zij niet.

Appellanten hebben een aantal stukken en informatie ontvangen. Daaruit blijkt dat sinds 2014 in correspondentie tussen de stichting en PGB is gesproken over vier categorieën van voormalig medewerkers van de drukkerij, die in aanmerking zouden komen voor een uit de stichtingsgelden bekostigde verhoging van hun pensioenuitkering.

Appellanten behoren tot de vierde categorie en begrepen niet waarom zij geen uitkering hadden ontvangen. In stukken die zij in 2018 van PGB hebben gekregen, staat dat aan de vierde categorie geen uitkering is toegekend, omdat die groep medewerkers met de uitkering die zij bij hun ontslag hadden ontvangen zelf voor een pensioenaanvulling konden zorgen.

In eerste aanleg hebben appellanten verzocht dat de kantonrechter op grond van artikel 186 Rv een voorlopig getuigenverhoor zal bevelen teneinde zeven in het verzoekschrift genoemde getuigen te horen. Volgens appellanten hebben geïntimeerden en PGB geen onderbouwing gegeven voor hun stelling dat appellanten niet in aanmerking komen voor de pensioencompensatie die wel aan andere gewezen medewerkers van de drukkerij door PGB is verstrekt.

De kantonrechter heeft het verzoek van appellanten afgewezen omdat zij, samengevat weergegeven, onvoldoende hebben onderbouwd dat zij belang hebben bij toewijzing van hun verzoek om een voorlopig getuigenverhoor. Appellanten komen op tegen het oordeel van de kantonrechter dat er een rechtmatig bestuursbesluit is genomen.

Het hof oordeelt als volgt. Uit de notulen van de bestuursvergadering van de stichting van 16 december 2016 blijkt dat het bestuur van de stichting, destijds naar tussen partijen vaststaat bestaande uit geïntimeerden, heeft besloten het vermogen van de stichting in de vorm van een koopsom over te dragen aan PGB teneinde gepensioneerden van de drukkerij een verhoging van het pensioen te geven. In een notitie van 5 oktober 2018 van geïntimeerde sub 2 over de besteding van het kapitaal van de stichting aan verbetering van pensioenen is vermeld dat na een uitvoerige discussie in het bestuur voor de aanwending van het kapitaal de onder 2.4 genoemde categorieën zijn gedefinieerd. De categorieën zijn gedefinieerd naar afnemende mate van bijdrage aan de drukkerij. In de notitie is opgenomen dat conform het bestuursbesluit in 2016 aan categorie 4 geen bijdrage is toegekend, omdat die categorie een ontslaguitkering heeft ontvangen, waarmee de mogelijkheid is geboden deze (mede) te

gebruiken als aanvulling op de pensioenopbouw. PGB heeft – onvoldoende weersproken – gesteld dat zij deze besluitvorming slechts heeft uitgevoerd conform het voor appellanten beschikbare uitvoeringsreglement.

Het hof ziet niet in waarom dit besluitvormingsproces niet rechtsgeldig c.q. onrechtmatig zou zijn, laat staan dat sprake is van bestuurdersaansprakelijkheid van geïntimeerden, waarvoor is vereist dat de bestuurders ter zake van enige benadeling persoonlijk een ernstig verwijt kan worden gemaakt, noch dat PGB de aan haar verstrekte opdracht ondeugdelijk heeft uitgevoerd. De onder 3.4 (i) tot en met (iv) genoemde feiten waarover appellanten, geïntimeerden, A en medewerkers van PGB willen laten horen kunnen, ook in onderlinge samenhang bezien, de eventuele vorderingen van X jegens geïntimeerden en PGB op grond van bestuurdersaansprakelijkheid vanwege niet rechtsgeldig genomen bestuursbesluiten respectievelijk het niet, althans ondeugdelijk uitvoeren, van de aan PGB verstrekte opdracht niet dragen, omdat daarin geen omstandigheden zijn gelegen waaruit volgt dat hiervan sprake is geweest. Het hof is gelet op het voorgaande, met de kantonrechter, van oordeel dat het houden van een voorlopig getuigenverhoor een *fishing expedition* zou zijn en daar is het voorlopig getuigenverhoor niet voor bedoeld.

Instantie: Gerechtshof Amsterdam

Datum uitspraak: 26-04-2022

ECLI: ECLI:NL:GHAMS:2022:1265

Zaaknummer: 200.297.856/01

Rechters: R.J.M. Smit, H.T. van der Meer en I.A. Haanappel-van der Burg

Wetsartikelen: 166 Rv en 186 Rv

RECHTSPRAAK

Werkgever schadeplichtig wegens niet afdragen pensioenpremies in strijd met pensioenovereenkomst

De werkgever komt de pensioenovereenkomst met de werknemer niet na. Hij heeft geen uitvoeringsovereenkomst gesloten en geen premies betaald. Werknemer heeft twee jaar lang geen pensioen opgebouwd. Het hof wijst de vordering van de werknemer tot betaling van vervangende schadevergoeding bestaande uit niet afgedragen werkgeverspremies toe. Geen voordeeltorekening aan werknemer wegens niet ingehouden werknemerspremies. Het hof verwerpt het verjaringsverweer wegens tijdige stuiting, de gestelde rechtsverwerking (enkel stilzitten is geen rechtsverwerking) en het beroep op de klachtplicht omdat de werkgever in het geheel niet is nagekomen.

Werknemer is vanaf 1 augustus 2012 in dienst bij werkgeefster, laatstelijk in de functie van bedrijfsleider-inkoper. In de arbeidsovereenkomst van 1 augustus 2012 en van 1 februari 2013 is een bepaling opgenomen over pensioenafdracht. Werkgeefster zal zorgdragen voor de afdracht van premies bij het pensioenfonds. Op het loon van werknemer is geen werknemersbijdrage pensioenpremie ingehouden. Werkgeefster heeft geen werkgeverspremies afgedragen. In de derde arbeidsovereenkomst d.d. 1 februari 2014 is geen bepaling opgenomen over pensioen. Bij aangetekende brief van 25 februari 2019 heeft werknemer werkgeefster in gebreke gesteld. In eerste aanleg heeft werknemer gevorderd dat werkgeefster wordt veroordeeld tot betaling van een schadevergoeding van € 3.302,57 met wettelijke rente. Volgens werknemer heeft werkgeefster nagelaten zorg te dragen voor aanmelding van werknemer bij het pensioenfonds en voor afdracht van premies. Werkgeefster heeft gevorderd dat, indien de vordering van werknemer wordt toegewezen, werknemer wordt veroordeeld tot betaling van het totaalbedrag aan werknemerspremies dat correspondeert met de verplichtingen voortvloeiend uit de deelname aan de pensioenregeling. De kantonrechter heeft de vordering van werknemer toegewezen, omdat werkgeefster is tekortgeschoten in haar

verplichting om het pensioen van werknemer onder te brengen en werkgeverspremie af te dragen. In hoger beroep vordert werkgeefster vernietiging van het vonnis van de kantonrechter, dat de vordering van werknemer wordt afgewezen en haar vordering wordt toegewezen.

Het hof oordeelt dat de vordering niet is verjaard. Volgens werkgeefster heeft werknemer het aanbod tot deelname aan de pensioenregeling niet aanvaard, omdat hij het deelnameformulier niet heeft geretourneerd. Volgens het hof heeft werkgeefster onvoldoende gesteld om te kunnen aannemen dat bij werknemer de wil ontbrak om een pensioenovereenkomst aan te gaan. Volgens werknemer heeft hij wel het deelnameformulier ingevuld en geretourneerd. In de e-mail van 3 februari 2014 heeft werknemer gemeld dat geen enkele actie is ondernomen naar aanleiding van het ingevulde deelnameformulier. Volgens het hof mocht werkgeefster er niet zonder meer op vertrouwen dat werknemer niet wilde deelnemen aan de pensioenregeling. Niet valt in te zien dat het niet-nakomen van de pensioenovereenkomst met werknemer werkgeefster ontslaat van de wettelijke onderbrengverplichting, temeer nu die verplichting strekt tot aanvulling van de verplichtingen uit de pensioenovereenkomst en werkgeefster juist door onderbrenging aan haar verplichtingen uit de pensioenovereenkomst voldoet. Werknemer heeft twee jaar geen pensioen opgebouwd door het nalaten van werkgeefster. Nu werkgeefster niet heeft voldaan aan haar verplichting tot onderbrenging en premieafdracht, is zij jegens werknemer toerekenbaar tekortgeschoten in de nakoming van de arbeidsovereenkomst en de pensioentoezegging tussen partijen. Het hof bekrachtigt het vonnis van de rechtbank.

Instantie: Gerechtshof 's-Hertogenbosch

Datum uitspraak: 03-05-2022

ECLI: ECLI:NL:GHSHE:2022:1408

Zaaknummer: 200.281.734_01

Rechters: E.J. van Sandick, O.G.H. Milar en Ph. A.J. Raaijmakers

Advocaten: H.M.J. van den Hurk en J. van Overdam

Wetsartikelen: 7:611 BW

RECHTSPRAAK

Middelen indexatiedepot na einde uitvoeringsovereenkomst zijn op grond van overeenkomst bestemd voor inactieve én actieve werknemers

Geschil tussen werkgever en Aegon over de bestemming van de middelen uit het toeslagendepot na beëindiging van de uitvoeringsovereenkomst. In geschil is of de middelen uit het depot alleen voor ingegane pensioenen en premievrije aanspraken mogen worden besteed (standpunt Aegon op basis van bestaande uitvoeringsovereenkomst) of ook voor actieve werknemers. Volgens werkgever hebben partijen over aanwending ook voor actieven een overeenkomst gesloten. Aegon betwist dat. Het hof oordeelt dat nu Aegon de woorden ‘voorstel’ en ‘akkoordverklaring’ gebruikte, er een aanbod was dat door aanvaarding een overeenkomst is geworden. Het hof legt de overeenkomst zo uit dat de inhoud van de overeenkomst alleen ziet op toeslagverlening uit het depot in de jaren 2016 en 2017. Dat Aegon mogelijk de zorgplicht heeft geschonden jegens derden door toeslagverlening uit het depot ook voor actieven te laten gelden, kan Aegon de werkgever niet tegenwerpen.

Werkgever CCI heeft met haar werknemers pensioenovereenkomsten gesloten. Daartoe zijn in de arbeidsovereenkomsten de opeenvolgende ondernemingscao's van CCI (verder cao's) van toepassing verklaard. De cao's bevatten bepalingen over pensioen. Tot 1 januari 2016 had CCI de pensioenopbouw van haar werknemers ondergebracht bij Aegon. In het kader van de uitvoering van die pensioenregeling hadden CCI en Aegon opeenvolgende uitvoeringsovereenkomsten gesloten. De laatste uitvoeringsovereenkomst met de daaraan gehechte bijlagen I tot en met XIV, ging in op 1 januari 2011 en eindigde op 31 december 2015. Per 1 januari 2016 heeft CCI zich vrijwillig aangesloten bij Stichting Pensioenfonds voor de Grafische Bedrijven en vindt de pensioenopbouw daar plaats. Aegon geeft de

Uitvoeringsovereenkomst opgezegd tegen 31 december 2015. De bij Aegon opgebouwde pensioenen zijn premievrij gemaakt.

Tussen CCI en Aegon is vanaf oktober 2015 gesproken over de afwikkeling van de beëindiging van de Uitvoeringsovereenkomst, onder andere over de beheerkosten, de (fiscale aspecten van de) toeslagverlening en de bestemming van het Toeslagendepot.

Bij e-mail van 26 januari 2018 heeft Aegon een nieuw voorstel voor toeslagverlening gedaan (vermeld in een brief aan de directie van CCI van 25 januari 2018), nu – zoals door CCI verzocht – expliciet inclusief de actieve deelnemers, en dus met iets gewijzigde koopsommen. De brief is verder identiek aan de brief van 5 december 2017, behoudens aan het slot onder “In de toekomst in te kopen verhogingen”.

Het voorstel was geldig tot 11 februari 2018. Dit voorstel is op 15 mei 2018 door CCI geaccepteerd. Aegon heeft op 24 mei 2018 laten weten het akkoord op de indexatie per 1 januari 2016 en 1 januari 2017 te hebben ontvangen. Aegon heeft laten weten dat het “akkoord is getekend en ontvangen na de geldigheidsdatum van ons voorstel en een nieuw voorstel gedaan voor de toeslagverlening van zowel actieve als inactieve deelnemers”. CCI is bij brief van 28 mei 2018 akkoord gegaan met het nieuwste voorstel van Aegon.

Aegon heeft zich nadien op het standpunt gesteld dat haar voorstel van 25 mei 2018 in strijd is met de Uitvoeringsovereenkomst en zij daar geen uitvoering aan kan geven.

Op 26 maart en 4 april 2019 tekenden partijen een vaststellingsovereenkomst. Over de kwestie van de aanwending van het Toeslagendepot zijn partijen het niet eens geworden. Ten aanzien van die kwestie heeft CCI Aegon op 15 mei 2019 gedagvaard in de onderhavige procedure.

Op 2 en 3 december 2019 ondertekenden CCI en FNV een stuk met als aanhef "nadere collectieve arbeidsovereenkomst over de pensioenregeling ten behoeve van huidige en voormalige werknemers van ChemCom Industries B.V. vanaf 1 januari 2016" (verder: Nadere Pensioen-cao). De Nadere Pensioen-cao is als bijlage VII onderdeel van de cao 2018-2020. Deze cao is in december 2019 aangemeld bij de minister van Sociale Zaken en Werkgelegenheid en met ingang van 11 december 2019 in werking getreden.

CCI heeft in eerste aanleg onder meer gevorderd nakoming van de overeenkomst door toeslagen te verlenen aan zowel actieven als inactieven gelijk aan de CPI totdat er geen middelen meer in het Toeslagendepot zijn. De kantonrechter heeft de vorderingen afgewezen. Hij overwoog dat de door CCI gestelde overeenkomst niet tot stand is gekomen.

Het hof overweegt dat de brief van 25 mei 2018 gelet op de duidelijke bewoordingen daarvan is aan te merken als een aanbod ("Gaaf u akkoord met dit voorstel? Ondertekent u dan de akkoordverklaring (...) en stuurt u deze brief (...)", dat door CCI op 28 mei 2018 is aanvaard. Het aanbod hield blijkens de duidelijke bewoordingen ervan en het feit dat het om een herhaling van het aanbod van 26 januari 2018 ging, in ieder geval in dat Aegon per 1 januari 2016 en 1 januari 2017 toeslag zal verlenen aan alle indexatiegerechtigden gefinancierd uit het aanwezige saldo van het Toeslagendepot. Het betreft dus geen op rechtsgevolg gerichte mededeling van feitelijke aard of een feitelijke handeling zoals Aegon heeft aangegeven. Evenmin kan Aegon – gelet op het bepaalde onder het kopje "financiering koopsommen" – worden gevolgd in haar stelling dat het aanbod in de brief van 25 mei 2008 (zo er al van een aanbod sprake zou zijn) alleen betrekking heeft op de berekende koopsommen en niet op de wijze van financiering daarvan. Dit aanbod is door CCI bij brief van 28 mei 2008 aanvaard. Het in die brief gemaakte voorbehoud ten aanzien van de saldi van de depots "ten einde toekomstige misverstanden te voorkomen" doet daaraan niet af. Aegon heeft verder niets gesteld op basis waarvan CCI in redelijkheid heeft moeten begrijpen dat het voorstel tot het (mede)indexeren van de aanspraken van de actieven per 1 januari 2016 en 1 januari 2017 ten laste van het Toeslagendepot niet overeenstemde met haar wil. Dit geldt temeer omdat het voorstel van 25 mei 2015 een herhaald voorstel was tot indexatie voor alle indexatiegerechtigden uit het Toeslagendepot, dat was uitgebracht omdat de geldigheidsduur van een eerder soortgelijk voorstel van 26 januari 2018 was verlopen. Dit betekent dat door aanbod op 25 mei 2018 en aanvaarding op 28 mei 2018 een overeenkomst (de Overeenkomst) tot stand is gekomen.

Aegon heeft zich in de aanloop naar de Overeenkomst immers steeds op het standpunt gesteld dat zij meende niet gebonden te zijn aan het Principeakkoord, althans dat zij geen partij wenste te zijn bij eventuele overleggen met FNV en zij niet het risico wilde lopen op basis van een derdenbeding in de Uitvoeringsovereenkomst te worden aangesproken door indexatiegerechtigden. Daarbij heeft Aegon haar twijfels uitgesproken over de (cao-)status van het Principeakkoord en bestreden dat de FNV ook de niet-actieven vertegenwoordigt. Aegon heeft er geen twijfel over laten bestaan dat voor haar de Uitvoeringsovereenkomst (en dan met name de artikelen 1 en 7) in beginsel leidend was. Het eerste voorstel van Aegon voor de toeslagverlening vanaf 2016 uit de middelen van het Toeslagendepot, zoals opgenomen in de brief van 5 december 2017, gaat puur uit van de Uitvoeringsovereenkomst en het Pensioenreglement. Dat Aegon dit uitgangspunt verder heeft willen verlaten dan dat zij expliciet heeft verwoord in de voorstellen van 26 januari 2018 en 25 mei 2018 heeft CCI in redelijkheid dan ook niet mogen begrijpen. De correspondentie tussen partijen is daarvoor te

weinig concreet/te zeer voor meerdere uitleg vatbaar.

Gelet op de ongerijmdheden in de correspondentie en de omstandigheid dat de discussie tussen partijen nooit is gegaan over de jaren waarin toeslag zou kunnen worden verleend, heeft CCI te weinig feiten en omstandigheden gesteld om het oordeel te dragen dat de Overeenkomst in tijd ruimer bedoeld was, dan uit de bewoordingen blijkt.

Tegenover het gemotiveerde verweer van Aegon heeft CCI voorts onvoldoende feiten en omstandigheden gesteld waaruit zou kunnen volgen dat Aegon zich heeft gebonden tot het opstellen van een addendum. Ten overvloede merkt het hof op dat het CCI vrij staat haar standpunt dat de pensioenovereenkomst rechtsgeldig is gewijzigd zelf aan de actieven en niet-actieven mee te delen. Aegon zal haar daartoe desgewenst de NAW-gegevens van de betrokkenen moeten verstrekken.

Dit betekent naar het oordeel van het hof dat Aegon zich met de Overeenkomst alleen heeft gebonden tot toeslagverlening aan alle indexatiegerechtigden (actieven en niet-actieven) per 1 januari 2016 en 1 januari 2017, conform de berekening van artikel 15 van het Pensioenreglement, voor zover het Toeslagdepot daartoe toereikend is. Dit brengt met zich dat op basis van de Overeenkomst alleen het gevorderde onder 4.4 sub I a beperkt tot de jaren 2016 en 2017 in beginsel toewijsbaar is.

Aegon meent dat haar zorgverplichting ten opzichte van zowel de actieven als niet-actieven haar (ook) belet uitvoering te geven aan het gevorderde onder 4.4, I sub a, waartoe zij op grond van de Overeenkomst (zoals door het hof uitgelegd) is gebonden. Zij wijst erop dat betaling van de toeslag van de actieven uit het Toeslagendepot, een aantasting betreft van de pensioentoezegging van de niet-actieven. Het Toeslagendepot zal immers (veel) eerder leeg zijn als de financiering van de toeslagverlening van zowel de actieven als de niet-actieven uit het Toeslagendepot plaatsvindt, terwijl het Toeslagendepot nu juist uitsluitend voor de niet-actieven was bedoeld.

Het hof laat in het midden of de uitvoering van de Overeenkomst door Aegon tot schending van een op Aegon rustende zorgplicht zou kunnen leiden. Dat is in deze zaak tussen CCI en Aegon niet aan de orde. Volstaan kan worden met de volgende overwegingen.

Dat Aegon door de uitvoering van de Overeenkomst mogelijk tekortschiet in haar zorgplicht jegens de niet-actieven had zij zich moeten realiseren voordat zij het (herhaalde) aanbod aan CCI deed. Dat zij die schending niet voor ogen had toen zij het aanbod deed, komt voor haar risico. Het maakt niet dat geen Overeenkomst tot stand is gekomen, dan wel dat de Overeenkomst nietig is.

Als Aegon door het aangaan van de Overeenkomst een verplichting jegens een of meer derden (bijvoorbeeld haar zorgplicht jegens de niet-actieven) heeft geschonden, is dat uitsluitend relevant in haar relatie tot die derden en dus niet in haar relatie tot CCI.

Voor zover Aegon meent dat bedoelde schending van de zorgplicht maakt dat het naar maatstaven van redelijkheid en billijkheid onaanvaardbaar is dat CCI nakoming verlangt van de Overeenkomst, heeft zij die stelling onvoldoende onderbouwd. Het enkele feit dat Aegon mogelijk aansprakelijkheid is jegens een of meer derden is daartoe ontoereikend.

Instantie: Gerechtshof Den Haag

Datum uitspraak: 03-05-2022

ECLI: ECLI:NL:GHDHA:2022:684

Zaaknummer: 200.289.731

Rechters: M.J. van der Ven, M.T. Nijhuis en A.G. van Marwijk Kooy

Wetsartikelen: